

இந்து சாதனம்

25

75-ஆவது ஆண்டு நினைவு மலர்

THE HINDU ORGAN

75th YEAR MEMORIAL NUMBER

14

செவ்வாய் நூலகம்
9 MAY 1997
கார்ட்டி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

1967

சைவ பரிபாலன சபை

யாழ்ப்பாணம்

SAIVA PARIPALANA SABHAI

JAFFNA.

சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்

போன் : 585

2

தங்க வைர நகைகளுக்கு
சிறந்த ஸ்தாபனம்

கே. என். எம். மீரான் சாஹிப்

தங்கப்பவுண் நகை மாளிகை

கன்ளுதிட்டி,

யாழ்ப்பாணம்.

FOR FASHIONABLE
JEWELLERIES & DIAMONDS

VISIT :

K. N. M. MEERAN SAHIB

SOVEREIGN PALACE

Kannathiddy.

Jaffna.

14

கண்கவரும்

தேசிய நகைகளை
மாநகர நிர்வாக சேவை
புறப்பாணம்
படங்களுக்கு

PHONE: 436

செல்லம்ஸ்

யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம்

— ஐக்கிய இலாப நிதி —

1918-ம் ஆ. ஸ்தாபிதமானது

100 ரூபா விதிமான 5000 பங்குகள்
பங்குப்பணங்கட்டுமுறை.

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விதிமாக 80 மாச காலத்திற்கு
மாசந்தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில்
பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்கு
கள் எந்த நேரமும் வாங்கலாம்.

சேமிப்புப் பற்று வரவு.

எச்சரிக்கை சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்கு
மானால் ஒருவிதி வட்டியுடன் சேமிப்புப் பற்று வரவு
செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேட்கும் பணம்

கேட்கும்பணம் 12 மாசம், 36 மாசம் என்னும் காலங்கள்
வரையறுத்து ஏற்படும்வட்டியும் முறையே 6 விதிமும் 8 விதி
முமாகக் கொடுக்கப்படும்.

கடன்

நகைகள் 80 வைத்துக்கொண்டு கடன் செடுக்கப்படும்.
முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

இன்னும் வேண்டிய விபரங்களை

என் முகமாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

S. கனகசபை J. P.

Std. 14.

சிஞ்சுப்பார்.

THE JAFFNA MUTUAL BENEFIT FUND Ltd.

(Established 1918.)

Shares 5000 shares of Rs. 100/- each 80 monthly instalments
of Re. 1/ per share will earn Rs. 100/- for each at the end
of the period. Shares issued all time.

Savings Accounts opened and interest allowed at 1% per
annum on the average monthly balance when it does not
fall below Rs. 500/-

Fixed Deposits received for periods of 12 months and 36
months and interest allowed at 6% and 8% respectively.

Loans on the security of Jewels a speciality Part payments
accepted.

FOR FURTHER PARTICULARS APPLY TO :

S. KANAGASABAI, J. P.,

Shroff.

தந்தி : வணக்கம்

உ

தொலைபேசி : 506

கல்யாண காலத்திற்கேற்ற கூறையுக்கும்,
தேவையான புடவைவகைகட்கும் நம்பிக்கையானதும்,
நிதானமானதுமாகிய இடம்

மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும் C. W. E. புடவைகள்
விறியோதிக்கப்படும்.

ஆ. அப்பையா அன்கோ,

82, கே. கே. எஸ். ரோட்

கிளை: 54, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்

பங்களிப்பு :

ஆ. அப்பையா, செ. காசிப்பிள்ளை

வீட்டுத் தேவைகட்கான
யன்னல் கண்ணாடிகள்
அழகிய
பிறேய் வகைகள்
இவற்றைப் பெறுதற்கு
சிறந்த இடம் :
**ஜேசீமா பிக்சர்
பலேஸ்,**
222, 223, K. K. S. வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
போன் : 7127

வெளிவந்துவிட்டன !

1. தமிழ் இலக்கிய விளக்கம்

க. பொ. ப. (சாதாரணம்) வகுப்பு
உரையாசிரியர் க. வேந்தனார் விலை: 3-50

2. கணிதப் பயிற்சி 2-ம் வகுப்பு

ஆக்கியோன் : சைவப் புலவர்

நா. கணபதிப்பிள்ளை விலைசதம் 70

3. இன்பத்தமிழ்ப்பயிற்சி 4-ம் வகுப்பு

ஆக்கியோன்: பொன். கந்தசாமி. விலை 1-25

4. நளையாக்கியானமும்-

இதோபதேசமும் (G C E O/L.)

Text 1967 — 1969.

ஆக்கியோன் :

K. W. செல்வாத்தினம் B.A. (Lond)

வெளியிடுவோர் :

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

234, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

The Modern Jewel Palace

To have all your selections of

JEWELLERIES

ONCE A TRIAL WILL CONVINCING YOU FOR EVER.
FOR YOUR JEWELLERIES

PLEASE CALL AT

DIAMOND HOUSE LTD.

MODERN JEWELLERS

79, Kannathiddy

::

Jaffna.

PHONE : 7036

தந்தி: யாழ். மெற்றல்

தெலிபோன்: 7049

“யாழ் பிரண்ட்”

அலுமினியம், செம்பு, புத்தளைப் பாத்திரங்கள்
உற்பத்தி செய்பவர்கள்

தகைமையும் வேலைத்திறனும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டவை

தங்கம், வெள்ளி, குரோமியம்
முலாம் பூசுவது போன்ற சகல வேலைகளுக்கும்
விஜயம் செய்யுங்கள்.

யாழ் மெற்றல் இன்டஸ்த்ரீஸ்
250, 252, கே. கே. எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம்

சைவபரிபாலன சபை, யாழ்ப்பாணம்

78 - ஆவது ஆண்டு நிர்வாகிகள்

தலைவர்: சிவநெறிக்காவலர் த. முத்துச்சாமிப்பிள்ளை (Bar-at-Law)
 துணைத் தலைவர்கள்: முதலியார் செ. முத்துத்தம்பி
 திரு. சிவ. உ. சோமசேகரம் M. A. (Dip. in Ed.)
 காரியதரிசி: திரு. ஆ. தனபாலசிங்கம் Proctor S. C. & N. P.
 துணைக்காரியதரிசி: வித்துவான், சைவப்புலவர் க. கணபதிப்பிள்ளை B. A.
 சமயப்பிரசார அமைச்சர்: சித்தாந்த சிரோமணி மு. மயில்வாகனம்
 பொருளாளர்: முகாந்திரம் இ. பொ. இராசையா J. P.

பத்திராசிரியர்கள் :

“இந்துசாதனம்” ஆங்கிலம் : திரு நம. சிவப்பிரகாசம்
 “இந்துசாதனம்” தமிழ் திரு. மு. மயில்வாகனம்

மனேஜர் :

திரு. ஐ. சின்னத்துரை

நிர்வாகசபை உறுப்பினர்கள்: (அ. பிரிவு)

திருவாளர்கள் :
 இ. செ. மன்மதராயன்
 இ. இராமலிங்கம்
 மு. மயில்வாகனம்
 சு. பரநிருபசிங்கம்
 பண்டிதர் இ. திருநாவுக்கரசு
 வை. இரகுநாதமுதலியார்
 சி. சீவரத்தினம்
 க. நல்லையா

(ஆ. பிரிவு)

திருவாளர்கள் :
 த. முத்துச்சாமிப்பிள்ளை
 மு. வைத்தியலிங்கம்

சு. கனகசபை
 சு. பொ. கந்தையா
 இ. பொ. இராசையா
 க. சி நடராசன்
 சோ. கணேசரத்தினம்
 க. கணபதிப்பிள்ளை

(இ. பிரிவு)

திருவாளர்கள்;
 ஐ சின்னத்துரை
 முதலியார் செ. முத்துத்தம்பி
 வ கார்த்திகேசு
 நம. சிவப்பிரகாசம்
 ஆ. தனபாலசிங்கம்
 சிவ. உ. சோமசேகரம்
 ச. செல்வராசா
 ச அம்மையப்பர்

சமயப்பிரசார சபை

திரு. மு. மயில்வாகனம் (அழைப்பாளர்)

வித்துவான் க கி நடராசன்

திரு மு. வைத்திலிங்கம்

முதலியார் செ. முத்துத்தம்பி

திரு வ. கார்த்திகேசு

வித்துவான் க. கணபதிப்பிள்ளை

மு. ஞானப்பிரகாசம், B. A; B. Sc.

திரு த. குமாரசாமிப்புலவர்

திரு வை. இரகுநாதமுதலியார் MSc.

திரு. கு. குருசாமி

காரியதரிசி.

தலைவர்.

புண்ணியநாச்சி உபசபை

திரு. வை. இரகுநாதமுதலியார் MSc

(அழைப்பாளர்)

திரு. இ. செ. மன்மதராயன்

திரு. சி. சீவரத்தினம்

முகாந்திரம் இ. பொ. இராசையா

திரு மு. மயில்வாகனம்

திரு. சு. பரநிருபசிங்கம் B. Sc.

திரு. ச. செல்வராசா

திரு. வ. கார்த்திகேசு

திரு அ. துரைரத்தினம்

காரியதரிசி

தலைவர்.

பாடப்புத்தகக் குழு:

வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை

திரு. மு. வைத்தியலிங்கம்

„ வ. கார்த்திகேசு

„ சு. பரநிருபசிங்கம் B. Sc.

„ மு. மயில்வாகனம்

„ சிவ உ. சோமசேகரம்

„ இ. செல்லத்துரை

„ அ. துரைரத்தினம்

வித்துவான் க. கணபதிப்பிள்ளை

(அழைப்பாளர்)

காரியதரிசி

தலைவர்

அச்சகக்குழு

திருவாளர்கள் :

ஆ. தனபாலசிங்கம்

சு. பொ. கந்தையா

முகாந்திரம் இ. பொ. இராசையா

நம. சிவப்பிரகாசம்

மு. வைத்தியலிங்கம்

சு. பரநிருபசிங்கம்

மு. மயில்வாகனம்

க. கணபதிப்பிள்ளை

அச்சக அதிபர் (அழைப்பாளர்)

தலைவர்

பரீட்சைக் குழு:

திருவாளர்கள் :

சிவ. உ. சோமசேகரம் (பரீட்சைக்குழுத்தலைவர்)

மு. வைத்தியலிங்கம் (பரீட்சைக் காரியதரிசி)

வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை

வித்துவான் இ. திருநாவுக்கரசு

மு. மயில்வாகனம்

சி. சீவரத்தினம்

(பரீட்சைக் காரியதரிசியின் உதவியாளர்)

இ. செல்வத்துரை

க. கணபதிப்பிள்ளை B. A.

காரியதரிசி,

தலைவர்

பத்திரிகைக் குழு

திருவாளர்கள்:

மு. மயில்வாகனம் (ஆசிரியர்)

நம. சிவப்பிரகாசம் (ஆசிரியர்)

மு. வைத்தியலிங்கம்

முதலியார் செ. முத்துத்தம்பி

வ. கார்த்திகேசு

வித்துவான் க. கணபதிப்பிள்ளை

(அழைப்பாளர்)

வை. இரகுநாதமுதலியார்,

காரியதரிசி, தலைவர்.

இந்து சாதனம்

75-ஆவது ஆண்டு நினைவு மலர்

THE HINDU ORGAN

75th YEAR MEMORIAL NUMBER

1967

சைவ பரிபாலன சபை

யாழ்ப்பாணம்

SAIYA PARIPALANA SABHAI

JAFFNA.

பொருளடக்கம்

“என்றும் இனியாய்” என வாழ்த்துவம்	1
ஞானதீபம்	3
பாடப்புத்தகங்கள்	4
சைவபரிபாலனசபையின் தோற்றமும் பணிகளும்	6
ஆசிச் செய்தி	9
இந்துசாதனமே!	10
அத்தைத விளக்கம்	11
மகிழ்வும் வாழ்வும்	13
சமய தீட்சையின் தாற்பரியம்	17
நிலாவரை என்னும் புத்தூர் இடகுண்டு	20
ஐந்தொழில் உண்மை	23
புளியந்தீவு நாகேசுரர் பதிகம்	25
ஆணை நமதே	30
கயிலை மலையணைய செந்தில்	32
தென்னாநீடைய சிவன்	33
சைவ சித்தாந்தம்	36
யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நீர்வளம்	42
ஒத்துணர்வு	45
நாவலர் செயல் வன்மை	47
சிந்தியாத நாம்!	56
ஆரியத் தமிழந்தாதி	58
யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் தொழிற்பெயர் வழக்கு	62
புலவர் பெருமை	68
தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து	71
Seventy Seven Years Strong	1
The Saiva Paripalana Sabha: Its History, Aims and Ideals	2
Secrets of Longevity	8
The Tamil — His Past and Future	9
Siva Gita	13
Non-Aryan Influence on Sanskrit	15

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர மூமமே
சூழ்க வையகமுந் துயர் தீர்கவே.

இந்துசாதன எழுபாணைந்தாண்டு மலர்

யாழ்ப்பாணம் பிலவங்க ளு; சித்திரை மாதம் — 1967-ம் ஆண்டு.

என்றும் இனையாய் என வாழ்த்துவம்

திருமுருகன் பெருமைபோல் இந்துசாதனச் செந்தமிழ் நங்கையே! நீ என்றும் இனையாய் என வாழ்த்துகின்றனம். எழுபத்தைந்தாண்டுக வையினாள் இந்துசாதன நங்கை என்ற புகழ் ஈழத் தமிழகத்துக்குரியது. சைவமாநிலத்தின் தெய்வப்பணிச் செம்மையை எடுத்து எழில்பெறக் காட்டுஞ் சாற்புடையது. நிலனிடை நின்று நிலவும் நலம் யாருக்குரியது என்று திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருச்சிவபுரப் பதிகத்திலே சிறப்புடன் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றனர்.

“சுருதிகள் பலநல முதல்கலை துகன்று வகைபயில் வொடுமிகு உருவிய லுலகவை புகழ்தர வழியொழு குமெயுறு பொறியொழி அருதவ முயல்பவர் தனதடி யடைவகை நினைபர னுறைபதி திருவருள் சிவபுர நினைபவர் திகழ்குலம் நிலனிடை நிகழுமே”.

பரமசிவன் உறையும் பதியை பத்தியுடன் சிந்தைசெய்கின்றவர் குலம் நிலத்தின்கண் நின்று நிலவும் என்னும்பொழுது இறைவனின் பெருமையைத் திருவருட்டுணைகொண்டு உரைத்து மேன்மைகொள் சைவ நீதி உலகெலாம் விளங்க உழைத்துவரும் இந்துசாதன ஏந்தியைப் பொலிந்து துலங்குமென்பது போதருகின்றது.

ஆன்றோர் அமைத்த பெருமை, அருங்கலைவிநோதர் ஆறுமுகநாவ லர் அவர்கள் உள்ளத்துதித்த சுருத்தில் எழுந்த பெருமை, அந்த ஐந் தாங் குரவரின் வழிவந்த அன்பர்கள் இயக்கிய பெருமை என்றின்னன பலநயம் நனிபொருந்திய இந்துசாதன நங்கை ஈழத்துத் திருவருள் வளத் துக் கின்றியமையாத தொன்றென்று நாம் இறும்பூதெய்திய வண் ணமே இயம்புகின்றோம்.

அன்பே சிவமாகும் இறைநெறியைக் காட்டுஞ் சைவசமயமே சமயம்; அது எடுத்துப் புகட்டும் முப்பொருள் உண்மையை விளக்கி என்றுமுள் ஆன்மாக்கள் ஆணவத்தை நீக்கித் திருவடிகளை அடைவதற்கு வழி சிவ வழிபாடு: அவ்வழி ஒழுகுவதற்கு பழிபாதகம் போக்கி மல்வினை நின்றல் என்ற முறையிலே சைவ வாழ்க்கையையும் சைவ ஒழுக்கங்களையும் வெள்ளி தோறும் தெள்ளு தமிழ்ச் செந்நடையில் அள்ளமுதாய் வழங்கிய வள்ளன்மை இந்துசாதனப் பைந்தொடியின் தனி அணி. திருவாய் பொலியச் சிவாயநம வென்று நீறணியும் சிவனருளைப் பெறுநெறியை சந்தான சாரியர்கள் சமயகுரவர்கள் எடுத்துக்காட்டியபடி வெள்ளிக்கிழமைதோறும் விளக்கும் திருத்தொண்டே இந்துசாதன வனிதையின் புனிதப்பணி.

மூலநோய் தீர்க்கும் முதல்வனைப் பற்றி முன்னாலுரைகளைச் சொல்லி அந்நோய் யாது அது போக்கும் விதியேது என்று புகட்டி முத்தமிழும் நான்மறையும் ஆனான் கண்டாய் என நித்தியனைத் தொழுதெழும் வழியைச் சான்றோர் உரைகளிலிருந்து தெருட்டி அத்தகு மொழியையும் ஆரணங்களையும் அறிதலே அறிவென்றும் உரைக்கும் பேறுடையாள் சாதனப் பெண்ணணங்கு.

“நீதியால் நினைசெய் நெஞ்சே நிமலனை நித்தமாகப்
பாதியாம் உமைதன்னோடும் பாகமாய் நின்ற எந்தை
சோதியாய்ச் சுடர் விளக்காச் சுண்ணவெண் நீறு தாடி
ஆதியும் ஈறுமானார் அதிகைவீ ரட்டாரே”.

என்று அப்பர்அடிகள் அழுத்தி வழத்திய அருள்மொழிக் கருத்தை விளக்கிய வகையில் நீதியால் என்பது வேதசிவாகம நெறியாலெனக் காட்டி உலகியலில் அரசியலின் உயர்ந்தபண்பு சைவநீதியாலேயே அமையும், கேண்மின், எனக் கிழமைதோறும் கிளத்தித் தமிழகத்தை வளர்த்து வந்திருக்கின்றனள் இந்துசாதன அன்னை.

தொண்டுபடு தொண்டர் துயர் தீர்ப்பான் சிவபெருமான் ஆகையினாலே சாதன நங்கை யாதுங் குறைவின்றி ஏதமிலாதெப்போதும் மேதினியில் இறை ஒளியாய் விளங்குவாள் என்பது அவனருளால் எம் முள்ளத்தெழும் நம்பிக்கையாகும்.

மழுவலான் திருநாமம் மகிழ்ந் துரைத்
தழுவலார் சளுக்கன்பு செய்தின் போடும்
வழுவிலா வருள் செய்தவன் மாற்பேறு
தொழுவலார் தமக் கில்லைத் துயரமே.

ஞான தீபம்

“சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே” என மணிவாசகர் சிவபெருமானைத் துதிக்கின்றனர். “தூண்டுசுடரணைய சோதிகண்டாய்” என அப்பர்சுவாமிகள் துதிக்கின்றனர். “தீபமங்கள சோதி நமோ நம” என அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமானைத் துதிக்கின்றனர். இவ்வாறாக அடியார்கள் இறைவனை ஞானதீபமாகத் துதிக்கின்றமையை எங்கள் சைவத் தெய்வத் திருமுறைகளிலும் மற்றைய தோத்திர நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம். எங்கள் சைவ பரிபாலன சபையைத் தாபித்த வைபவத்தில் இம்முறையை நமது நாட்டு மக்கள் கைக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டக்கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. சபையையாரம்பிப்பதற்குக் கறிக்கப்பட்ட சுபவேளையில் அப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பெரியார்கள் வண்ண வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் வைத்தீஸ்வரப் பெருமானுக்கு விசேஷ பூசையாராதனைகள் புரிந்தனர். அதன்பின்பு கோயில் சன்னிதானத்தில் ஒரு குத்துவிளக்கையேற்றி அதன் தீபத்துடன் யாவரும் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கூடி மங்களகரமாகச் சபையை நிறுவினர். ஒளிக்கு முன் இருள் நில்லாது. அப்போல ஞானத்துக்குமுன் அஞ்ஞானம் நில்லாது. ஞானம் தோன்ற அஞ்ஞானம் நீங்கிவிடும். சைவ பரிபாலனசபையின் நோக்கம் மக்களுக்கு ஞானத்தைப் புகட்டி அவர்களுடைய அவிச்சையைப் போக்குவதேயாகும் என்ற தூய கருத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டே அப்பெரியார்கள் திருவிளக்கேற்றி அத் தீபக் காட்சியுடன் சபையைத் தாபித்தார்கள்.

சென்ற எழுபத்தைந்தாண்டுகளாகச் சபையார் ஞானவொளியைப் பரப்பி வந்திருக்கின்றார்கள். அக்கடமையைப் பிரசங்கங்கள் மூலமும், நூல்கள் மூலமும், பத்திரிகைகள் மூலமும், வித்தியாசாலகன் மூலமும் செய்து வந்திருக்கின்றனர். இன்னும் அத் தூய பணியைச் சபையார் புரிதற்கு இறைவன் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக விருப்பாராக.

இறைவனுடைய திருவடியை மறவாதிருப்பதே ஞானமாகும். அவ் விதமான ஞானம் மக்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய செல்வமாகும்.

“செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே”

என்கின்றனர் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள். இறைவன் சென்றடையாத திருவுடையவன். மக்களைப்போல எங்கும் அலைந்து நிதி

சேர்க்கும் துன்பம் அவருக்கில்லை. அவரிடத்திலேயே சகல செல்வமும் உண்டு. அவருடைய திருவடிகளைப் பூசிக்கின்றவர்கள் அடையும் செல்வமே மேலானது. அக்கருத்து இங்குக் காட்டிய தேவார அடியிலுள்ள செல்வமே என்ற பதத்திலுள்ள தேற்றேகாரத்தினால் விளங்கக் கிடக்கின்றது.

இற்றைக்கு எழுபத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன் ஏற்றப்பட்ட ஞான தீபமாகிய சைவபரிபாலனசபை நமது நாட்டில் ஞானபூசையைப் புரிந்து மிளிர்வதாக.

பாடப் புத்தகங்கள்

எங்கள் சபையாற்றி வந்த முக்கிய பணிகளுள் நமது நாட்டிலுள்ள தமிழ் வித்தியாசாலைகளில் மாணவர்கள் கல்வி கற்றற்குத் தேவையான பாடப் புத்தகங்களைப் பிரசுரஞ் செய்தமையாகும். அப்பிரசுரங்கள் மூலம் தமிழ் மொழியையும் சைவ சமயத்தையும் மாணவர்கள் மரபின்படி கற்று வந்தனர். இப்பொழுது அரசாங்கம் பாடப்புத்தகங்களைப் பிரசுரஞ்செய்யும் பணியையும் ஏற்றுக்கொண்டது. அதன்காரணமாகச் சபையார் பாடப்புத்தகங்கள் பிரசுரஞ்செய்தலை நிறுத்திவிட்டார்கள். அரசாங்கம் பாடப்புத்தகங்களைப் பிரசுரஞ்செய்தலினால் மாணவர்கள் தமிழ்மொழியையும் சைவசமயத்தையும் சைவமரபுக்கு ஏற்றமுறையில் கற்கக்கூடிய வசதிகளை யிழந்துவிடுவார்கள். சைவமக்கள் இவ்விதமான ஆபத்தைத் தடை செய்யக்கூடிய முயற்சிகளைக் கையாளுதல் வேண்டும். சிறுவர்களுடைய உள்ளத்தில் திருத்தமான கருத்துக்கள் பரப்பப்படுதல் வேண்டும். பிழையான கருத்துக்களினால் அவர்கள் உள்ளங்களில் தங்கள் கலாசாரத்தைப்பற்றியும் சமயத்தைப்பற்றியும் விபரீதமான கொள்கைகள் உற்பத்தியாகும்.

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில் சபையார் சைவசமயம் சம்பந்தமாக தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சில நூல்களை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். தமிழ்மொழி மூலம் வெளிவந்த நூல்கள் பண்டிதர் திரு. ம. வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை அவர்களாலும், வித்தவன் ந. சுப்பையபிள்ளை அவர்களாலும் பிரராலும் இயற்றப்பட்டவையாகும். ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த நூல்கள் சைவப்பெரியார்கள் திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களாலும், திரு. அ. விசுவ

நாதன் அவர்களாலும் எழுதப்பட்டவையாகும். சபையார் பாராயணத்துக்குரிய திருமுறைத் தொகுப்பு நூல்களையும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

பொதுவாக ஈழநாட்டு மக்களது நலனைப் பாதுகாக்கவும் சிறப்பாக தமிழ் மக்களது நலனையும் சைவசமய வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்கவும் சபையார் 'இந்துசாதனம்' தமிழ் ஆங்கிலப் பிரசுரங்களை 1889 - ஆம் ஆண்டில் வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். 'இந்துசாதனம்' ஆங்கிலப் பிரசுரத்துக்கு முதல் பத்திராதிபராக திரு. தா. செல்லப்பாபிள்ளை நியமனஞ் செய்யப்பெற்றனர். அடுத்து இந்துசாதனம் ஆங்கிலப் பிரசுரத்துக்குப் பத்திராதிபர்களாக திரு. அ. சபாபதி அவர்கள் திரு. ச. சிவகுருநாதர் அவர்கள் திரு. ஏ. கனகரத்தினம் அவர்கள், திரு. M. S. இளையதம்பி அவர்கள், திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள், திரு. V. நாகலிங்கம் அவர்கள், திரு. A. V. குலசங்கம் அவர்கள், திரு. த. முத்துச்சாமிப்பிள்ளை அவர்கள் கண்ணியமாகக் கடமையாற்றினார்கள். இப்பொழுது திரு. நம. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் கடமையாற்றி வருகின்றார்கள்.

இந்துசாதனம் தமிழ்ப்பிரசுரத்துக்கு முதல் பத்திராதிபராக திரு. த. கைலாயபிள்ளை அவர்கள் கடமையாற்றினர். அவருக்குப் பின் திரு. பெ. கார்த்திகேசபிள்ளை அவர்கள், திரு. ம. வே. திருஞான சம்பந்தபிள்ளை அவர்கள், திரு. நம. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் கடமையாற்றினர். இப்பொழுது திரு. மு. மபில்வாகனம் அவர்கள் அக் கடமையைப் புரிந்துவருகின்றனர்.

உ

இந்துசாதனம் நீ என்றும் இளையாய்!

மன்று நடமாடும் மாதேவன் சைவநெறி
நன்று நடையாற்றும் நங்கையே — என்றும்
இளையாய் எழுபதின்மேல் இந்துசாதனம்
பழையோய் அதுசினப் பண்பு.

சைவபரிபாலன சபையின் தோற்றமும் பணிகளும்

சென்ற எழுபத்தைந் தாண்டுகளாக நமது நாட்டில் சைவ சமய வளர்ச்சிக்குத் தமிழ்மொழி அபிவிருத்திக்குமாக உழைத்து வந்த எங்கள் சைவபரிபாலன சபை வரலாற்றினை மக்கள் அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும். அவ்விதமான வரலாற்றறிவு அச்சபையைத் தாபித்தவர்களுடைய சமயாபிமானத்தையும் பரோபகாரத்தையும் உணர்ந்து அவர்களுக்கு நன்றியறிவுள்ளவர்களாயிருக்கவும் அவர்களுடைய தூய நோக்கங்களின்படி சபையை நிருவகிக்கவும் துணையாகவிருக்கும். 1888-ம் ஆண்டு தாபிக்கப்பெற்ற இச்சபையின்பின்பு எத்தனையோ சபைகள் தோன்றி மறைந்துவிட்டன. இச்சபை காலதால் தேய்வுறாது எத்தனையோ கஷ்டங்களையும் கடந்து தொண்டாற்றுகின்றமைக்குக் காரணங்கள் அதன் தாபகர்களுடைய தவமும் தியாகமும் நம் மக்களுடைய ஆதரவுமாகும்.

நமது நாட்டை மேலைத்தேசத்தவர்கள் ஆட்சிபுரிந்தகாலத்தில் நமது சைவசமயமும் தமிழ்மொழியும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. ஒரு நாட்டை ஆளுகின்ற மன்னனுடைய சமயமே அங்கு செல்வாக்கடையும். மன்னனுடைய கருத்தின்வண்ணம் அரசுகருமம் புரிவோர் நாட்டின் புராதன சமயங்களையும் தருமங்களையும் கையப்பார்ப்பர். பறங்கிக்காரர் காலத்தில் நமது நாட்டிலுள்ள புராதன ஆலயங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. சைவாசாரங்கள் பழக்கவழக்கங்கள் குன்றத்தொடங்கின. பறங்கிக்காரருக்குப்பின் நமது நாட்டை ஆண்ட ஒல்லாந்தர் பறங்கிக்காரரைப்போன்ற அட்டுழியங்களைப் புரியாவிட்டாலும் சைவசமயாபிவிருத்தி தடைப்பட்டேயிருந்தது. ஒல்லாந்தருக்குப் பின் நமது நாட்டை ஆண்ட ஆங்கிலேயர் நாட்டுமக்களுக்குச் சமயச்சுயாதீனத்தை ஒருவாறு வழங்கியபோதிலும் அவர்களுடைய ஆதரவுடன் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்ப வந்த மிஷனரிமார் சைவசமய விருத்திக்குத் தடையாகவிருந்தனர். சைவப் பிள்ளைகள் சைவசமயச் சூழலில் கல்விகற்றல் தடையாக விருந்தது. மிஷனரிமார்களே பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தினார்கள். மதம்ற்றம் புரிவதற்கு அவை பெருந் துணையாகவிருந்தன. மிஷனரிமார் சைவசமயத்தைக் கண்டித்துப் பிரசாரஞ்செய்தனர். சைவசமயத்தைத் தூஷித்துப் பிரசாரங்கள் வெளியிட்டனர்.

சைவசமய சின்னங்கள் அணிவதைப் பலர் கைவிட்டனர். சைவ சமயிகளுக்கு அஞ்ஞானிகள் என்ற நாமத்தையும் சூட்டினர்.

அவ்வாறாகச் சைவ மக்கள் இடர்ப்பட்டுக்கொண்டு அஞ்ஞானவிருளில் வாழ்ந்தகாலத்தில் அவர்களுக்குச் சிவபெருமானிடத்தில் அன்புபெருகவும் அவர்கள் துணிவுடன் சைவ சாதனங்களை அணிந்து நற்பேறடையவும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் தோன்றினார். அவருடைய சமயப்பிரசாரம் நாட்டில் சைவசமயத்துக்குப் புத்துயிரளித்தது. அவர் செய்த தொண்டினால் தென்னிந்தியாவிலும் ஈழ நாட்டிலும் சைவசமயமும் தமிழ்மொழியும் பாதுகாக்கப்பட்டன. அவர் சீவந்தராகவிருக்கும்பொழுதே சைவசமயத்தையும் தமிழ் மொழியையும் பாதுகாக்க ஒரு சபையை நிறுவுதற்குத் திருவுளங்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவருடைய சீவியகாலத்தில் அவருடைய விருப்பம் கைகூடவில்லை. அவர் சிவபதமடைந்து பத்தாண்டு கழித்து 1888-ம் ஆண்டு இச்சபை அவருடைய மாணவர்களாலும் அபிமானிகளாலும் தாபிக்கப்பெற்றது. சபையினது முதலாவது தலைவர் நாவலர்பெருமானுடைய மாணவனும் மருகருமாகிய வித்துவசிரோமணி திரு. ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை யவர்களாவர். முதல் காரியதரிசி நாவலர்பெருமானுடைய தமையனார் மகன் திரு. த. கைலாயபிள்ளை அவர்களாவர்.

திரு. பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்களுக்குப் பின்பு சட்டவல்லுனரும் திருவனந்தபுரம் உயர் நீதிபதியாகக் கடமையாற்றியவருமாகிய திரு. தா. செல்லப்பாபிள்ளை அவர்கள் தலைவராக நியமனஞ்செய்யப்பெற்றனர். காரியதரிசியாக திரு. V. காசிப்பிள்ளை அவர்களும், தனாதிசாரியாக திரு. மு. பசுபதிச்செட்டியார் அவர்களும் தெரிவுசெய்யப்பெற்றனர், பிரபல அப்புக்காத்து திரு. சி. நாகலிங்கம் அவர்களை முதல் மனைஜராகக்கொண்டு 1889-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியைச் சபையார் ஆரம்பித்தனர் ஐந்து வருடங்களின் பின்பு வித்தியாசாலையை யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி அதிகாரசபையினிடம் சபையார் ஒப்படைத்தனர்.

ஸேர் பொ. இராமநாதன், ஸ்ரீமான் பொன் குமாரசுவாமி, ஸ்ரீமான் ஸேர் அ. கனகசபை, ஸ்ரீமான் சீ. கந்தையா, ஸேர் வை. துரைசுவாமி, ஸ்ரீமான் சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை, ஸ்ரீமான் அ. அம்பலவாணர், அதிகார் அ. நாகநாதர், ஸ்ரீமான் அ. தில்லையம்பலம், ஸ்ரீமான் இ. சிவகுருநாதர் முதலியவர்கள் சபையின் தலைவர்களாகத் தொண்டாற்றினார்கள்.

சபையார் ஆரம்பத்தில் கிராமங்கடோறும் சமயப்பிரசாரஞ் செய்தனர். சிறந்த கல்வி யறி வொழுக்கம் நிரம்பிய பெரியார்கள் இக்கடமையைப் புரிய நியமனஞ் செய்யப்பெற்றனர். மாதகல் பிரம்மஸ்ரீ ஏரம்பையர், பிரம்மஸ்ரீ சங்கரசுப்பையர், கோப்பாய் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர், தாவடி சோமாஸ்கந்த பண்டிதர், புலோலி திரு. வ. குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்றவர்கள் பிரசார கர்களாகக் கடமை புரிந்தனர்.

நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபம்

சபையின் ஆதரவில் குருபூசைகள் புராணபடனங்கள் பிர சங்கங்கள் சமயபாட வகுப்புக்கள் முதலியவற்றைச் சிறப்பாக நடத்துதற்கு ஒரு சொந்த நிலையமில்லாதிருந்தது. அக்குறையை நீக்குதற்கு 1946-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக்கும் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலைக்கும் அணித்தாக கல்லூரிவீதியில் 10 பரப்புவரை அளவுள்ள காணியொன்றினைச் சபையார் விலைக்குப் பெற்றார்கள். மேற்குறித்த நிலத்தில் 1947-ம் ஆண்டில் ஒரு மண்டபம் கட்ட அதிவாரம் இடப்பெற்று அது பூர்த்தியாக்கப்பெற்றது. நாவலர்பெருமானுடைய ஞாபகமாக "நாவலர் மண்டபம்" என்ற நாமம் அதற்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஷே காணியில் ஒரு நால்வர் ஆலயம் நிறுவுதலையும் சபையார் கருதியிருக்கின்றனர். சபையாருடைய சமய நிகழ்ச்சிகள் யாவும் இந்நாவலர் மண்டபத்திலேயே இப்பொழுது நடைபெற்றுவருகின்றன.

"உடம்புற்ற பேர்க்கு உபதேசிக்கையால் உண்மை போதிக்கையால் திடம்பெற்ற ஞானிகள் சேர்கையினால் பசி தீர்கையினால் இடம்பெற்ற மாதுமை பங்கரன் நேச ரிருக்கையினால் மடம்பெற்ற பேறு திருக்கோயி லுக்கில்லையிம் மாநிலத்தே"

— சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

மலர் வெளியீட்டுக் குழு

திருவாளிகள்: மு. மயில்வாகனம், சிவ. உ. சோமசேகரம் க. கணபதிப்பிள்ளை,
மு. வைத்தியலிங்கம், சி. சீவரத்தினம், க. கி. நடராசன்,

உ
கணபதி துணை.

ஆசிச் செய்தி

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலரவர்களது கருத்துப் பிரகாரம், அப்பெரியாரது மாணவர்களாலும் அபிமானிகளாலும் தாபிக்கப்பெற்ற பெருமையுடையது சைவபரிபாலன சபை. இச்சபை தான் தோன்றிய காலந்தொடங்கி இன்றுவரை பாலர்முதல் யாவரும் பயனடையுமாறு புத்தகப் பிரகடனஞ் செய்தல், அறிஞர்களைக்கொண்டு பிரசங்கஞ் செய்வித்தல், உண்மை நாயன்மார் குருபூசை நடத்துதல் பெரியார்களது ஞாபகவிழாக் கொண்டாடுதல், பத்திரிகை வெளியிடுதல் முதலிய அரிய சேவைகளினாலே நமது சற்சமயத்தையும் தமிழையும் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வருகிறது.

இச்சபை நடாத்திவரும் இந்துசாதனம் சிறப்பான சைவக் கட்டுரைகளையும் வேறுபல விஷயங்களை யுந் தாங்கி இறைவனருளால் எழுபத்தைந்தாண்டுகளாக வெளிவந்துகொண்டிருப்பது சைவர்கள் யாவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியையும் பெருமையை யுந் தருவதாகும். சைவாபிமானிகள் அனைவரும் இந்துசாதன தமிழ்—ஆங்கில பிரசுரங்களை அபிமானித்துப் பெரும்பயனடைவார்களாக.

எழுபத்தைந்தாண்டுகள் நிறைவு பெற்றிருக்கும் இந்துசாதனம் பல்லாண்டு நிலைபெற்றுச் சைவ நன்மக்களுக்குப் பெரும்பயன்றந்து விளங்குமாறு பரமசிவனது திருவடித் தாமரைகளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்

சோபகிருது ஞா

ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள்

ஆடிப்பூரம்.

சிவானந்த குருகுலம்

24-7-63.

திருக்கேதீச்சரம்.

இந்துசாதனமே!

(அவ்வாயூர்க் கவிஞர் மு. செல்லையா)

வெண்பா

நீறழித்துப் பேரழித்துச் சென்னியிலே நீர்தெளித்து
மாறளித்துச் சைவநெறி மாய்க்கவந்த — ஆறழிப்போர்
வேற்று மதஇருளை வீட்டுமிந்து சாதனமே!
போற்றுதுநின் சேவை புகழ்ந்து. (1)

மாறுமுக மிங்குவர மக்களினம் சோற்றுக்காய்
வேறு முகந்திரும்பும் வேளையிலே — ஆறுமுகம்
நல்லூரிற் றேன்றி நவைநீக்கு தொண்டுவழிப்
பல்லாண்டு செய்தாய் பணி. (2)

ஆட்சித் திமிராலே “அஞ்ஞானி” என்றெம்மைத்
தாழ்ச்சிப் படஉரைத்துத் தம்மதத்தைச் — சூழ்ச்சிக்கண்
போதித்தார்க் கஞ்சாமற் பொன்னுரையா லெம்சமயம்
சாதித்தாய் சாதனம்நீ தான். (3)

“சாதிக் கொடுமைஎங்கள் தாய்நாட்டி லில்லை”யென்று
பாதிரிமார் அன்றுசொன்ன பாதகமோ — ஓதரிய
நீதியறு பேதத்தால் “நீக்ரோவர்” வாழ்வினையே
பாதிக்குஞ் செய்திபடித் தோம். (4)

இந்துமத சிங்கமென ஏகிஅம ரிக்காவில்
முந்துவிவே காநந்த மூர்த்திமுதல் — இந்தமதி
சென்றசிவா நந்தர்வரை செப்புமிந்து தர்மநெறி
இன்றுலக மெங்குமுண்டென் றெண். (5)

நாவலனைச்! செந்தமிழ்க்கு நற்றூயைச்! சைவநெறிக்
காவலனை! நாளுங் கருத்திற்கொண் — டேவருக்கும்
அஞ்சாமற் சைவநீ திக்கா யருந்தொண்டில்
எஞ்சாது வாழ்க இனிது. (6)

உ சிவஞானசுவாமிகள் அருளிச்செய்த அத்வைத விளக்கம்

பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

அத்துவிதம் என்னும் சொல்லின் நகரம் இன்மை அன்மை மறுதலை என்னும் மூன்றனுள் ஒரு பொருள் பயக்கும். அவற்றுள், இன்மைப் பொருள் கொண்ட மாயா வாதிகள் இரண்டின்மை ஒரு பொருண் மாத்திரையினன்றி இரண்டு முதலியனவா யெண்ணப்படும் பொருள்களினில்லாமையான் அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயா மெனவும், ஒரு பொருளாயினுங் குணகுணியென வேற்றுமை தோன்ற நிற்பிற் கேவலம் ஒன்றுதலின்மையின் அத்துவிதமென்பது உபசாரச் சொல்லாய் முடியுமாகலாற்றன்னின் வேறையொரு பொருளுமின்றித் தானுங் குணமுடைப் பொருளென விசேடிக்கப்படுதலின்றி நிருவிசேடமாய் நிற்கும் பரப்பிரமப் பொருளென்பது அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனக் கோடலின், அவர் “கேவலாத்து விதிகள்” என வழங்கப்படுவர்.

நிடதங்களிற் கூறுதலானும், அவை செயற்கைக் குணமென்றற்கோரியைபின்மையானும், பசுபாசங்களதுண்மையும் உபநிடதங்களுளோதப்படுதலானும், அவற்றொடு முரணிக் கேவலாத்துவிதமெனக் கோடல் பொருந்தாமையிற்றன்றேடியையுடைய பசுபாசங்களானும், தன் குணங்களாகிய சத்தி சங்கற்ப முதலியவற்றானும், விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டமாய் நின்ற பரப்பிரமம் இரண்டில்லை; ஒன்றென்பதே அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென விசிட்டாத்துவிதங் கோடலின், அவர் “விசிட்டாத்து விதிகள்” என வழங்கப்படுவர்.

பேதவாதிகள் மறுதலைப் பொருள்பற்றி இரண்டன் மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள் கொண்டு, அங்ஙனம் கொள்ளவே அவ்வொன்றன் மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற்கி முக்கின்மையின், அத்துவிதமென்பதுந் துவிதமென்னும் பொருளைப் பயக்குமென்று போவர். அவரெல்லாரும் அத்துவிதமென்ற சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாமெனக் கொண்டு தத்தம் மதங்களோடு முரணமைப்பொருட்டுக் கேவலமென்றும், விசிட்டமென்றும், மறுதலை யென்

இராமாநுசர் சிவாத்துவிதசைவர் முதலியோரும் அவ்வாறே இன்மைப் பொருள்பற்றி ஒன்றெனப் பொருள் கொண்டு, சத்தி சங்கற்ப முதலிய குணங்கள் பரப்பிரமப்பொருட்கு உளவென்று உப

றும் அடை கூட்டி இடர்ப்பட்டுப் பொருள் கொள்வர் அவருள், மாயாவாதிகள் கூறுங் கேவலமும், பேதவாதிகள் கூறும் மறதலையுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலின், ஈண்டைக் கேலாவாம். ஏனையோர் கூறும் விசிட்டமென்பது பொருந்து மாயினும் அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன்றெனக் கோடல் பொருந்தாது; என்னை? ஒன்றென்பது பொருளாயின் ஒன்றெனவே விளங்கக் கூறலமையும்; அவ்வாறன்றி “அத்துவிதம்” என உய்த்துணரவைத் தோதவேண்டாமையானும் ஒன்றெனப் பொருள் கொள்ளின் மகாவாக்கியப் பொருள் பயப்பதோர் விசேட மின்மையின் “அத்துவிதம்” என்றது பற்றி ஆண்டொரு பயன்படாமை யானுமென்க.

மற்றென்னையோ, அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனின், சித்தாந்த சைவருரைக்கு மாறு காட்டுதும்:-“அது நீ ஆகின்றாய்” எனவும், “அது நான் ஆகின்றேன்” எனவும், “அது இது ஆகின்றது” எனவும் முவிடம் பற்றி நிகழும் “தத்துவமசி” முதலிய மகாவாக்கியங்களைக் கேட்டவழி, அது என்பது ஒரு பொருள் நீ என்பது ஒரு பொருளாகலின், ஒருபொருள், மற்றொரு பொரு

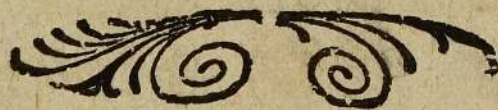
ளாமா றியாங்ங் மென்னும் ஐயம் நீக்குதற் கெழுந்தகாகலின், அது இதுவாதற் கேதுவாய் அவ்விரண்டற்கு முளதாகிய சம்பந்தவிசேட முணர்த்துதலே அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்றுணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறு அத்வைத விளக்கம் வட மொழியிலும் தென் மொழியிலும் மகோந்நத பாண்டித்தியம் படைத்தவரான சிவஞான சுவாமிகளால் சிவஞானபோதம் ஆறும் சூத்திரம் அரண்டாமதிகரணத்தல் உரைக்கப்பட்டது. மற்றும் அதன் விரிவை ஆண்டுக் காண்க.

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெளியிடுகின்ற கலைக் களஞ்சியத்தில் அத்வைதம் பற்றி இரு கட்டுரைகள் முறையே வட மொழி நூல்களின் பெயராலும், தென்மொழி நூல்களின் பெயராலும் வந்திருக்கின்றன அவற்றைப் படிப்பவர் மேற்காட்டிய சுவாமிகளின் விளக்கத்தையும் படித்து அத்வைதம் பற்றிச் சிந்தனை செய்வார்களாக.

“பொய் கண்டார் காண்பு புனிதமெனு
மத்துவித
மெய் கண்ட நாதனருண் மேவு நானெந்
நாளோ”

— தாயுமானவர்

மகிழ்வும் வாழ்வும்

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப் புலவர்

க. வேந்தனார் அவர்கள்

(தமிழ் வீரிவுரையாளர், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி)

வினைந்த நெல்லை வைக்கோலின் வேறுக்கிப் பொன்மலை போலக் குவிந்தார்கள். வயற் பரப்பெல்லாம் உழவர்களின் மகிழ்ச்சிக்குரல்கேட்டது. அரசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஆறிலொரு பங்கு நெல்லையும் அளந்து கொடுத்தார்கள். மிகுதி நெல்லை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று பலவகை அறங்களையும் ஆற்றினார்கள். தெய்வத்தைப் போற்றிக் காணிக்கை செலுத்தினார்கள் தம் முன்னோர்களாகிய குடிமுதல்வர்களையும், தாய், தந்தை, குரு முதலாயினோரையும் நினைந்து நன்றிக் கடன் செலுத்தினார்கள். தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள சுற்றத்தாரின் நிலை அறிந்து அவர்களுக்கும் அன்புடனே நெல்லில் ஒரு பகுதியைக் கூறிட்டுக் கொடுத்தார்கள். தமது வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை வரவேற்று இன்முகங்காட்டி இன்சொற்கூறி விருந்தளித்தார்கள்.

“அரசுகொள் கடன்கள் ஆற்றி
மிகுதிகொண்டு அறங்கள் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக்
குரவரும், விருந்தும் பண்பின்
விரிவிய கிளையும் தாங்கி
விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரைபுரை மாடம் நீடி
மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்”.

எனச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார்.

வினைந்த நெல்லை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்ற உழவருடன் சேக்கிழாரும் சென்று அவர்களின் செயல்களை மிக ஆராய்மையோடு நோக்கினார். அமைச்சரானபடியால் அரசனுக்கு அளிக்கவேண்டிய ஆறிலொருபங்குநெல்லையும் உழவர்கள் முதற் கடமையாக எண்ணி ஆர்வத்தோடு அளந்தளிப்பதைக் கண்டு சேக்கிழார் இன்பமடைகிறார் செங்கோல் தவறாதமன்னனின்மேல் மக்களுக்குள்ள மதிப்பை அவர்கள் மனமுவந்து அளிக்கின்ற வரிக் கொடையால் அறியலாம். மக்கள் வாயை வருத்தி வரி வேண்டுகின்ற கொடுங்கோல் மன்னனை ஒருபோதும் மக்கள் விரும்பார்கள். இந்த உண்மையை மனத்தில் எண்ணிய சேக்கிழார் “அரசுகொள் கடன்கள் ஆற்றி” என உழவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வரி கொடுத்த செயலை முதலிலே வைத்துக் கூறுகின்றார். மகிழ்ந்து வரி கொடுத்த உழவர்கள் மிகுதி நெல்லைக்கொண்டு பலவகை அறங்களை ஆற்றி வாழ்வதைக் கண்டதும் சேக்கிழாரின் உள்ளம் தளிர்ந்தது செங்கோல் திறம்பாத அரசின் ஆட்சியும், அந்த ஆட்சி நிழலில் நின்று அறத்தைப் பாதுகாத்து வாழ்கின்ற குடிகளின் மகிழ்வும் நிறைந்த, நாட்டின் சிறப்பைச் சேக்கிழார் மிகுந்த எழுச்சியுடன் எமக்குக் கூறுகின்றார்.

விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரை, புரை மாடம் நீடி
மலர்ந்துள்ள பதிகள்

எங்கும் அறத்தைப் போற்றி வாழ்கின்ற மக்கள் வீற்றிருக்கின்ற மேலடுக்கு வீடுகள் மலைகளைப்போல விளங்குகின்றன. வயல் வளத்தினால் நிரம்பிய உழவர்களின் வாழ்க்கை வளத்தைப் பெருமிதத்துடன் வேளாளர் குலத்தவராகிய சேக்கிழார் எடுத்து விளக்குகின்றார். வயல் வளத்தால் வறுமையைப் போக்கி உறவினரையும் விருந்தினரையும் பாதுகாத்து வாழ்கின்ற உழவர்களின் வாழ்வுதான் ஒரு நாட்டின் சிறப்புக்குக் காரணமாகும்.

“மங்கல வினைகள் எங்கும்
மணஞ்செய்கும் பலைகள் எங்கும்
பங்கய வதனம் எங்கும்
பண்களின் மழலை எங்கும்
பொங்கொளிக் கலனகள் எங்கும்
புதுமலர்ப் பந்தர் எங்கும்
செங்கயற் பழனம் எங்கும்
திருமகள் உறையுள் எங்கும்”.

எனச் சேக்கிழார் வயல்வளத்தினால் நிறைந்த மக்களின் வாழ்க்கை வளத்தைப் பாடி மகிழ்கின்றார். உழவர்கள் உறைகின்ற வீடுகளில் எல்லாம் மங்கலமான செயல்கள் நிகழ்கின்றன. மங்கலச் செயல்களில் சிறந்ததாகிய திருமண விழாக்கள், எங்கும் ஆரவாரத்துடன் நிகழ்கின்றன. மங்கலச் செயல்களிலும் திருமண விழாக்களிலும் கலந்து களிக்கின்ற பெண்களின் முகங்கள் செந்தாமரை மலர்போல விளங்குகின்றன. திருமண விழா விற்கலந்து மகிழ்கின்ற பெண்க

ளின் இனிமையான மொழிகள், பண்ணின் ஓசைபோல் இன்பம் ஊட்டுகின்றன. ஆண்களும் பெண்களும் அணிகலங்களுடன் விழாக்களில் உலாவித் திரிகின்றார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பல வகையான மங்கலச் செயல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருப்பதால் புதுமலர்ப் பந்தல்கள் எங்கும் பொலிந்து விளங்குகின்றன. இந்த மகிழ்ச்சி வாழ்வுக்கெல்லாம் காரணமாகிய நெல்வயல்கள், சிவந்த சேல்மீன்கள் புரளுகின்ற செழிப்புடன் உழவர்களின் மேலடுக்கு வீடுகளின் மருங்கே தூழ்ந்துள்ளன. செல்வத்தின் தெய்வமாகிய திருமகள், உழவர்களின் இல்லங்களிலே நிலையாக வாழ்கின்றாள். சேக்கிழார் உள்ளம் உழவர்கள் செல்வ வாழ்வை எண்ணி எண்ணி என்றுமில்லா இன்பம் அடைகின்றது.

இங்ஙனம் செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்கின்ற உழவர்கள், விருந்தினரை வரவேற்று அறுசுவை உண்டி அளித்து மகிழ்கின்ற செயலில் விருப்பம் நிறைந்தவர்கள். உழவர்களின் விருந்தோம்பி மகிழும் செயலைப் பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுகின்றார்:

“நறைபடு கனிதேன் பெய்த
பாலொடு நறுநெய் வெள்ளம்
நிறைபடு செம்பொன் வண்ணப்
புழுக்கலால் நிமிர்ந்த சோறு
குறைவற வுண்டு வேண்டும்
பொருள்களும் கொணமின் என்ன
மறைமுதல அடியார் கமமை
வழிமறித் தருத்து வார்கள்”.

பாட்டைப் படிக்கும்போதே வாய் ஊறுகின்றது. நல்ல பழச் சாற்

றுடன் தேனைச் சேர்த்து, அவற்றுடன் பாளையும் நெய்யையுங்கலந்து பதமாக ஆக்கிய பருப்புச் சோற்றை உண்ணுங்கள் என்று ஊட்டுகின்றார்கள். உழவர்களின் அன்பும், அவர்கள் ஆக்கிய பருப்புச் சோற்றின் சுவையுஞ் சேர்ந்து பரஞ்சோதிமுனிவரின் உள்ளத்தை அள்ளிவிட்டன. அன்பும் அறிவும் அருள்வாழ்வும் நிரம்பிய அடியார்களை வரவேற்று விருந்தளிப்பதால் அடைகின்ற இன்பத்தைப்போலச் சிறந்த இன்பம் வேறென்ன இருக்கின்றது. விருந்தினரை நன்றாக உண்பித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளும் கொடுத்து வழிவிடுகின்றார்கள் என்பதாம்.

வழிமறித்து அருத்துவார்கள் என்பதில் புலவரின் ஆர்வத்தைக் காண்கின்றோம்.

இனி, திருத்தக்க தேவரும், சீவகசிந்தாமணியில் ஏமாங்கதநாட்டின் பொருள்வளப்பொலிவை

நற்றவஞ் செய்வார்க் கிடம்
தவஞ் செய்வார்க்கு மஃதிடம்
நற்பொருள் செய்வார்க் கிடம்
பொருள் செய்வார்க்கு மஃதிடம்
வெற்ற இன்பம் விழைவிப்பான்
வீண்ணுவந்து வீழ்ந்தென
மற்றநாடு வட்டமாக
வைகு மற்ற ஈடரோ.

எனப் போற்றிப் புகல்கின்றார். வீடுபேறு கருதித் தூயதவத்தை மேற்கொண்டொழுகும் விழைவு விடுத்த விழுமியோர்களும், உயர்ந்தபேறுகள் கருதி, இல்லறத்தில் இருந்து வாழ்கின்ற நல்லோர்களும், நற்பொருளாகிய கல்வியைக்

கற்று நயப்பவர்களும், நிலையில்லாத பொருளையே பெரிதாகப் போற்றி ஈட்டுகின்றவர்களும் வாழும் இடமாக ஏமாங்கதநாடு இலங்குகின்றதென்பதாம்.

இதன்கண் திருத்தக்கதேவர் வீடுபேறு குறித்து ஆற்றப்படும் விழுமிய தவத்தை நற்றவம் என்றும், கேடில் விழுப்பொருளாகிய கல்வியை நற்பொருள் என்றும் சிறப்பித்துள்ளார் இதனால் இல்லறத்தில் அன்பை வித்திட்டு விளைவு செய்து, ஓயுதலால் அருள்பழுத்த தவப்பயனாகிய வீடுபேற்றையும், கேடில் விழுப்பொருளாகிய கல்வியைத் தேடி அறிவுவளங்கனிந்த வாழ்வை மேற்கொண்டு அறம் புரத்தலால், செல்வமாகிய பொன்னும் பொருளும் தூய்மைபெற்று, வழிததுணையாக நின்று, அறப்பயனாகிய இன்ப நுகர்ச்சியையும் அளிக்குமென்பதே தேவரின் திருவுள்ளமாகும்.

இன்பமும் பொருளும்
அறமும் எனருங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த
ஐந்திணை மருங்கில்
எனத் தொல்காப்பியனாரும்,
பொன்னும் மெய்ப்பொருளுந் தருவாளை
போகமும் வீடும் புணர்ப்பாளை
எனச் சுந்தரமூர்த்தி அடிகளும்
அருளிய பொருளுரைகளை நோக்குக. பொருட் செல்வத்தைப் பொன்னும் என்ற தொடராலும், அருட் செல்வத்தை மெய்ப்பொருளும் என்ற தொடராலும் அடிகள் குறித்துள்ளார். பொன்னால் போக நுகர்ச்சியையும், மெய்ப்பொருள்

கிய அருளால், வீடுபேற்றையும் எய்தலாம் என்பதை உணர்த்த முறையே,

பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவானே என்றும், போகமும் வீடும் புணர்ப்பானே என்றும் கூறியுள்ளார். உலகியல் வாழ்வில் நாம் பெறுகின்ற பொன்னையும் பொருளையும் அவற்றினாலும் போகத்தையும் இறைவனின் திருவருட்பேறுகக் கருதி அன்புசெய்ய வேண்டும். அங்ஙனம் அன்பு செய்யும் வாழ்வு “அருளோடு புணர்ந்த அகற்சியாகி வீட்டின்பப் பேறென்றும் வாகையை வழங்கி விடும். இறைவனின் இன்னருளை வேண்டாது, வெறும், பொன்னையும் பொருளையும் போகததையுமே பெரிதாக மதித்து வேண்டாதல், அருளோடு

புணர்ந்து அகற்சியுற விழைவார்க்குப் பெரியதோர் இழுக்காகும்.

யாஅம் இரப்பவை பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல நிற்பால் அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும் உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாராயோ எனக கருவனிளவெயினனார் (பரிபாடல். 5) முருகனை வேண்டி இரக்கின்றார்.

போகமீன்ற புண்ணியன் எய்கணையேபோல் எனவருஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் திருத்தக்க தேவர், சிவபெருமானைப் போகமீன்ற புண்ணியன் எனப் போற்றியுரைக்கின்றார் தான் சத்தியும் சிவமாய் உலகத்துக்கெல்லாம் போகத்தை உண்டாக்கினவன் என்பார், போகமீன்ற என்றார் எனவரும் நச்சினூர்க்கினியார், உரையையும் காண்க.

வாழ்க நனி வாழ்க

செந்தமிழில் ஆங்கிலத்தில் சிறந்தஇந்து சாதனங்கள்
தெய்வத் தன்மை

முத்துசைவம் வளர்ப்பதற்கே முழுப்பலத்தோ டெழுந்தவைகள்;
முதல்வித் திட்டோர்

சந்தைதனைச் சந்தித்துத் தெய்வாண் டொருகோடி
தேவர் போற்ற

வந்தஇந் சாதனமும் வளர்ந்தினிது வாழ்கநனி
வாழ்க மாதோ.

—பண்டிதமணி சி: கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

“சமய தீட்சையின் தாற்பரியம்”

சிவஸ்ரீ. இ ஞானசேகரக் குருக்கள்

ஆன்மாக்கள் அடையும் பேறு அறம, பொருள், இன்பம், வீடு, என நான்கு வகைப்படும். இந் நான்கினுள் வீடு சிறந்தது. வீடாவது பாசத்தைப் பற்றி நின்ற உயிர் அதனின்றும் நீங்கி, எக்காலத்தும், தன்னுடன் பிரிப்பின்றி அத்துவிதமாய், கலந்து நிற்கும் சிவபரம்பொருளை அறிந்து அதுவாய் நின்று சிவானந்தத்தை அனுபவித்தல். இப்பேறு சிவனருளினறிக் கிட்டாது. சிவனருளும் மலபரிபாகத்தால் அன்றிச் சித்திக்காது. மலபரிபாகமும் பசு புண்ணிய பாவங்களின் ஒப்பாலன்றி நிகழாது. பசு, புண்ணிய பாவங்களின் ஒப்பு சிவனை வழிபடும் சிவபுண்ணியத்தால் நிகழும். ஆகவே வீட்டினை யடைய விருமபுவோர்க்குச் சமய தீட்சை இன்றியமையாதது.

தீக்ஷை என்னும் சொல்லுக்கு (தீ — கொடுத்தல், க்ஷை — கெடுத்தல்) ஞானத்தைக் கொடுத்து மலத்தைக் கெடுப்பது என்று பொருள். இது சமயம், விசேஷம், நிர்வாணம் என மூவகைப்படும்.

சமயதீக்ஷையாவது ஒருவன் சைவசமயத்திற் புகுவதற்காகச் செய்யப்படுகின்றது. ஆதலால் சமய தீக்ஷை பெறுதவன் சைவசமயத்தவன் ஆகான். கிறீஸ்தவர்களும் ஒரு நியதி. ஞான ஸ்நா

ணம் பெற்றால்தான் ஒருவன் கிறீஸ்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். சைவ சமயத்திலும் தீக்ஷை பெற்றற்றான் சைவ மதத்தவன். தீக்ஷை பெறுதவன் விவாகம், அந்தியேட்டி, சிரார்த்தம் முதலியவற்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியற்றவன், இக்கிரியைகளிலே மந்திர செபமும் மந்திரத்தால் பூசையும் செய்யவேண்டியிருத்தலால் தீக்ஷை பெறுதவன் இவைகளைச் செய்ய இயலாமலிருப்பான். தீக்ஷை செய்யுமபோது மந்திரங்களினாலும், கிரியைகளினாலும் சிவபெருமானது பேரருள் மாணவனுக்குக் கிட்டும்படி செய்வார் குரு. அந்த அருளோடு கேட்கப்பட்டால் மாத்திரமே, மந்திரசெபம் பயன்படும். தீக்ஷை பெறும் செய்யும் மந்திரசெபம் பயன்பட மாட்டாது. சைவசமயத்தில் பிறந்தவர்கள் ஏழுவயதிலேயே சமயதீக்ஷை பெறவேண்டும். விசேஷ தீக்ஷை சிவபூசை செய்யத்தக்கவர்களுக்கும் சிவயோகம் சாதிப்பவர்களுக்கும் நிர்வாண தீக்ஷை ஞானநெறியில் ஒழுகுவோருக்கும் உரியன.

ஆசாரியர் தீக்ஷை செய்வதற்குச் சிவபெருமானிடம்

உத்தரவு பெறுதல்

வாரீர் பகவானே! உம்மால் குருவென்கிற அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டு நான் இந்தக் கிரியையிற் பிரவேசித்தேன். இந்த சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யவேண்

டும். இவன் சிரேட்டமானவன். நல்ல இலட்சணம் உள்ளவன். இவன் என்னிடம் வந்து அனுக்கிரகம் செய்யும்படி பிரார்த்தித்ததனால் நான் இவன் உம்முடைய திருவடியை ஸ்மரிக்க யோக்கியனாகச் செய்கிறேனென்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்து, மாணாக்கனைமண்டபத்துட்புகுமபடி செய்து, பஞ்சகவ்வியம் கொடுத்து, மேற்கு வாயிலிலே, தர்ப்பையை வளைத்துப் போட்டு, அதில் பிரணவத்தைப் பதித்து அதற்குமேல் அவனை நிறுத்துதல் வேண்டும். ஏனென்றால் பிரணவமானது ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்க்கும் வல்லமையுடையது. ஆன்மாவாகிய அம்பைப் பிரணவமாகிய வில்லில் வைத்து எய்தால் ஆன்மா கடவுளோடு ஒன்றாகும் என்று உபநிஷதம் முதலியவற்றிற்கூறப்பட்டுள்ளது.

சமய தீட்சையானது நயன தீட்சை, பரிச தீட்சை, யோக தீட்சை, வாசகதீட்சை, சாஸ்திர தீட்சை என்று ஐந்து வகைப்படும். இதில் நயனதீட்சையாவது, ஆசாரியர் மாணவனை அருட்பார்வையால் பார்த்தல். (நயனம் - கண்) அந்தப் பார்வை அவனுடைய ஆணவத்தின் வலியைக் கெடுக்கும். எப்படியென்றால் விஷவைத்தியன் விஷந்தீர்க்கும் தெய்வமாகத் தன்னைப் பாவித்து எந்நாளும் மந்திர ஜெபஞ் செய்துவரலால் மந்திர சக்தியானது, அவனுடைய கண்ணில் நிற்கும். அவன் விஷநீண்டப்பட்டவனைப் பார்க்க, அப்பார்வையில் உள்ள மந்திர சக்தியினால் விஷநீரும். இதுபோலச் சிவமா

கப் பாவித்துச் சிவமந்திர செபஞ் செய்துகொண்டு வந்த ஆசாரியனுடைய கண்களில் நேத்திர நியாசத்தினால், மந்திரசக்தி நிற்கும், அவர் பார்க்கும்போது அவருடைய பார்வை மாணாக்கனுடைய மனவலியைக் கெடுக்கும்.

சகல நற்குணங்களும் மாணவனுக்கு உண்டாதற்காகத் தலையிலே விபூதிபோட்டு, நெஞ்சிலே தட்டித் தர்ப்பையினாலே உடம்பைத் தடவுவர். அவனுடை ஆத்மாவைச் சிவமாகப் பாவித்துச் சரீரத்திலே மந்திரத்தைப் பதித்து, அவன் பூசை செய்தற் பொருட்டு; அவனுடைய கைகளில் பூக்களைக் கொடுப்பர். பின்பு “நேத்திரபடம்” என்னும் சீலையினால் அவனுடைய கண்ணை மறைத்து, அவனைப்பிடித்துக்கொண்டு, மண்டபத்தைச் சுற்றிக் கிழக்கு வாயிலிற் புகுவர். பாவத்திற்குக்காரணமான பொருள்களைப் பாராது, தடுத்தற்காகக் கண் மூடப்படுமென்பதாம். மண்டபத்துள் நுழைந்ததும் நிறுத்திச் சீலையை எடுத்துவிட்டு லிங்கத்தில் பூவைப் போடச்செய்து அவரை வணங்குவிப்பர்.

தீட்சா நாமம்

இதன்பின் மேற்கூறியபடி வணக்கம் நடக்குமுன் போடுமபூ எந்த மண்டலத்தில் விழுகின்றதோ, அப்பக்கத்தின் பெயரே, தீட்சாநாமம் எனப்படும்.

பரிச தீட்சை

நயன தீட்சையின்பின் அவனை வலப்பக்கத்தில் பிரணவாசனத்

திருத்தி அவனுடைய ஆத்மாவைச் சிவாசனமாகிய இருதயத்தில் இருத்தி, அவனுக்கு விபூதி பூசித் தம்முடைய கையைச் சிவ பெருமானுடைய திருக்கரமாக்கி, அவனுடைய தலையில் வைத்துச் சிவமந்திரத்தை உச்சரித்து அவனுடைய சரீரம் முழுவதையும் தடவுவர். இதனால் அவனது மாயாமலம் கெடும்.

மண்டலேசுரருக்கும் குடும்பங்களுக்கும் அவன் கையினால் பூச்சாத்துவித்து, வணங்கப்பண்ணி, வலப்பக்கத்திலிருந்துவார்.

யோக தீட்சை

மாணாக்கனுடைய கையிலே தர்ப்பை அடியைக் கொடுத்து, நுனியைத் தன்னுடைய முழங்காலிற் சந்திலிடுக்கி, மாணாக்கனது இடது நாடியையும், தனது வலது நாடியையும், நாடிகளோடு பொருந்தக் கொடுத்து, அவனுடைய சிற்சத்தியை அவனுடைய வலது நாடியாலும், தனது இடது நாடியாலும் எடுத்துத் தன்னுடைய சிற்சத்தியோடு சேர்த்துச் சிவத்தன்மையடைவிப்பார்.

சிவாக்கினியாற் சுத்தி — சிவ அக்கினியிலே சங்கிகை மந்திரத்தால் மாணாக்கனுடைய தலையில் சம்பாத ஓமஞ் செய்வார்.

சம்பாத ஓமமாவது — ஆகுதி செய்யும்போது ஒரு பகுதியை அக்

கினியிலும் மிகுதியை அவனுடைய தலையிலும் விடுதல்.

வாசக தீட்சை

முதற்செய்த பரிசுதீட்சை பயனுறுதற்காகவும், மந்திர பூசையாகவும் மூலமந்திரத்தால் 100 ஆகுதியும், பிரமாங்க மந்திரத்தால் பத்துப்பத்துப் பூரணாகுதியும் செய்து எல்லாக் குற்றங்களும் தீர்தற்காக, மூலத்தால் 108 பூரணாகுதியும் செய்வார்.

பின் மந்திரங்களை உபதேசித்து — சிவனுக்கும் அக்கினிக்கும் அவனைக்கொண்டு பூசை செய்வித்தல் வேண்டும். பின் அவனை ஆசீர்வதித்து மூர்த்திகளை விசர்ஜனம் செய்வார்.

சாஸ்திர தீட்சை

தீக்ஷையின் பின்பு—சைவசமய உண்மைகளையும் — சைவ சாத்திரங்களையும் அவற்றின் உட்பொருள்களையும் அனுட்டானங்களையும் அவைகளைச் செய்யும் முறைகளையும் போதித்தல் வேண்டும்.

மேலும் விசேஷமான போதனையாவது — கடவுளையும் வேதாகமங்களையும் குருவையும் நிந்திக்கலாகாது என்பதாம்.

நிர்மாலியத்தையேனும், கோபுரநந்தி பலிபீட, நிழலையேனும் மிதிக்கலாகாது. சிவபூசை, குருபூசை, அக்கினி பூசைகளைத் தவறவிடலா

காது. சைவானுட்டானத்தை முறையே செய்துவரல் வேண்டும். நற்பயிற்சி, நல்லொழுக்கம், தெய்வ வழிபாடு, பெரியோரை வழிபடல் தாய்தந்தையரைப்பேணல் முதலிய நற்பண்புகளை ஓம்புதல் வேண்டும்.

கொலை களவுகள், காமம், குருநிந்தை முதலிய பஞ்சமாபாதகங்களையும் அறவே நீக்கிவிட வேண்டும்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்”

நிலாவரை என்னும் புத்தூர் இடிகுண்டு

திரு. எஸ். ஆறுமுகம் பிரதிநீர்ப்பாசன அதிபர்

யாழ்ப்பாண நகரினின்று பன்னிரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் புத்தூர் என்னும் கிராமம் உண்டு. அங்கு நிலாவரை என்னும் இடிகுண்டு உளது. சாதாரணக் கேணி போல் காட்சியளிப்பினும், இக்கேணி சில விசேஷ குணங்களைப் பெற்றுள்ளது.

புராண வரலாறு

நிலாவரை ஆதிகாலத்தில் பெருமை வாய்ந்த சைவ ஸ்தலமாகத் திகழ்ந்தது. புராண நூலாகிய ஸ்ரீ தட்சணகைலாச புராணத்தில் இத்திவ்விய ஸ்தலத்தைப்பற்றி பத்தொன்பதாவது நவசைலப் படலத்தில் பின்வரும் குறிப்புகள் உண்டு.

“நவசைலமானது யாழ்ப்பாணத்திலே அழகு வாய்ந்த புத்தூரென்னும் பதியிலே பூமிக்குமேல் சிறிது உயரமாயும் ஐந்து குரோச விசாலமுள்ளதாயு மிருக்கின்றது. நவசைலத்தின்மேல் ஒரு குகையும் இருக்கின்றது.

அதன் கந்திர மத்தியில் நீலரத்தினத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டமையினால் அழகு வாய்ந்து விளங்கும் சிங்காசனத்தின் மீது, னிநாயகரும், சுப்பிரமணியரும், மற்றும் ஐய

னார் முதலானவர் சூழ்ந்திருக்க, மகாதேவராய் உலகங்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தனர்.....”

“இவ்வாறிருக்குந் தருணத்தில் பாதாளத்தில் கங்காதேவி சிவனது அனுமதிப்படி அதிக பிரவாகத்தோடும் இரைச்சலோடும் அலைசூழ்ந்த குமிழிகளோடும் மலையைப் பிளந்து அத் வேகமாய்த் தடாகத்தில் வந்து தோன்றி விளங்கினான்.

கருணையங்கடலாகிய மகேசுரன் கங்கையின் தோற்றத்தைக் கண்டு, தமது திருக்கரத்தினால் அக்கங்கையை எடுத்து விந்து அளவு சடையில் தரித்துக்கொண்டு மிச்சத்தை மேலே விட்டு மங்கள முண்டாக்குக என ஆசீர்வதித்து.....”

“அந்த நவகிரிகு ஒப்பு இதன் முன்னுமில்லை; இனி உண்டாகப்போவதுமில்லை.”

இடிகுண்டைப்பற்றி
வழங்கிவரும் கதைகள்

புத்தூர், கோப்பாய் முதலிய கிராமங்களில், நிலாவரை தோன்றிய வரலாற்றினைப்பற்றிப் பல கதைகள் உண்டு.

சோர்வுற்ற தன் சேனைகளுக்கு நீர் வேண்டி, இராம பகவான் இக்கேணியை அம்பினுற் தோண்டினார் என்பர் ஒருசாரார். செல்வந்தன் ஒருவன் கிணற்றைத் தோண்டினான் என்பர் மற்றொருசாரார். அவன் தோண்ட உவர்நீர் ஊற்றெடுத்ததாகவும், அதன்கீழ் நன்னீர் கிடைக்கும் என அவன் மீண்டும் வெட்டியதாகவும் கூறுவர் வேறு சிலர். கிணற்றின் அடித்தளம் பாதாளத்தில் உளது என்பது சிலர். இவ்வாறுகப் பல கதைகள் வழங்கி வருகின்றன.

கிணற்றின் வற்றாத தன்மை

இக்கிணற்றை இடைவிடாமல் இறைத்தாலும் தண்ணீர் தேங்கிநிற்கும் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. இக்கிணற்றின் ஆழம் என்ன? அகலம் என்ன? நீர் மட்டம் என்ன? நீரின் தன்மை என்ன? இவற்றிற்கு விடை காண்பதற்காக 1824-ம் ஆண்டில் போக் கார்ட் (Folkhard) என்ற பெயருடைய மராமத்து இலாகா (P. W. D) எஞ்சினியர் முயற்சி செய்தார். அம்முயற்சியின் பயனாக நிலாவரையின் நீர்மட்டம் கடல் மட்டத்தை ஒத்தது என்பதை நிலைநாட்டினார். சுமார் நாற்பது ஐம்பது அடிகளுக்குக் கீழ் உவர்நீர் உண்டு என்றும், 145 அடிக் குக்கீழ் உள்ள நீரில் திராவகக் கலப்பு உண்டென்றும் அறிந்தார்.

அடுத்ததாக, 1826-ம் ஆண்டில் கவர்னர் பார்ன்ஸின் (Barnes கட்டளைப் பேரில் நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள் மூலம் (Pumps) கேணித் தண்ணீரை இறைத்தார்கள். அல்லும் பகலுமாக மூன்று நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து நீர் இறைத்தபோதும் நீர் மட்டம் ஒரு சாண் அளவுதான் குறைந்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

மேற்கூறிய பரிசோதனைகளை பெலமி (Bellamy) என்றவர் 1895-ம் ஆண்டில் தொடர்ந்து நடத்தினார். இருபது அடிகளுக்கு நல்ல நீர் உள்ளது என்றும், அதற்

குக்கீழ் சிறிது சிறிதாக நீரின் உவர்ப்பு அதிகரித்து, 148 அடி மட்டத்தில் மிக்க உவர்ப்புடைய நீர் தென்படுவதாகவும் அறிந்தார்.

கிணற்றின் அமைப்பு

அவ்விடத்தில் தரை கடலின் மட்டத்தினும் பதினேழு அடி உயரமானது. நீரின் மேன்மட்டம் ஏறக்குறைய கடல் மட்டத்தை ஒத்து நிற்கும்.

1939-ம் ஆண்டில், இயந்திரத்தால் நீரை இறைக்க முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால், அவை பலனளிக்கவில்லை. உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கும் நோக்குடையுத்தகாலத்தில் இயந்திரத்தின் உதவியுடன் நீர் இறைக்கப்பட்டது. ஓயாமல் இறைத்தாலும் நீர் மட்டம் குறையாது என்னும் உண்மை வெளிப்பட்டது. அப்படியாயின் உண்மையாகவே இது அடிவற்ற கிணறு?

முறையான ஆராய்ச்சி

1946-ம் ஆண்டில் இக்கிணற்றின் உண்மைக் குணங்களை அறிதற்பொருட்டு முதன் முதலாக முறையான ஆராய்ச்சி தொடங்கப்பட்டது. கிணற்றில் ஒவ்வொரு 10 அடியிலும் உள்ள நீரைத் தனித்தனி வெளியே எடுத்து நீரின் தன்மையை ஆராய்ந்தனர். அதனால் கிணற்றின் மேல் மட்டத்திலிருந்து அடித்தளம் வரை நீரின் தன்மை மாறுபடுவது கவனிக்கப்பட்டது. மேல் ஐம்பது அடிநீர் நன்னீராக இருந்தது. இது மழைநீரின் சேர்க்கை; அதற்கடுத்து சுமார் இருபது அடிகளுக்கு நீரில் அசுத்தங்கள் காணப்பட்டன. எழுபது அடிக்குக் கீழ் நீரில் உவர்ப்புத் தென்பட்டது. என்பது அடிக்கக் கீழ் உவர்ப்பு அதிகரித்தது, நீரின் நிறையும் மிகுந்தது, 130 அடி மட்டத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நீரின் தன்மை கடல் நீரை ஒத்திருந்தது அதிக ஆழமாக இருந்த நீர் கடல் நீரினும் உவர்ப்புடையதாயிருந்தது. இந்த வகையில் ஆழமாகச்

செல்லச் செல்ல நீரில் உவர்ப்பு அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. அதனால் கிணற்று நீரின் தன்மை அறியப்பட்டது

அத்துடன், கிணற்றின் அடித்தளத்தைப்பற்றிய உண்மையும் தெளிவாயிற்று. மக்கள் திடமாக நம்பியதைப்போல இது அடியற்ற கிணறல்ல.

தொடர்ந்து ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இம்முறை பெரும் நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. இயந்திரங்கள் நீர் இறைக்கும்போது, அதே சமயத்தில் முன்னர் செய்ததுபோல ஒவ்வொரு 10 அடியிலுள்ள நீரையும் எடுத்துப் பரிசீலனை செய்தனர். மீண்டும், இவ்வகை ஆராய்ச்சி இயந்திரம் வெவ்வேறு வேகங்களில் இறைக்கும்போதும் நடத்தப்பட்டது. இயந்திரம் மெதுவாக இறைக்கும்போது நீரின் மேல் மட்டம் அதே அளவில் இருப்பதாகவும், ஆனால் சிறிது சிறிதாக உப்புநீரின் மட்டம் மேல்நோக்கி வருவதாகவும் கவனிக்கப்பட்டது. விரைவாக இறைக்கும்போது இம்மட்டம் முன்னையிலும்விட வேகமாக மேல்நோக்கி வருவது தெரிந்தது. வெகு விரைவாக இறைக்கும்போது உப்புநீரின் மட்டம் கிணற்றுநீரின் மேல்மட்டத்தையே வந்தடைந்தது. கிணற்றிலுள்ள நீர் முழுவதும் உப்புநீராகக் கலந்துபோகும். இவ்வளவிற்கும் கிணற்றுநீரின் மேல்மட்டம் குறைவதில்லை. ஆதலால் நிலாவரை வற்றாத கிணறு என்பது உண்மை. ஆனால் இறைக்க இறைக்க வற்றாது பெருகிக் கொண்டு வருவது நன்னீர் அல்ல; உப்புநீர்.

சுண்ணாம்புக் கல்லிற் காணப்படும் வெடிப்புகள், கால்வாய்கள், குகைகள் மூலம் இக்கிணறு கடலுடன் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதனூடே இறைக்கும்போது நன்னீருக்குப் பின் உப்புநீர் கலந்துவந்தது. அதோடு கிணற்று வாயிலாகக் கடலையே

இறைத்தபடியினால் கிணறு வற்றாமல் நின்றது.

நன்னீர் இறைக்கும் மதியம்

விவசாய உபயோகத்திற்கு நீரை இறைக்கும்போது கவனமாக நன்னீரை மட்டுமே இறைக்க வேண்டும். அதிகமாக இறைத்தால் அடியிலிருக்கும் உப்புநீர் மேலெழுந்து வரும். 10 மணித்தியாலங்களுக்கு மணிக்கு 30,000—40,000 கலன் அளவுக்கு நீரை இறைத்து, தொடர்ந்து 14 மணித்தியாலங்களுக்கு நன்னீர் கிணற்றுள் ஊறவிட்டால் கிணற்றிலுள்ள உப்புநீர் முன்னர் நின்ற மட்டத்திலேயே அமர்ந்துகொள்ளும்.

கிணற்றின் குணதிசயங்கள் இப்போது தெளிவாகின்றன. கிணற்றின் மேல்தளத் ஒரு பக்கத்தில் 48 அடி நீளமும் மறுபக்கத்தில் 38 அடி அகலமுமாக உள்ளது. அதன் அடிப்பாகம் வாயிலும் பார்க்க அகலமானது. கிணற்றின் அடி ஒரே மட்டமானதல்ல. இரு பக்கத்திலும் முறையே 134 அடியாகவும் 164 அடியாகவும் இருந்தாலும் இடையில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் வேறுபடுகின்றது.

கடல் அலையின் வேறு பாடுகள் கூட கிணற்றில் ஓரளவுக்குத் தென்படுகின்றன. கடலில் வற்று அலைக்கும் (Low Tide) பெருக்க அலைக்கும் (High Tide) இடையிலுள்ள வேறுபாறு 2 அடியாக இருந்தால், கிணற்றில் இரண்டு அடிக்குப் பதிலாக 2 அங்குலத்தால் நீர்மட்டம் வேறுபடும். இது கடலுக்கும் கிணற்றுக்கு மிடையே உள்ள தொடர்பை நிரூபிக்கின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து நடத்திய ஆராய்ச்சி மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பாதாளப் பெருங்குகை

ஆராய்ச்சி மூலம் இக்கிணறு விரைவாகக் கடல்நீரைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தன்மை

யுடையது என்பது புலனாகியது, கிணற்றின் 50 அடி ஆழத்தில் கடல்நீர் கலந்து, 90 அடியளவில் கடல்நீர் அதிகமாகத் தென்படுகின்றது.

கிணற்றுள் கடல்நீர் ஏன், எப்படி உந்தடைகின்றது என்ற கேள்விகளுக்கு விடைகாணும் பொருட்டு கிணற்றின் நாலா பக்கங்களிலும் தரைக்கீழ் துவாரங்கள் (Bore holes) துளைத்தார்கள். இதன்மூலம் ஆச்சரியகரமான உண்மைகள் வெளியாயின.

கிழக்கேயுள்ள துவாரத்தில் 20 அடி ஆழத்தில் தண்ணீர் தென்பட்டது. அதன்பிறகும் தோண்டிக்கொண்டு போகும் போது (Drilling) 87 அடி ஆழத்தில் தோண்டும் கரண்டிகள் தோண்ட ஒன்றுமில்லாமல் அதனிலிருந்து 92 அடி வரையில் ஒரு பாதாளக் குகையின் இருப்பைக் காட்டின. மற்றைய துவாரத்தில் இதனைப்போல 108 அடி ஆழமுள்ள குகையொன்றும் 81 அடியிலிருந்து தென்பட்டது. அடுத்த

துவாரம் (தெற்குத்திசை) பாதாளக் குகை 103 அடிவரை ஆழமானதாகக் காட்டியது.

இவற்றைக்கொண்டு இவ்வட்டாரத்தில் ஏறக்குறைய 80 — 90 அடி ஆழமான ஒரு பெரும் பாதாளக் குகையிருப்பதாக நாம் உன்னியறியலாம்.

இம்மாதிரியான நவீன அதல பாதாளக் குகை எப்படித் தோன்றியது? தட்சணகைலாச புராணத்தில கூறுவது பூர்வ உண்மைதானா? புராணத்தில் கூறியபடியே இதில் உப்புநீர் தொடரத் தொடங்கியதா?

நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தித்திட்டம்

இக்கிணற்றிலுள்ள நீர்மட்டங்களைப் பற்றி முன்னர் அறிந்தவற்றைக்கொண்டு விவசாயத்திற்குத் தவ ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. மேலேயுள்ள நன்னீரை இறைத்து விவசாயத்திற்குப் பாய்ச்சுவார்கள். தற்பொழுதும் 200 ஏக்கர் தோட்டநிலம் இதற்குப் பயன்பெறுகின்றது.

— 00 —

ஐந்தொழில் உண்மை

சைவப்புலவர் திரு. வ. கந்தசாமி

ஆன்மாக்கள் மலத்தால் மறைப்புண்டு அனாதிகாலந் தொட்டு துன்புறுவதைக் கண்டுகருணை வடிவமாகிய இறைவன் அவ்வான்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பம் எய்துவிக்க எண்ணுகிறான். அதற்காக ஆன்மாக்களுக்குத் தனுசு கரண புவன போகங்களைத் தருகின்றான். இந்நிலையைப் படைத்தல் என்பர் அறிஞர். ஆன்மாக்கள் தனுசு கரண

புவனங்களோடு கூடிப் புவனங்களில் போகத்தை நுகரும்வரை உடம்போடு உயிரை இருக்க வைக்கிறான். இந்நிலையைக் காத்தல் என்பர். ஆன்மாக்கள் தனுசு கரண புவன போகங்களோடு கூடிப் புவன போகங்களை நுகருமிடத்துத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. அத்தொடர்பை நீக்கி அந்நிலையை மாற்றுவதலை அழித்தல் என்பர். இறைவன் எல்லா உயிர்களையும் ஒரே

காலத்து வீடு பேறு அடைவிக்கும் ஆற்றல் உடையவனாயிருந்தும், ஆன்மாக்களுக்குச் சிறப்புணர்வோடு கூடிய மெய்யுணர்வு தோன்றுகிறவகையில் தனது பேரருள் உயிர்களிடம் ஒரேசமயம் தோன்றாதபடி மறைத்தலையும் செய்கின்றான். இந்நிலையை மறைத்தல் என்பர். இருவினையொப்பு மலபரிபாகம்பெற்ற ஆன்மாவுக்கு வீடு பேறளித்து அருள் புரிகின்றான். இந்நிலையை அருளல் என்பர். இவ்வாறாக ஐந்தொழில் உண்மையை உணர்த்துவதே ஐந்தெழுத்து வடிவினானை நடராசப் பெருமானின் பெருங்கருணைத் திருநடனமாகும்.

அகார உகாரங்களின் உருவான சிவலிங்கத்தினிடமாக சிவயநம என்னுந்திருவைமுத்தைந்தாலே சிவன் திருக்கூத்தாடுகின்றான். திருவடியில் நகரம்; உதரத்தில் மகரம்; முகத்தில் வகரம்; முடியில் யகரம். தோளில் சிகரம். இது நமசிவய என்ற முறையில் உள்ளது. (தூல பஞ்சாக்கரம்).

ஆடும் படிகேள்நல் லம்பலத்தான் ஐயனே நூடும் திருவடியீ லேநகரம் — கூடும் மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம் பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

— (உண்மை விளக்கம்)

துடியில் சிகரம்; வீசுகரத்தில் வகரம்; அபயகரத்தில் யகரம்; ஏந்துகின்ற அக்கினியில் நகரம்; அடிகீழ் மகரம்; இது சிவயநம என்ற முறையில் உள்ளது. (சூக்கும பஞ்சாக்கரம்).

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா
வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்
— யார்க்கிலிறைக்கு
அங்கி நகரம் அடிகீழ்
முயலகனார்
தங்கும் மகரமது தான்.

— (உண்மை விளக்கம்)

இவ்வாறு கருணை வடிவாகிய நடராஜப் பெருமான் அருள்நடனம் புரிகின்றார். இதனை ஆன்மாக்கள் எவ்வகையில் தியானிக்கத் தக்கன என்பதனை உண்மை விளக்கம் நன்கு விளக்கிக் கூறுகின்றது.

“தோற்றந் துடியதனிற் தோயுந் தீதி
யமைப்பில்

சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்
— ஊற்றமா

முன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோத
முத்தி

நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”.

சிருட்டி துடியிலும், திதி அமைத்த கையிலும், சங்காரம் அக்கினியிலும், மறைப்பு (திரோதானம்) ஊன்றிய திருவடியிலும், அருள் (முத்தி) தூக்கிய திருவடியிலும் ஆவன. இவ்வகையில் ஆன்மாக்கள் தியானிக்கலாம். வீசுகரத்தால் மாயையை உதறுகிறார்; அக்கினியால் வினையைச் சுடுகிறார். ஆணவமலத்தை ஊன்றிய திருவடியில் அமிழ்த்துகிறார். தூக்கிய திருவடியால் உயிர்களைமேல்எடுக்கிறார்.

இவ்வாறு பஞ்சாக்கரமாகிய அம்மையாருடனே கருணையுருக்கொண்டு ஆடும் திருக்கூத்தைக் கண்டவர்களுக்குப் பிறப்பு இல்லை.

இத்தத்துவஞானக் கருத்துக்களை நன்கு தெரிவுறுத்துகின்ற நடராஜர் வடிவத்தை வழிபட்டு இறைவனடி சேர்வாம்.

உ
சிவமுருகா

புளியந்தீவு நாகேசரார் பதிகம்

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புவார்

காப்பு

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

போழி நாப்பட் பிறங்குபுளி யந்தீவிற்
சோதி நாதன் கவிசிறக்கக் — கூராழிக்
கையா னனத்தனடி காணுதான் பெற்றமுதற்
கையா னனத்தனடி காப்பு.

பூவாயிற் கொண்டு பொறியாவம் பூசைசெயுந்
தேவாழ் புளியூர்ச் சிவபெருமான் — பாமாலை
ஓதத் துணைபுரியு முள்ளத் துறைகலைமான்
பாதத் துணைபுரியும் பார்.

செந்தமிழ்ச்சொல் பூவாகச் சேருமன்பு நாராக
எந்தனொரு நாவே யிருகாமாய்ப் — பந்தவினை
போக்கும் புளியூர்ப் புனிதன்பா மாலைசெயக்
காக்கும் குருமணிபொற் கால்.

நூல்

பொன்பூத்த கொன்றையுங் கூவிளமு மத்தமும்
புனம்பூத்த நதியுமதியும்
பொலிகின்ற சடைமுடியு மலிகின்ற மெய்க்கருணை
பொழிகின்ற சோதிமுகமும்
தென்பூத்த வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியும்
தீசைபூத்த நாற்றோள்களும்
தீயமல வலிபோக முயலகன் முதுகிலே
திருநடன மிசொணமும்
மின்பூத்த கருணைப்பி ராட்டியொரு பாலுமாய்
வெள்ளைவிடை மீதிலடியேன்
வெவ்வினைப் பிறவிப் பெரும்பிணி யழித்தழிவில்
விடுதா நாடிவருவாய்
நன்பூத்த போழி நடுவிலே புளியூரில்
நன்றமர்ந் தருளுமிமையோர்
தாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
நாகேசு ரக்கடவுளே.

(க)

ஆழிகு முலகெலா மாகியே யுடனாகி
 அவைகட்கு வேறுமாகி
 அருவாகி யருவாகி யறிவாகி யொளியாகி
 ஆனந்த நிறைவுமாகி
 ஊழிதோ றுலவாத வொன்று யிரண்டாகி
 ஓரைந்து மையைந்துமாய்
 ஓங்கார வடிவாகி யுளதாகி யிலதாகு
 முன்னுடைய வுண்மைநிலையை
 வாழியுள் னருளமுத முண்டவர்க ளறிவார்கள்
 மற்றவர்க ளறியவசமோ
 வற்புத வருளமுத வாரிதனி லொருதிவலை
 வறியனே னுக்குமருள்வாய்
 நாழிநெற் கொண்டறம் வளர்த்தமா கதவல்லி
 நாயகா புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே,

(உ)

செம்பிற் களிம்பென்ன வென்னொடு கலந்தவத்
 தீயமல வலியிருளிலே
 செய்கையுட னறிவிச்சை யற்றுமுழு முடமாய்ச்
 சிலைபோற் கிடந்தவெனையும்
 பம்புபே ரருளினால் மாயைதனி லொழியாத
 பழவினைத் தொடர்புநாடிப்
 பயிலுமுடல் கருவியிட நுகர்வுதந் தொருவாறு
 பற்றறிவு தொழில்விளக்கி
 அம்புவியில் நல்லனவு மல்லனவு மறிவித்து
 னடியடைய விடவதுமறந்
 தையகோ பஸகோடி பிறவியைப் பாழாக்கி
 யவலித் தாற்றுசின்றேன்
 நம்புதுணை கைவிட்ட வேழையைக் காத்தருளை
 நல்குவாய் புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே,

(ஊ)

எங்குமுன் னருளாணை எங்குமுன் னருளடல்
 எங்குமுன் னருள்விளக்கம்
 எங்குமுன் னருளிறைமை எங்குமுன் னருள்முறைமை
 எங்குமுன் னருள்வெள்ளமாம
 தங்குமவ் வருளான வெள்ளப் பெருக்கிலே
 தலைமுழுகி நின்றுமரணத்
 தாகந் தணிக்காது பேய்த்தேரை நீரென்று
 தலையால் நடந்தினைத்தேன்
 அங்கங்கு நிகழ்கின்ற வவையவையி லுனையறிந்
 தனுபவிக் கின்றசுவடொன்

றையனே யுமைமேவு மெய்யனே குருவாகி
 அறிவிக்க விளிவருவாய்
 நங்குமா மூர்த்தியாய் ஆனைமுக னாய்மேவி
 நல்லருள்செய் புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே.

(ச)

தாமரைக் கண்ணனுந் தாதையுந் தம்மிலே
 தம்பெருமை பேசியேசிச்
 சண்டையிடு மமையத்தி லவர்நடுவி லொருசோதி
 தனிமேரு மலைபோல்வரக்
 காமரன மாகியுங் கேழல்வடி வாகியுங்
 கதிர்முடியு மடியுமறியார்
 கண்பிசைந் தழுதுகை கட்டிமுள் னிற்கந்
 காட்டுசிவ லிங்கவடிவை
 மாமறைசொல் வாயனும் மாயனும் வானவரு
 மானவரு மாவுமாவும்
 மாதவரும் மாதவரு மம்புலியு மம்புலியும்
 வந்திக்க வருள்கூருவாய்
 நாமரைக் கணமேனும் வந்திக்கு மொருவரம்
 நன்றருள்செய் புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே.

(ரு)

அங்கிங்கெ னுதெங்கு மாய்நிறையு முன்கருணை
 அருவுருவை வேற்றாசருக்
 கஞ்சிப்பெ யர்த்தெகின புரியலொரு கொன்றைநீழல்
 அன்பர்கள் மறைத்துவைக்கத்
 தங்குமப் புண்ணியத் தலத்தினில் முனைத்தெழுந்
 தானுவே சகிசேகரா
 தற்பரா சாம்பசிவ சிற்பரா குஞ்சிதச்
 சாணபவ மரணவினைதீர்
 சங்கரா கங்காத ராவாக ராகுல
 தாரியே காமாரியே
 சம்புவே வெள்ளிவே தண்டமணி தண்டனே
 சாமகண் டாவகண்டா
 நங்குறை முடிக்கவரு நம்பனே செம்பொனே
 நல்லருள்செய் புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே.

(சா)

சிந்தையி லறிவெனுஞ் சூமீறன்பு மலரினிற்
 சேர்த்திடும ருட்டேறலே
 தேறலின் தெளிவே தெவிட்டாத மதூரமே
 திகழ்மதூர மருளின்பமே

வந்தவரு ளின்பப் பெருக்கிலே யெழுகின்ற
 மாருவு ளக்களிப்பே
 மாசற்ற செம்பொனே யமுதசஞ் சீவியே
 மலவிருடு மிக்குமொளியே
 எந்தையின் னும்பிறந் திறந்துழலா திவ்வேழைக்
 கிரங்க வருநாள்
 எந்தநா ளந்தநா ளென்னுடைய வாழ்நாளி
 ளெய்துநா ளோவறிகிலேன்
 நந்தலறு துறைநயினை யருகுவளர் புளியூரில்
 நாயகா விமையோர்தொழும்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே.

(எ)

முத்தொத்த பற்கள்சுரை வித்தொத்த முறியொத்த
 முழுமேனி சருகொத்தது
 முளையொத்த முதுகுவளை கிலையொத்த தெழின்மொய்ம்பு
 முழுவொத்த முருடொத்தன
 கொத்தொத் திருண்டகுழல் குயிலொத்த திப்பொழுது
 கொக்கொத்த தூனொடுங்கிக்
 கூடொத்த தினிமுதுமை குறுகியது புன்மனக்
 கோதினுங் குறுகவில்லை
 அத்தத்தி லாசையும் மங்கையர் மயக்குமோ
 ரணுவளவு மாறவில்லை
 ஆங்கா மெள்ளளவு மகலவில்லை யேழைநா
 ளருள்பெறுவ தெக்காலமோ
 நத்தொத்த பொற்களத் துமையம்மை யிடமேவு
 நாயகா புளியூரில்வாழ்
 நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
 நாகேச்சு ரக்கடவுளே.

(அ)

மதிசுமந் தாய்கங்கை நதிசுமந் தாய்விறகு
 மறுகிலே முடிசுமந்தாய்
 மன்னுமடி யர்க்கெளிய னும்பெயர் சுமக்கந்
 மண்சுமந் தடிசுமந்தாய்
 பொன்னின் களத்திலே கறைசுமந் தாய்வளிய
 போரில்வில் லடிசுமந்தாய்
 புத்தவே டததர்கல் லெறிசுமந் தாயிவைகள்
 போதாம லுதைசுமந்தாய்
 என்னளவி லிப்பழிகள் சுமவாம லுன்னுடைய
 விணையடிசு மக்கவருள்வாய்
 ஈசனே சிவகாமி நேசனே தில்லையிலெ
 முந்தருளு நடராசனே

நன்னுதற் கண்கொண்டு காமனையெ ரீத்தமறை
நாயகா புளியூரில்வாழ்
நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
நாகேச்சு ரக்கடவுளே. (க)

செங்குகுதி நீர்சோ விழியிடந் தப்பியுஞ்
சிறுவனைக் கறிசமைத்துஞ்
செல்வமனை வியைநட்கி யும்பொய்யை மெய்யென்று
சீவனைம கிழந்தளித்தும்
அங்குபல ருன்னுடைய திருவரு ளடைந்தார்கள்
அதுகண்டு நானுமடைதற்
காசைகொள் வதுகான மயில்கண்டு வான்கோழி
யாடவிழை வதுபோலுமால்
தங்குபே ராசைக்கு வெட்கமிலை யென்னுமத்
தன்மையா லின்றுநாயேன்
சாயியுன் றிருவருளை வேண்டுகின் றேன்சிறிது
தந்தென்னை யாளவருவாய்
நங்குஞ்ச ரக்குமர நாயகா புளியூரில்
நன்றபர்ந் தருளுமிமையோர்
நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
நாகேச்சு ரக்கடவுளே. (க)

அங்கனா போற்றிமறை யந்தனா போற்றிதிசை
யம்பரா போற்றிவிடைசேர்
அம்பிகா பதிபோற்றி சம்புவே போற்றியெமை
யாளுடைய முதல்வபோற்றி
திங்கனா றியசடைச் சங்கரா போற்றிதென்
றில்லைநட மாடிபோற்றி
செங்கைமா னேந்துவர புங்கவா போற்றிசிவ
சிவமகா தேவபோற்றி
பொங்கரா பூசித்த புண்ணியா போற்றியற்
புதநடபு ராணபோற்றி
பூதநா தாபோற்றி வேதக தாபோற்றி
போக்குவா வின்றிநின்ற
நங்கனா யகபோற்றி யென்றுனைப் போற்றிசெய
நல்லருள்செய் புளியூரில்வாழ்
நாதனே உயர்ஞான போதனே யருண்மேவு
நாகேச்சு ரக்கடவுளே. (க)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆணை நமதே

பண்டிதர் த. சுப்பிரமணியம்

தேவாரத் திருவமுதம்

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. இவற்றுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளுந் தேவாரத் திருவமுதங்களாகும். இவை அடங்கன்முறை எனவுற்படும். முதன்முன்று திருமுறைகள் சம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளியனவாகும்.

சமண சமயத்தினாலே சைவத்துக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது. அந்த ஆபத்தை நீக்கவும், சைவத்துக்குப் புத்துயிரளிக்கவும் கூடிய புத்திரன் வேண்டுமெனப் பெற்றார் தவமிருந்தனர். அவர்கள் செய்த மாபெருந்தவத்தினாலே — இறைவனின் மாபெருங்கருணையினாலே அவதரித்தார் சம்பந்தப்பெருமான். மூன்றாம் ஆண்டிலே பொற்கிண்ணத்தடிசில் ஊட்டப்பட்டபோதே பரஞானம், அபரஞானம் இரண்டனையும் பெற்றவர்.

தமிழ்நாடு முழுவதும் தலயாத்திரை புரிந்தவர். சும்மா — வெறுமனையல்ல; சைவத்துக்கு அழியாத நிலைக்களனாய் — உயிர்நாடியாய் விளங்குவன திருக்கோயில்களையென்பதை நமக்கு உணரவைக்கவே அங்ஙனம் தலயாத்திரை புரிந்தார். ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களிலே திருப்பதிகங்கள் பாடி நாளும் இன்னிசையால் நற்

றமிழையுஞ் சைவத்தையும் நன்கு பரப்பினார்.

சைவசமயத்திலே ஆன்மாக்கள் நல்லகதி பெறுதற்கு ஏணிப்படிகள் போல நான்கு நெறிகள் உள்ளன. இவற்றைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பர். சாத்திரம் இவற்றைத் தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனக்கூறும். இவற்றைத் தங்கள் திருவாக்கிலும், பெருவாழ்விலும் விளக்குபவர்கள் அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆவர்.

இவர்களுள்ளே சம்பந்தர்தமது தேவாரத்திலே சில இடங்களிலே தம்மீது ஆணைவைத்துக்கூறும் பாசுரங்கள் சில காணப்படுகின்றன. ஆணை என்பது அடையாளம். ஆக்கினை — (கட்டளையிடுதல்) ஏவல், சபதம், சத்தியம், மெய், வெற்றி எனப்பல பொருள்படும்.

என்னுணை, உன்னுணை, கடவுளாணை எனச் சத்தியஞ் செய்வதையும் மக்கள்தம் வாழ்விலே நாமகாணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இங்ஙனஞ் செய்தல் தமது உண்மையை வற்புறுத்துதற் பொருட்டாகும்.

நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் முதலானவர்களைப் போலச்

சம்பந்தரும், சுந்தரரும் தாம் பாடிய பதிகங்கள்தோறும் இறுதிப் பாசுரத்திலே சில இடங்களிலே தமது பெயரைக்கூறி அப்பதிக்கதைப் பாராயணஞ் செய்வதால் அடையும் பயனையுங் கூறுகின்றனர். இங்ஙனங் கூறுதல் “பலப்பேறு” எனப்படும் என்பர்.

இரண்டாந் திருமுறையில் 84 வது திருநனிபன்றிப் பதிகத்திலே இறுதிப்பாசுரத்தில்

“கடல்வரை யோதமல்கு கழிகானல் பானல்
கமழ்காழி யென்று கருதப்
படுபொரு ளாறுநாலு முளதாக வைத்த
பதியான ஞான முனிவன்
சிடுபறை யொன்றவத்த ரியன்மே லிருந்தி
னிசையா லுரைத்த பனுவல்
நடுவிரு ளாடுமெந்தை நனிபள்ளி யுள்க
வினைகெடுத லாணை நமதே”

என்கின்றார்.

கோளறு பதிகத்துத் “தேனமர் பொழில்கொளாலை” என்னும் திருப்பாசுரத்தினிறுதியிலே “ஆன சொன் மாலையோது மடியார்கள் வானி னரசாள்வ ராணை நமதே” என்கின்றார்.

மேலும் முன்றாந் திருமுறையில்,

“கந்தமலி தண்பொழில்நன் மாடமிடை
காழிவளர் ஞானமுணர்,சம்
பந்தன்மலி செந்தமிழின் மாலகொடு
வேதிசூடி யாதிகழலே
சிந்தைசெய வல்லவர்கள் நல்லவர்க
ளென்னநிகழ் வெய்தியிமையோர்
அந்தவுல கெய்தியர சாளுமது
வேசரத மாணைநமதே”.

என்கின்றார்.

இன்னும் திருக்கமுமலத்து இயற்கைச் சிறப்பினையும், அதற்கைய சிறப்பு விளங்கும் திருப்பதியின்கண் வதிவார்மீது தாம் பாடிய நல்ல தமிழ்மாலையை நாடோறும் பாராயணம் பண்ணுவார் பிணிகிங்கி உள்ளம் ஒருமைப்பட்டு வானுலகத்திலே ஆனந்தமாக வாழ்வார்; அவர் பூவுலகிலே இனிப்பிறவியெடார்; இதனை நான் ஆணையிட்டுரைக்கின்றேன் என்கின்றார்.

நம்பிக்கை, உறுதி, திடசித்தம் முதலான இயல்புகள் இறைவனடியார்களிடத்தில் விளங்கின. இறைவனருளின் வழிநின்று — அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி உண்மையடியார்களிடும் ஆணை மொழி தவருது நிகழும். அதனாலே இது சத்தியம் என ஆணையிட்டுச் சம்பந்த சுவாமிகள் கூறுகின்றார். இந்த நம்பிக்கையினாலே தான் நாயன்மார்கள் எத்தனையோ அற்புதங்களைச் செய்தனர். இந்தக் காலத்தில் இவற்றிலெல்லாம் நம்பிக்கை குறைந்து வருகின்றது. உறுதி உருக்குலைந்து போகின்றது. திடசித்தம் சீரழிந்து காணப்படுகின்றது. மேடைப் பேச்சுகளிலும் போதனைகளிலுமே சமயம் இயங்குகின்றது.

உண்மையாக ஒன்றுபட்ட மனதுடன் திடசித்தத்துடன் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும். அங்ஙனம் வைத்தால் நாமும் அத்தகைய சித்திகளைப் பெறுதல் ஆகும்.

கயிலை மலையனைய செந்தில்

பிரமநீ வ. குகசர்மா

“ஆடிமாதம் தோறும் திருச்செந்தூர் முருகன் ஆலயத்தில் விழா ஆரம்பமாகி நடைபெற்று வருகின்றது. திருச்செந்தூர் ஆலயத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவர்களுக்கும் அதிக தொடர்பு உண்டு”.

“எப்பொழுது மனிதர்கள் என்னுடைய சந்நிதியை அடைந்தவர்கள் ஆவார்களோ, அந்த மனிதர்கள் அப்பொழுதே சம்சாரமாகிய பெரிய சமுத்திரத்தின் அக்கரையை அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள். என்று, மக்கள் யாவரும் அறியும் படியாக சமுத்திரத்தின் கரையிலே எந்த பகவான் பரிசுத்தமான ஒளியுடன் விளங்குகிறாரோ அந்தப் பகவானை பராசக்தி புதல்வராகிய முருகப்பெருமானை நான் வணங்குகிறேன்.

— ஆதிசங்கரர்

முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களில் சிறந்தவை ஆறுபடை வீடுகள். அவற்றிலே ஒன்று திருச்செந்தூர். இது அலைகளையுடைய கடற்கரையின் கண்ணையுள்ள தலமாதலால் திருச்சீரலைவாய் என்றும் அழைக்கப்பெறும். ‘முருகப்பெருமான் சூரனைச் சங்காரம் செய்யச் செல்லும் வழியிலே செந்திமா நகரத்திலே வந்து உலகருள் கருணையாலே வீற்றிருந்தார்’ எனக் கந்தபுராணம்

கூறும். ஆறுபடை வீடுகளையும் சிறப்பித்துத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரர் திருச்சீரலைவாயில் எழுந்தருளியுள்ள முருகன் அருள்செய்யும் கோலத்தையே வியந்து பாடியுள்ளார்.

“மாயிருஞாஸம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரித்தன்று ஒருமுகம்”

என்று தொடங்கி ஆறுமுகங்கள் செய்யும் அருட்செயல்களையும் அதற்கேற்ப அவருடைய பன்னிரண்டு திருக்கரங்கள் செய்யும் அருட்செயல்களையும் கூறியிருக்கிறார். செந்தில் நகருறையும் சேவற் கொடியோனைப் பாடிய அருணகிரியார், செந்திலின் இயற்கை நயங்களைப் பலபடப் புனைந்து பாடியுள்ளார். “சுந்தரமானசெந்தில்” என்றும், “செழிக்கும் சாலியு மேகமளாவிய கருப்பஞ்சோலையும் வாழையுமே திகழ் திருச்செந்தூர்” எனவும் பலவாறு வியந்து பாடியுள்ளார். அங்கே வசிப்பவர்கள் இனிமையான தமிழைக் கற்று அதன்சுவையை அறிந்தவர்கள் என்றும் பாடியுள்ளார்.

பகழிக்கூத்தர் என்னும் புலவர் திருச்செந்தூர் முருகன்மேல் பிள்ளைத்தமிழ் பாடியுள்ளார் குமரகுருபரரின் ஊமைத்தன்மை நீங்கியதும் திருச்செந்தூரிலேயாகும். பாண்டிய அரசன் ஒருவனை மருதன் இளநாகனார் என்ற ஒரு புலவர் பாடுகி

ரூர், ஆண்மையும், அருளும், கொடையும் விளங்க, பலநெடுங்காலம் பாண்டிய மன்னன் வாழவேண்டும் என்று! அளவில்லாத காலம் வாழவேண்டும் என்று குறிப்பதற்காக கடற்கரைமணலை உவமையாகக் கூறுவது பண்டை மரபு. ஆனால் இப்புலவரோ நெடுங்காலம் வாழ இறைவனருள்வேண்டும் என நினைத்துப்போலும் வேலவன் அருள் நிறைவுடன் வீற்றிருக்கும் அலைவாய்க் கடற்கரை மணலை உவமையாக எடுத்தாள்கிறார்.

“நீ நடுவாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்
வெண்டலைப் புணர் அலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேள் நிலையி காமர் வியந்துறைக்
கடுவளி தொகுப்ப ஈண்டிய
வடுவாழ் எக்கர் மணலிலும் பலவே”

என்பது புறநானூற்றுப் பாடல். சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கைலாச மலையை நினைப்பவர் மனத்துப் பாவமெல்லாம் நீங்கிவிடும். அதனைப்போலவே திருச்செந்தூர் முருகனது திருவுருவை மனதில் அன்புடன் தியானித்தாலும் அன்றேல் அங்கு சென்று தரிசிக்கினும் நமது தீவினைகள் அகலும். இவற்றை மனதிற் கொண்டே அருணகிரியார் உலகம் உய்யும் வண்ணமாக,

“கயிலைமலை யனைய செந்திற் பதிவாழ்வே
கரிமுகவ னினைய கந்தப் பெருமானே”.

என்று கூறியருளினார்.

தென்னுடுடைய சிவன்

ந. சி. கந்தையாபிள்ளை

சைவசமயம் தொடக்கம் அறியப்படாதது. அதைக் குறித்த ஆராய்ச்சி நம்மைப் டைப்புக் காலத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. “பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவு” “தென்னுடுடைய சிவனே போற்றி” “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்னும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருள் வாக்குகளால் சைவசமயம் தமிழகத்திலே பாண்டிவளநாட்டில் தோன்றியபின் உலக முழுமைக்கும் பரவியதென்னும் நம்பிக்கை பழங்கால முதல் இருந்து வந்த தெனத் தெரிகிறது. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளும் மனிதஇயல் ஆராய்ச்சிகளும் இதற்குச் சான்றளிக்கின்றன.

மக்கள் ஒரு காலத்தில் கல்லாயுதங்களைப் பயன்படுத்தினர். அக்காலம் கற்காலம் எனப்படும். இந்தியநாடு முழுமை

யிலும் பல்வேறிடங்களில் கற்கால மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். கற்கால மக்கள் வாழ்ந்த சில இடங்களில் அக்கால மக்களால் வழிபடப்பட்ட இலிங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பெல்லவாரி மாவட்டத்தில் கபாலு என்னும் மலையில் கற்காலமனிதன் வழிபட்ட இலிங்கமும், படுத்திருக்கும் நிலையில் உள்ள ஆடபத்தின் உருவமும் காணப்பட்டன. சிவாலிக் மலையிலும் கற்காலத்தைச் சேர்ந்த சிவலிங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கண்டுபிடிப்புக்களால் இந்தியாவிலே கற்கால மக்கள் இலிங்கத்தை வழிபட்டார்கள் என்பதும் அவ்வழிபாட்டோடு இடபம் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததென்பதும் தெளிவாகின்றன.

மொகஞ்சதரோ காலம் கற்காலத்தின் இறுதியாகிய செம்புக் காலமாகும். இக்

காலத் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கடவுளை யோகத்தில் வீற்றிருக்கும் மனித வடிவிலும் இலிங்க வடிவிலும் வழிபட்டார்கள். இவ்வழிபாட்டோடு, இடபம், புலி, பாம்பு, மான், ஆல் அல்லது அரசு முதலியவை தொடர்புபெற்றிருந்தன. மொகஞ்சதரோ மக்கள் வழிபட்ட கடவுளின் வடிவைப் பின்பற்றி காராபூரிக் குகையிலுள்ள (எலிபண்டர்) மூன்றுமுகமுடை மகாதேவரின் வடிவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வடநாட்டு அரசர் சிலரின் நானாயங்களில் மூன்று முகமுடையவராகவும் இடபம் சூலம் என்பவற்றை உடையவராகவும் மாதேவரின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலிங்கம் என்பதற்கு ஒளி (இலங்குவது) என்பது பொருள். சிவபெருமான், பிரமாவும் விட்டுணுவும் முடியையும் அடியையும் தேடத்தீர்ச்சுவாலையாக நின்றாரென்றும் பின் அவ்வடிவு சிவலிங்கமாக மாறிற்று என்றும் புராணம் கூறுகின்றது. முற்கால மக்கள் தீப்பிழம்பை அல்லது ஒளிப்பிழம்பைக் குறிக்க அடிநீர்ந்து முடிசூவிந்த கற்களை நட்டு வழிபட்டார்கள். இலிங்கங்கள் மாநிழல்களின்கீழ் நடப்பட்டன. தமிழ் மக்கள் இலிங்கங்களைப் பெரிதும் ஆலமரங்களின்கீழ் நட்டு வழிபட்டார்கள். ஆகவே சங்க இலக்கியங்களில் கடவுளுக்கு ஆலமர் செல்வர் எனும் பெயர் பெரிதும் காணப்படுகின்றது.

கற்கால மக்கள் ஓரிடத்தில் தங்கியிராது தொலைவிடங்களுக்குச் செல்பவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள்மூலம் இவ்விலிங்க வழிபாடு உலகம் முழுமையிலும் பரவியது. இந்தியாவல்லாத மற்றைய நாடுகளில் இலிங்கக் கடவுள் வெவ்வேறு பெயர்களால் அறியப்பட்டது. அப்பெயர்களை ஆராய்ந்தோர் அப்பெயர்கள் எல்லாம் ஒளி அல்லது ஒளியுடையவன் என்னும் பொருளுடையனவாகவிருக்கின்றனவென்று கூறியிருக்கின்றனர்.

கடவுள் அம்மை அப்பர் என்னும் இரு இயல்புகளுடையவர் என்னும் கொள்கை

தலைப்பட்டபோது அம்மையைக் குறிக்கக் கீழே வட்டவடிவமான பீடம் சேர்க்கப்பட்டது. பீடத்தோடு உள்ள இலிங்கங்கள் பலஸ்தீன் நாட்டிலும் வழிபடப்பட்டன. அவை 'எலோகிம்' எனப்பட்டன.

இடபத்தின்மீது நிற்கும் மனித வடிவிலும், சிவலிங்க வடிவிலும் கடவுள் உலகின் பெருமபகுதியில் வழிபடப்பட்டார். கடவுளைக் குறிக்கும் பெயர்களுள் சிவன் என்னும் பெயர் சாலப் பழமையுடையது கி. மு. 2000-க்கு முன் இப்பெயர் பாபிலோனியாவிலும் பலஸ்தீனத்திலும் ஆண்டில் ஒர்திங்களின் பெயராகவிருந்தது. வேதகாலத்தில் வடஇந்தியாவில் சிவாக்கள் என்னும் ஆரியல்லாத ஒரு கூட்டத்தினர் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த நாடு காகமீரம் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். காகமீர சைவத்துக்கும் சைவசித்தாந்த சைவத்துக்கும் நெருங்கிய உறவு உண்டு. அவர்கள் கடவுளை அம்மை அப்பர் வடிவினராக (அர்த்தநாரீசுவார்) கொண்டார்கள். அவர்கள் சமயத்திற்கு முதல்நூலாகிய சிவசூத்திரம் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

சிவலிங்க வழிபாடு உலகம் முழுமையிலும் வியாபித்திருந்தது. இதைப்பற்றிய விபரங்களை எல்லாம் தொகுத்து முக்கேர்ஜி என்பார் இந்திய நாகரிகத்தின் தொன்மை என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பதன் தமிழாக்கம் வருமாறு:—

“இந்திய மக்கள் சிவபெருமானின் அருட்குறியாகிய சிவலிங்கத்தைத் தொன்றுதொட்டு வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்வழிபாடு இந்தியாவோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. இஃது உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் ஒருகாலத்துப் பரவியிருந்ததென்பதை விளக்குவதற்கு வேண்டிய சான்றுகள் சிடைத்துள்ளன. சீனா, ஜப்பான், இந்துமாயக்கடல் பசிபிக்கடற்றீவுகள் முதலிய இடக்களில் இவ்வழிபாடு முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை. ஆப்பிரிக்க அமெரிக்க மக்களிடையும் இஃது ஒருகாற் பரவியிருந்தது. அசிரிய, யூதேய, சிரிய, சின்ன ஆசிய, பாபிலோனிய மக்களிடையும் இவ்

வணக்கம் இருந்ததென்பதைக் கிறிஸ்தவ மறைவாயிலாக அறிகிறோம், சில காலத்தின் முன் பாபிலோன் நாட்டில் விங்கங்கள் பல அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டன. எகிப்தின் சில பகுதிகளில் ஹெம், ஹோரஸ், இஸிரஸ் சாராபிஸ் முதலிய பெயர்களால் இக்கடவுள் வழிபடப்பட்டது. இலிங்கங்களுடன் புலிகளும் பாம்புகளும் வணங்கப்பட்டன. எகிப்திய பிரமிட்டுச் சமாதிக் சுவர்களில் இலிங்கங்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பழைய ஐரோப்பாவில் இவ்வணக்கம் எங்கும் பரவியிருந்தது. இதை ஒழிப்பதற்குக் கிறிஸ்தவ குருமார் மிக ஊக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். கிரீசிலே விசா (Viza) என்னுமிடத்தில் இலிங்கம் தொடர்பான கிரியைகள் இன்றும் நடைபெறுகின்றன. அயர்லாந்தில் பல கிறிஸ்தவ கோயில்களில் இலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன, அவை சில நாசிக் (Sheila-na-gig) என்று வழங்குகின்றன. இஃது ஒருபோது சிவலிங்கம் என்பதன் திரிபு ஆகலாம். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் இங்கிலாந்திலும் இஸ்கொத்லாந்திலும் இலிங்கங்கள் பலவற்றைக் கண்டுபிடித்தனர் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடங்கள் உரோமர் கோட்டைகளையும் மாளிகைகளையும் கட்டி வாழ்ந்த இடங்களாகும். உரோமர் இவ்வழிபாட்டை இங்கிலாந்திற் பரப்பியிருத்தல் கூடும். சேர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இவ்வணக்கம் மிக்கிருந்ததற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. லிதுவேனியர் (Lithuanians) 14-ம் நூற்றாண்டுவரை இவ்வணக்கத்தைக் கொண்டிருந்து பின் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினார்கள். திபெத்து, பூதான் என்னுமிடங்களில் சிவலிங்க வணக்கம் காணப்படுகின்றது. சிந்தோயிசும் என்னும் ஜப்பானியமதத்தில் சிவலிங்கம் முதன்மையுடையது. அமெரிக்காவில் பல பகுதிகளில் — சிறப்பாக மெக்சிக்கோ, பேரு, கைத்தீவு (Hyti) களில் சிவலிங்கம் வழிபடப்பட்டது. இஸ்பானியர் முதன்முதல் அமெரிக்காவுக்குச் சென்ற

போது கோயில்களில் சிவலிங்கங்கள் வைத்து வழிபட்டதைக் கண்டார்கள். ஆபிரிக்காவில் தகோமி (Dahomi) என்னும் பகுதியில் இலிங்கம் இலெம்பா (Lengba) என்னும் பெயரில் வைத்து வழிபடப்பட்டது.

“இலிங்க வணக்கம் அசீரியா விற்கு ஏன்றி அயல் நாடுகளிற் பரவியதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். கிரேக்க நாட்டில் பச்சஸ் (Bacchus) தயோனிசஸ் (Dionysus) வழிபாடுகள் தொடர்பாகச் சிவலிங்கம் வழிபடப்பட்டது. கிரீசில் பக்கஸ் விழாவில் இலிங்கம் வீதிகள்வழியே உலாக்கொண்டு செல்லப்பட்டது. எகிப்தியரின் ஓசிரிஸ் என்னும் கடவுள் பக்கஸ் என்பதன் இன்னொரு வேற்றுருவே பக்கஸ் வழிபாடு இத்தாலியில் மிகப் பரவியிருந்தது. பக்கஸ் எபின் (Hebin) அல்லது கம்பானியா (Campania) என்னும் பெயரில் வழிபடப்பட்டது. எபின், எபி (Hebe - கௌரி) என்னும் தேவியுடன் வழிபடப்பட்டது. பக்கஸ் கடவுளுக்கு இடபமுடி புலியும் மிகப் பிரியமானவை. அது புலித்தோலை உடுத்துக் கையில் திரிகுலத்தை வைத்திருந்தது. ஆகவே எபின் சிவனென்றும், எபி கௌரி என்றும் கூறலாம். பக்கஸ் கடவுளைப் பின்தொடர்ந்து இடபமும் புலியும் சென்றன. அதன்கையில் நீருந்தும் மண்டையும் இருந்தது. சின்ன ஆசியாவில் இலிங்கங்கள் கெமோஸ் (Chemos) மோலோச் (Moloch), மெரடொக் (Merodock) அதோனாயிஸ் (Adonais) சபாசியஸ் (Sabazius) பக்கஸ் அல்லது பாகேஓஸ் (Bagaos) என்னும் பெயரில் வழிபடப்பட்டன. வெஸ்தொப் (Westropp) என்பார் அதோனிசஸ் என்பது அர்த்தநாசுவரர் என்று ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். சின்னாட்களின் முன் எகிப்திலே துர்க்கமமா என அடியில் எழுதிய ஓர் துர்க்கை உருவம் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது”. (Indian Civilization and its Antiquity — B Mukerjee),

சைவ சித்தாந்தம்

வழக்கறிஞர் வே. நாகலிங்கம்

நமது சைவசித்தாந்த நெறியின் சிறப்புத் தன்மைகளுள் சிலவற்றைக் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சைவசித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இவற்றை முறையே இறைவன், உயிர் அல்லது ஆன்மா, கட்டு என்றும் கூறலாம். இவை மூன்றும் நித்தியமானவை. இவற்றுக்கு ஆதியும் இல்லை, அந்தமும் இல்லை. இவைகளுள் பதியும், பசுவும் சித்து, அதாவது அறிவுடைப் பொருள்கள். இவற்றை,

பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நிலாவே...
எனத் திருமந்திரம் கூறும்.

பசு தூல சித்து என்றும், பதி அதிசூக்தம் சித்து என்றும், பதி வேறு துணை வேண்டாது தானே அறியுமென்றும், பசு தானே அறிந்திடும் சுதந்திரமுடையதன்று என்றும், பதி அறிவித்தால்தான் அறியும் என்றும் சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. பசு அங்ஙனம் தானே அறியாதிருப்பதற்குக் காரணம் அதனைப் பற்றியிருக்கும் ஆணவமலமேயாகும். அவ்வாணவமலம் பசுவின் அறிவை மறைத்து, அணுத்தன்மைப் படுத்துகின்றது.

இம்மறைப்பினால் ஆன்மா அணுத்தன்மை அடைகின்றது. ஆணவ விலக்கணத்தை நம் சிவஞானசித்தியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

அசித்தரு வியாப கம்போல் வியாபகம்
அருவம் இன்றாய்
வசித்திட வரும்வி யாபி எனும்வழக்
குடையான் ஆகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி அநாதியே
மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவம் உடையன் ஆகிப் பசுவென
நிற்கும் ஆன்மா.

அறிந்திடும் ஆன்மா ஒன்றை ஒன்றினால்
அறித லானும்
அறிந்தவை மறத்தலானும் அறிவிக்க
அறித லானும்
அறிந்திடும் தன்னை யுந்தான் அறியாமை
யானும் தானே
அறிந்திடும் அறிவன் அன்றும்
[அறிவிக்க
அறிவன் அன்றே.

‘அறிவிக்க அறிவன் அன்றே’ என்பது இறைவன் அறிவிக்கவே ஆன்மா அறியும் என்பது.

இனி, ஆன்மாவின் இன்னொரு தன்மை யென்னவென்றால், அது சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றலாகும். அது படிகம் போன்ற தன்மை வாய்ந்தது. அது எதனை எதனைச் சார்ந்ததோ, அதன் அதன் மயமாய் நிற்கும். உலகத்தைச் சார்ந்தவிடத்து உலகமயமாயும், அங்ஙனம் பதியைச் சார்ந்தவிடத்து பதி

மயமாயும் நிற்கும் இதனை 'அது
அது ஆதல்' என்று கூறுவர்;
அதன் இலக்கணத்தை,

“வந்தெனூடல் பொருளாவி முன்றுந்
தன்கை

வசமெனவே அத்துவா மார்க்க நோக்கி
ஐந்துபுலன் ஐம்பூதம் காரண மாதீ
அடுத்தகுணம் அத்தனையும் அல்லை

[அல்லை

இந்தவுடல் அறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய்

[நின்று

பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீஉன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை

[யேம்யாம்”.

என்று நம் தாயுமான சுவாமிகள்
கூறுதல் காண்க.

“தன்னால் சாரப்பட்ட பன்னி
றங்களின் இயல்பே தன்மாட்டுக்
காட்டிநிற்கும் பொது இயல்புடைய
படிகமபோலே, தன்னால் சாரப்
பட்ட இந்திரியங்களின் இயல்
பையே சார்ந்த வண்ணமாய்த் தன்
மாட்டு விளங்கிநிற்கும் ஆன்மா
வாகலின், 'யாதொன்று பற்றின்
அதனியல்பாய் நின்று, பந்தமறும்
பளிங்கனைய சித்து” என்றார்.
ஆகையாற்றான், ஆன்மா சத
சத்து என்று சொல்லப்படும். சத்
தைச் சார்ந்தவிடத்து சத்தாயும்
அசத்தைச் சார்ந்தவிடத்து அசத்
தாயும் நிற்கும் ஆன்மா என்பர்.

ஆன்மா வியாபகத் தன்மை
உடையது. மாயையைப் பற்றிய
விடத்து, அதனில் வியாப்பியமா
யும், இறைவனைப் பற்றியவிடத்து
அவன்தனில் வியாப்பியமாயும் நிற்
கும். அதனாற்றான் 'வசித்திட

வரும் வியாபி' என்று நம் சிவ
ஞானசித்தியார் கூறுகின்றது.

பாசமானது, ஆணவம், கன்
மம், மாயை எனப்படும். இப்பாசக்
கட்டினின்றும் ஆன்மாவை விடுவிக்
கும இறைவன் பதியேயாகும். ஆன்
மாக்கள் பல. இதனை 'அலகிலா
உயிர்கள் கன்மத்தாணையின்
அமர்ந்து செல்ல,' என்று நம் சிவ
ஞானசித்தியார் கூறும். இவ்வுயிர்
கள் அவைதம்மைப் பந்தித்து நின்ற
மலக்கட்டினின்றும் நீக்கம் பெறும்
பொருட்டே இறைவன் அவன்தன்
அளப்பரும் கருணையினால் மாயையி
னின்று தநு, காரண, புவன, போகங்
களைத் தோற்றுவித்து, படைத்தல்
காத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களை
யும் இயற்றுக்கின்றான். உயிர்கள்
பிறத்தல், இறத்தல் செய்யும்
போது, முதல்வன் உயிரோடுஒன்றா
யும், வேறாயும், உடனாயும் நின்று
உபகரிக்கின்றான். இதுவே அத்து
விதத் தன்மையென்று சொல்லப்
படும். இவ்வுபகாரச் செயலை இறை
வன் உயிர்கட்கு பெத்தநிலையிலும்
முத்தி நிலையிலும் செய்கின்றான்.
பெத்த நிலையில் உயிர்கள் உலகத்
துப் பொருட்களை அறிந்தும்,
அவற்றை அனுபவித்தும் வரு
தற்கு இறைவன் அவற்றோடு
அத்துவிதமாய் நின்று உபகரிக்கின்
றான். இதனை,

“உலகெலா மாசி, வேறாய், உடனு
ஒளியாய் ஒங்கி [மாய்,
அலகிலா உயிர்கள் கன்மத் தாணையின்
அமர்ந்து செல்லத்
தலைவனாய் இவற்றின் தன்மை தனக்
[கெய்த
லின்றித் தானே

நிலவுசீர் அமல ஞ்சி நின்றனன்
நீங்கா தெங்கும்''

என்று நம் அருணாந்திசிவம் கூறு
தல் காண்க.

“இறைவன் உயிர்களே ாடு
கலப்பினால் ஒன்றாயும், பொருட்
டன்மையால் வேறாயும், உயிர்கள்
இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்
தற்கு அவ்வின்ப துன்பங்கட்கு
முன்னிலையாகிய விடயங்களில்
உயிரோடு கூட இறைவன் செல்லு
தலின் உடனாயும் நின்று ஆணை
யென்னும் தனது சிற்சத்தியினால்
செலுத்தப்பட்டு வரும் இருவினைக
ளால் அவ்வுயிர்கள் இறத்தல்
பிறத்தல்களை மேற்கொள்ளும்வண்
ணம் அவ்வாணையாகிய சிற்சத்தி
யில் பிரிப்பின்றி திரோதான சத்தி
வடிவாய் நிற்பன்.”

இனி, முத்திநிலையிலும் அவ்
வுயிர்கள் தன்னை அறிதற்கு அத்து
விதமாய் நின்று, அறிந்தும் அறி
வித்தும் வருகிறான். முத்தி நிலை
யில் உயிர்கள் இறைவனோடு நீங்
காது சிவபோகந் துய்த்து நிற்கும்.
இதனையே நம் தாயுமான அடிகள்,

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி
மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவிறோ டத்துவிதஞ் சாருநாள்
எந்நாளோ ”

என்று கூறுவாராயினர்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும்
உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு
காட்டலின்

அயரா அன்பின் அரன்கழல்
செலுமே.

என்று சிவஞானபோதமும்,

காயமொழிந் தாற்சுத்த ஞ்சி ஆன்மாக்
காட்டக்கண் டிடுந்தன்மையுடைய
கண்ணுக்
கேயும்உயிர் காட்டிக்கண் டிடுமா போல
ஈசன்உயிர்க் குக்காட்டிக் கண்டிடுவன்
இததை
ஆயும்அறி வுடையனாய் அன்பு செய்ய
அந்நிலைமை யிந்நிலையில் அடைந்த
முறையாலே
மாயமெலாம நீக்கி அரன் மலரடிக்கீழ்
[இருப்பன்
மாருத சீவானுபவம் மருவிக்
கொண்டே

என்றும்,

எவ்விடத்தும் இறையடியை
யின்றியமைந் தொன்றை
யறிந்தியற்றி யிடாஉயிர்கள்,
ஈசன் தானும்
செவ்விதனில் உளம்புகுந்து
செய்தியெலாம் உணர்ந்து
சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச்
செறுந்து நிற்பன்,
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ
தவணையின்றித் தோற்று,
இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக்
கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர்போல் நின்றிடுவன்,
ஆதலான் நாம்
அரனடியை யகன்றுநிற்ப
தெங்கேயாமே”

என்றும், சிவஞானசித்தியார் விரித்
துக் கூறுமாற்றால் உணர்க. இதன்
நுட்பத்தை சிவஞான சுவாமிகள்
அவ்வவ்விடத்தில் உரைத்த உரை
கள் கொண்டுணர்க.

அத்துவிதம்

இனி, நம் சைவசித்தாந்தம் 'அத்துவிதம்' என்னும் சொல்லுக்குக் கூறிய விளக்கம் தனிச்சிறப்புடையது. வேதவியாசர் இயற்றிய பிரமசூத்திரத்திற்கு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் செய்யப்பட்ட பேருரைகளாகிய சங்கரபாடியம், நீலகண்டபாடியம், மத்துவ பாடியம், இராமானுச பாடியம் என்பன தமிழ்நாட்டில் பரவி, சமயக் கொள்கைகளில் பெருங் குழப்பத்தை உண்டாக்கின. 'அத்துவிதம்' என்னும் சொல்லுக்கு அவற்றில் சொல்லப்பட்ட விளக்கம் சைவ உலகத்தில் ஒரு மயக்கத்தை விளைத்தது. அதனால் நம்மெய்கண்டதேவர் 'அத்துவிதம்' என்னும் சொல்லில் உள்ள நகரம் அதற்குரிய இன்மை, அன்மை, மறுதலை என்னும் பொருள்களுள், அன்மைப் பொருளையே உணர்த்துமெனக் கூறியுள்ளார். அதனைச் சிவஞானபோதத்தின் 2-ம் சூத்திரத்தின் 1-ம் அதிகாரணத்துக்கு ஏதுக்கூறும் இடத்து, "அத்துவிதம்" என்ற சொல்லானே ஏகம் என்றில் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின், அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை உணர்த்துமாயிட்டு" என்று கூறுமாற்றால் காண்க. ஆகவே, அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல், 'இரண்டல்லாத' என்றே பொருள்படும். இதன் விரிவை வடமொழி தென்மொழி மாப்பெருங்கடலெலாம் நிலைகண்டுணர்ந்த நம்மாதவச் சிவஞான யோகிகள் அருளிச்செய்த சிவஞான மாபாடியத்துட் காண்க. நம் தெய்வச் செந்

தமிழ் முழுமுதல் நூலாகிய சிவஞானபோதத்தை அருளிச் செய்தவரும், சந்தானகுரவருள் தலைமணியாய் விளங்கியவருமாகிய நம்மெய்கண்டதேவர் 'அத்துவிதம்' என்னுஞ் சொற்கு உண்மைப் பொருள் உரைத்த பெருங்கருணைத்திறத்தை நினைந்தே பிற்காலத்திருந்த நம் தாயுமான அடிகள்,

“பொய்கண்டார் காண்பு புனிதமெனும்
அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள்
எந்நாளோ”

என்று விதந்து போற்று வாராயினர்.

இவ்வண்ணம் வேதத்திலுள்ள பல பகுதிகட்கு உண்மைப்பொருள் காணாது பிற்காலத்தவர் பெரிதும் மயங்கினர். வேதசிரப்பொருளாம் உபநிடதங்களின் உண்மைப் பொருள் அறியாது மலைவுற்றனர். வேதத்திலுள்ள 'அத்துவிதம்' என்னும் சொல்லே நமது சைவசித்தாந்தத்துக்கும் வேதாந்தத்துக்கும் இடையில் பெருங்கருத்து வேற்றுமையை உண்டாக்கிற்று. இவ்வுண்மைப் பொருளைத் தெரித்தற் பொருட்டே நம் சந்தானகுரவரில் ஒருவராகிய உமாபதிசிவம் தாம் அருளிச்செய்த சிவப்பிரகாசத்தின் கண் பின்வருமாறு கூறுவாராயினர்.

“புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்
அகச்சமயத் தொளியாய்
புகல்அளவைக் களவாகிப்
பொற்பணிபோல் அபேதப்
பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோற்
பேதமும்சொற் பொருள்போல்

பேதாபேதமும் இன்றிப்
பெருதால் சொன்ன
அறத்தினால் வினைவசாய்
உடலுயிரகண் அருக்கன்
அறிவொளிபோல் பிரிவரும்அத்
துவித மாறும்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத்
தெளிவாம் சைவ
சித்தாந்தத் திறன்இங்கு
தெரிக்க வுற்றும்”

இன்னும் பிற்காலத்திருந்த குமர
குருபரரும் தம் பண்டார மும்மணிக்
கோவையின்கண்,

“வேத மென்னும் பாதபம்
வளர்த்தனை
பாதபம் அதனிற் பயன்படு
பலவே

அவற்றுள்,

இலகொண் டுவந்தனர் பலரே,
இலைஓர்இத்
தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே,
தளிர்ஓர்இ
அரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா
யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டுக்கொண் டுவந்தனர்
பலரே,
அவ்வா றுறுப்பும் இவ்வாறு பயப்ப
ஓரும்வே தாந்தமென றுச்சியிற்
பழுத்த
ஆரா இன்ப அருங்கனி
பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித்
தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே”.

என்று கூறினார்.

“வேதம் என்னும் மரத்தில்
இலையும், தளிரும், அரும்பும், மல

ரும், பிஞ்சும், காயுமாய் மற்றைச்
சமயங்களெல்லாம் நிற்ப, வேதாந்
தம் என்பது அதன் முடிவிற் பழ
மாய்ப் பழுத்துத் தானான தன்மை
யாய் நிற்ப, அதனைப் பிழிந்து
எடுத்த சைவசித்தாந்தம் தானென்
னும் தன்மையாய் நிற்குமென்ப
தனைக் குமரகுருபர சுவாமிகள்,
நீயே, வேதமென்னும் பாதவம்
வளர்த்தனை ‘என்பதனால் நன்றரு
ளிச் செய்தனர்’ என்று நம் உயர்
திரு. மறைமலையடிகள் அதற்கு
விளக்கங் கொடுத்தவாற்றால்
அறிக. இன்னும்,

‘புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம்
புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலும்ஆச்
சீரம
அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்த
புரிந்தும் [வங்கள்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்
படித்தும் [கள்
சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும்
வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளித்தும் சென்
சைவத் [ருற்
திறத்தடைவர் இதிற்கரியை கிரியா
யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சீவனடி
சேர்வர் ... [யைச்

என்றும்,

“ஓதுசம யங்கள்பொருள் உணரும்
நூல்கள்
ஒன்றோடொன் றெவ்வாமல் உளபல
இவற்றுள் [வும்
யாதுசம யம்பொருள்நூல் யாதிங்
கென்னின்
இதுவாகும் அதுவல்ல தெனும்பிணக்க
தின்றி

நீதியினான் இவையெல்லாம் ஓரிடத்தே
காண
நின்றதியா தொருசமயம் அதுசமயம்
பொருளநூல்
ஆதலினான் இவையெல்லாம் அருமறையா
கமத்தே
அடக்கியிடும் அவையிரண்டும் அர
னடிக்கீ ளடங்கும் ...

என்றும் நம் அருணந்திசிவம் கூறு
தல் கொண்டு சைவசித்தாந்தம் உப
நிடதங்களின் பொருளைத் தெளிந்து
அடையவேண்டிய ஒரு பெருநெறி
யென்றும், அந்நெறி மற்றைய சம
யங்களைத் தனக்குரிய சோபான
மார்க்கங்களாய் பாராட்டி வந்த
தென்றும் அறியக் கிடத்தல்
காண்க. ஆதலால், மற்றைய சம
யங்கள் சைவசமயிகளான நம்மாற்
புறம்பழித்து ஒதுக்கற்பாலன
வல்ல.

இதன் நுணுக்கத்தை நம் மாத
வச் சிவஞான யோகிகள் பின்வரு
மாறு கூறுகின்றனர். 'கண்ணில்
லார் பலர் குழீஇக்கொண்டு வேழம்

நின்றழித் தலைப்பட்டுக் கையினால்
தைவந்து வேறுவேறு கூறும்
இலக்கணங்கள் எல்லாம் கண்
ணுள்ளான் ஒருவன் கண்டு கூறும்
அதன் இலக்கணத்துள் ஏகதேச
மாய்க் காணப்பட்டு அடங்குமாறு
போல, ஏனைச் சமயநூலார் தத்தஞ்
சிற்றறிவுக்குப் புலனாயவாறு பற்றி
அவ்வந்நூல்களில் கூறும் பொரு
ளியல்புகள் எல்லாம் முற்றுணர்
வுடைய முதல்வனாற் செய்யப்பட்ட
வேதாகமங்களிற் கூறும் பொரு
ளியல்பின் ஏகதேசமாய்க் காணப்
பட்டு அவற்றுள் அடங்கும்: சிவ
பிரானாற் செய்யப்பட்டு அவனையே
தமக்கு முதலாகக் கொண்டுரைக்
கும் அவ்விருவகை நூலும் அவ்
விறைவன் திருவடியில் அடங்கும்.'"
இச்செய்யுட்களின் நுட்பத்தையா
தல், அவற்றின் நுண்பொருளைத்
தெளிந்துரைக்கும் நம் மாதவச் சிவ
ஞானசுவாமிகளின் கருத்தையாதல்
உணரமாட்டாதார், உண்மைப்
பொருளை உணரவே மாட்டார்
என்க.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நீர்வளம்

கிணற்றுநீர் உப்புநீராகக்கூடிய ஆபத்து!

வ. மகாதேவன், B A., Dip: in Ed
புவியியல் ஆசிரியர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மலைகளோ ஆறுகளோ இல்லை. ஆறுகளில்லாமல் இருப்பதால் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை அமைத்து பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. இதனால் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் வசிக்கும் விவசாயிகள் மழைவீழ்ச்சியை நம்பியே வருடமொருமுறை நெல் பயிரிடுகின்றனர். போதிய மழை பெய்யாமற்போனால் அல்லது காலந்தவறி மழைபெய்தால் நெற்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு பெருநஷ்டம் ஏற்படுவதை நாம் காண்கிறோம். மழைப்பருவம் புரட்டாதி — ஐப்பசி தொடக்கம் மார்கழிவரை நீடிக்கின்றது. ஏனைய ஏழு அல்லது எட்டு மாதகாலத்தில் மழைவீழ்ச்சி மிகக்குறைவென்றே நாம் கருதவேண்டும். 1911 தொடக்கம் 1940 வரையாழ்ப்பாண நகருக்குக் கணிக்கப்பட்ட மாதச்சராசரி மழைவீழ்ச்சி பின்வருமாறு: —

ஜனவரி	4.4	மே	2.0
பெப்ரவரி	1.5	ஜூன்	0.4
மார்ச்	1.6	ஜூலை	0.6
ஏப்ரல்	2.2	ஆகஸ்ட்	1.1

செப்டெம்பர்	2.5	நவம்பர்	17.3
ஓக்டோபர்	9.2	டிசம்பர்	10.4
வருட மொத்தம் (சராசரியாக) 53.1			

குடாநாட்டின் மேற்குக் கரையோரங்களிலும் தீவுப்பகுதிகளிலும் குடாநாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் பார்க்க மழைவீழ்ச்சி சிறிது குறைவு. வருடந்தோறும் கிடைக்கும் சுமார் 53 அங்குல மழைவீழ்ச்சியில் சுமார் மூன்றிலொரு பாகம் (17.3 அங்.) கார்த்திகை மாதத்தில் சூரூவளிகளின் உதவியால் நிகழ்கின்றது.

குடாநாட்டின் நில அமைப்பு நீரை உட்புகவிடக்கூடிய நுண்துளைகளைக்கொண்ட சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளினால் ஆக்கப்பட்டிருப்பது நீர்வளத்தைப் பொறுத்த மட்டில் யாழ்ப்பாண மக்களின் அதிர்ஷ்டம் என்றே கூறவேண்டும்! மழைநீரில் ஒருபகுதி இந்த நுண்துளைகள் வழியாக உட்சென்று தரையின் கீழுள்ள குகைகளில் தங்கிநிற்பதால் கிணறுகள், குளங்கள் தோண்டி மக்கள் இந்நீரை உபயோகித்து வருகின்றனர். தரையின்கீழுள்ள நன்னீர்ப்படைக்குக் கீழே உப்பு நீர்ப்படை இருக்கின்றது என்பதை நாம் கவனிக்க

வேண்டும். தீவுப்பகுதிகளில் இந்த உப்புநீர்ப்படை மேலே இருப்பதால் தான் நன்னீர் குறுகிய காலத்தில் முடிவடைந்ததும் கிணறுகளில் உப்புநீர் புகுந்து நன்னீர்த்தட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால் குடாநாட்டின் ஏனைய பாகங்களிலுள்ள கிணற்று நீரும் உப்புநீராகக்கூடிய காலம் அதிக தூரத்திலில்லை என்பதை விளக்கி எச்சரிக்கை செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சனத்தொகை பெருகிக் கொண்டு வர விவசாயமும் குடாநாட்டில் விருத்தியடைந்து கொண்டு வருகின்றது. கிணறுகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றது. இறைக்கும் இயந்திரங்கள் பெருமளவில் உபயோகிக்கப்படுவதால் கிணறுகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் நீரினளவும் பன்மடங்கு உயர்ந்திருக்கின்றது; மேலும் உயர்ந்துகொண்டு வருகின்றது. இந்த நிலை நீடிக்குமானால் நன்னீர்ப்படைக்குக் கீழேயுள்ள உப்புநீர்ப்படை மேல் நோக்கிவந்து கிணற்றுநீரை உப்புநீராக்கிவிடும். புத்தூரிலுள்ள நிலாவரைபோன்ற வற்றாத கிணறுகளிலும் ஒரு குறித்த ஆழத்தின்கீழ் உப்புநீர் இருக்கின்றது. இதனால் இந்நீரைச் சுமார் 100 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட பிரதேசத்திற்கு நீர்ப்பாசனம் செய்ய முடியாமலிருக்கின்றது.

மழை பெய்யுபோது மழைநீரில் ஒருபகுதி தரையினுட்புகுகின்றது; இன்னொரு பகுதி கடலை

நோக்கிப் பாய்கின்றது; மேலும் இன்னொரு பகுதி நீராவியாக மாறி விடுகின்றது. கடலினுள் சென்று வீணாகும் நீரின் அளவை கூடிய அளவுக்குத் தடுத்து நிறுத்தி தரையினுள் புகுமாறு செய்வதற்கு சகல வழிகளையும் மேற்கொண்டால் கிணறுகளிலுள்ள நன்னீரைப் பாதுகாக்கலாம்.

இருவிதமான பாதுகாப்புமுறைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியம்:—

(i) யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பல குளங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் குளங்களில் படியும் வண்டல் மண்ணானது வருடந்தோறும் கோடை காலத்தில் அக்குளங்கள் வற்றிய பின்பு தவறாமல் அகற்றப்பட வேண்டும். உரம், வளமாக்கிகள் (Fertilizers) போன்ற நவீன பசளைகளை விவசாயிகள் உபயோகிக்கத் தொடங்கியிருப்பதால் பல குளங்களிலுள்ள வண்டல் மண் ஒழுங்காக அகற்றப்படாமல், கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றது.

(ii) குறைவான அளவு நீருடன் விளையக்கூடிய பயிர்களைத் தெரிந்து விவசாயிகள் பயிரிட ஆரம்பிக்க வேண்டும். இதற்கு ஆராய்ச்சியும் தீவிரமான பிரயாசமும் தேவை.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நன்னீர்ப் பாதுகாப்பு இயக்கங்களை

ஆரம்பிக்க வேண்டும். இதற்கு பட்டின சங்கங்கள், கிராமச்சங்கங்கள், கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்கள், சனசமூகநிலையங்கள் முதலியன உதவிபுரிந்து வழிகாட்ட வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் அரசாங்கத்தை நம்பியிராமல் பொதுமக்கள் தாமாகவே எதிர்நோக்கியிருக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்து முன்வந்து ஆவன செய்யவேண்டும்.

போரீசிரியரின் எச்சரிக்கை

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் புவியியல் பேரரசிரியராகப் பணிபுரிந்து வரும் கலாநிதி K. குலரத்தினம் அவர்கள் 1959-இல் தாம் எழுதிய “யாழ்ப்பாண நில அமைப்பும் நீர் ஊற்றும்” என்ற கட்டுரையில் யாழ்ப்பாணக் கிணற்று நீரை எதிர்நோக்கியிருக்கும் ஆபத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:— “இலங்கையின் வடபகுதி மேட்டுநிலமில்லாது ஏறக்குறைய கடல்மட்டத்திலிருப்பதனால் மிகச் சொற்ப நீரே தேக்கத்தில் இடம் பெறும். இந்தச் சுத்தமான மழை நீர்த் தேக்கப்படையின் கீழ் கடலிலிருந்து உட்சென்ற உப்புநீர் காணப்படுவது இயல்பேயாகும். ஆதலின் நாம் பூமியின் மேற்றளத்தின் கீழுள்ள நல்ல நீரைப் பயன்படுத்தவதில் விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும். நாம் தொடர்ச்சியாகக் கிணற்றுநீரை இறைப்பதனால் அதன்கீழுள்ள உப்புநீரை மேலே வரவழைப்பதற்கு வழிதிறந்

தவர்களாவோம். எனவே குறுகிய மழைக் காலத்தில் மழைநீரை இயன்றளவு கட்டுப்படுத்தி கீழ் ஊற்றுக்கள் நிரம்பி அவற்றின் மட்டம் உயரச்செய்வது மக்கள் கடனாம். நன்னீர்ப்படை தடிப்பாயிருந்தால் அது அதன் கீழுள்ள உப்புநீர்ப்படையை அழுக்கி உப்புநீர் மேல்வராது உடுத்துவிடும்”.

அவர் மேலும் கூறியதாவது, “எங்கள் முன்னோர் இவ்வுண்மையை அறிந்திருந்தமையால் அவர்கள் வரட்சியான காலத்தில் குளங்களின் அடித்தளத்தில் சேர்ந்திருந்த வண்டல் மண்ணை அள்ளிக் கட்டுகளுக்குப் போடுவது வழக்கமாக இருந்தது. வண்டல் குளத்தினீரை உட்செல்லவிடாது தடுத்துவிடும் வண்டல் படிந்த குளத்தில் மழைநீர் உட்செல்ல இடமில்லை. இவ்வாறு அகற்றப்படும் வண்டல்மண் வயலுக்குச் செழிப்பளிக்கும் பசனையாக இருப்பதனால் இன்னொரு அனுகூலமும் ஏற்பட ஏதுவாகின்றது”.

இவ்வெச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டு நான்கு வருடங்களாகியும் இத்துறையில் எவ்விதப் பாதுகாப்பு முறையும் மேற்கொள்ளப்படாததாகத் தெரியவில்லை. பேராசிரியர் குலரத்தினம் அவர்கள் விடுத்துள்ள இந்த எச்சரிக்கையை உதாசீனஞ் செய்தால் யாழ்ப்பாண மக்களின் உயிர்நாடியாகிய விவசாயத்திற்குப் பேரபத்து விளைந்தே தீரும் என்பதை யாழ்ப்பாண மக்கள் கவனிப்பார்களா?

ஒத்துணர்வு

புலவர், நா. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள்
மகாஜனக்கல்லூரி, தெல்லிப்பழை

நம்மை நாம் ஆளும் அளவிலேயே பிறருடன் ஒத்துணர்வு கொள்ள முடியும். நம் பெருமையோ நம் தலைமைப் பற்றிய கவலையோ, நம்மைப் பேணிக்காக்கும் கருத்தோ நமமிடம் இருக்குமவரை நாம் பிறரிடம் கனிவாகப் பரிமாறும் ஒத்துணர்வு எளிதன்று, நம் கருத்துக்களை, நம் இன்பங்களை நாம் வலியுறுத்துமவரை, பிறர் கருத்துக்களில் இன்பங்களில் கரிசனை காட்ட இயலாது.

ஒத்துணர்வு என்பது பிறப்பற்றிய கருத்து மட்டுமன்று, அது தன்னைப்பற்றிய நினைவு ஒழிவாகும் தன்னைப்பற்றிய மறுப்பும், ஏன்? மறப்புமே ஒத்துணர்வென்க. ஒருவன் இன்னொருவனோடு அல்லது ஓர் இனம் இன்னொரு இனத்தோடு நேருக்குநர் கொள்ளும் உறவின் நடுநிலையே ஒத்துணர்வு என்க.

“செத்தாரைப்போலத் திரிதலை” ஒத்துணர்வின் ஒழுக்கப்பாடாகும். நாம் பிறரைப்பற்றிய அளவிலேனும் நமது தன்முனைப்பான கருத்துக்களை ஒதுக்கிவைத்து அவர்களை அவர்கள் நிலையில் உள்ளபடி அகத்தும் புறத்துப் நினைத்தாக வேண்டும். இஃது அகநோக்காகும் அகநோக்கு உடையவர்களே ஒத்துணர்வின் ஒளி வீட்டு வாழ முடியும். ஒத்துணர்வின் துவக்கம் பொறுத்தலும்; குடிபு மறத்தலும் ஆகும்.

உயிர் வாழ்க்கை என்பது உள்முதிர்ச்சி - மலர்ச்சி என்க. “பொறுத்தல்” பண்பு ஆகிய இலை, தழைத்து முதிர்ந்து

வீழும்போது அது “மறத்தல்” என்னும் புதிய தளிரை வெளிவிடும். இந்த மறந்த நிலையே வேற்றுமையில் வேற்றுமையும்; வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும் கண்டு கொள்ளும். இந்நிலையினன், தான் கண்டு தெளிந்தவேற்றுமையைப் பிறரிடம்பேசான். ஒற்றுமையையே ஓவாது சொல்லுவான்; செய்வான். இவன் தாமரையில் உள்ள நீர் போலத் தான் ஊற்றி உலகுக்கு வேண்டுவன செய்து நிற்பான் எனவே ஒத்துணர்வு அகநோக்கின் புறத்தளவே அன்றி அகத்தளவு அன்று. ஆதுவே உலக வாழ்வில் உண்மையான உயிர் வாழ்க்கையின் உள்முதிர்ச்சியாகும் எனவே நல்லோனுக்கும் தீயோனுக்கும் அடிப்படையான பண்பில் வேற்றுமை கிடையாது என்க இன்றைய நல்லவன் முன்ஒருகால் தீயோனாக இருந்திருப்பான். இன்றைய தீயோன் நாளைக்கு நல்லவனாக அமைவான் இந்த ஒற்றுமை வேற்றுமை உணர்ந்தே ஓடும் பென்னும் ஒக்க ஒத்துணர்வை ஆன்றோர் ஆளுகின்றனர். நன்மை, தீமை—உயர்வு தாழ்வு என்பன ‘பண்பு’ சார்ந்ததன்று; பின் எதனைத் சார்ந்தது எனில் “அளவு” சார்ந்தது என்க. அளவு என்பது உயிர் வாழ்க்கையின் உள்முதிர்ச்சித் தெளிவினது எல்லை என்க. இந்த ‘அளவை அறிவு’ பெற்றவனை ‘ஆனோன்’ என்க; “ஆளுனோனு” என்க. தன் கருத்தை அடக்கப் பிறர் கருத்தைப் பிறர் நிலையில் நின்று (இந்நிலை உயர்ந்ததாகவுமிருக்கலாய் தாழ்ந்ததாகவுமிருக்கலாய்) பெற்றுக் கொள்ளுதலை பிறப்புநிலை என்க. மற்றையவை எல்லாப் ஆறப்பு நிலையேயாகும். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“ஓத்தது அறிவான் உயிர்வாழ்வான்
மற்றையார்
செத்தாராள் வைக்கப்படும்”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

உலக வாழ்க்கையில், வெளி முதிர்ச்சியே மிகுதியாகும். “ஓறுத்தல்” நிலையே அதில் நிழல்விட்டு நிற்கும். இந்நிழல் உண்மைப் பொருளாகுமா? இல்லையென்க. ஆகவே வெளிமுதிர்ச்சியில் ‘ஓறுத்தல்’ புறநெறியாகும். அகநெறி பொறுத்தலும் மறத்தலுமாகும். உயிர் வாழ்க்கை, உலக வாழ்க்கையின் புறநெறியில் புகுமாயின் வேற்றுமையில் வேற்றுமையே விரிந்து நிற்கும். அகநெறியில் இணையுமாயின் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையே கண்டு வேற்றுமை முழுவதும் மறையவே ஒற்றுமையின் முழுநிலையைத் தெளிவாகக் காணும். செயலில் செயலின்மையையும் செயலின்மையில் செயலையும் காணாதலாகிய அளவு அறிவு ஒளிரும். எனவே ‘ஓறுத்தல்’ ஒழிதலே ஒழுக்கத்தின் வெளிவேலையாகும். பொறுத்தலும் மறத்தலும் ஒளிர்ந்தலே ஒழுக்கத்தின் உள் வேலையாகும்.

ஒவ்வொரு பழியும் பாவமும் அதற்குரிய துன்பம் தராமல் போவதில்லை. இதை அறிந்தே ஆன்மீகப் பழிகாரை — பாவம் செய்தவனைக் கண்டிப்பதில்லை செத்தாரைப் போலவே தீர்வர். ‘செத்தாரைப் போலத்தீர்’ என்பதின் பொருள் ‘ஓறுத்தலை விடு’ என்பதாகும். ஓறுத்தலை விட்டவனே ‘பரிவு’ காண்பான். ஓறுத்தல் மூலம் பரிவு நாட்டல் முடியாது. பொறுத்தலும் மறத்தலும் மூலமே பரிவு — கருணை காட்டல் முடியும். அறங்கிடந்த நெஞ்சும் அருளொழுகு கண்ணும் அமைய வேண்டின் பொறுத்தலில் முதிர்ந்து மறத்தலில் மலர்ச்சியுறவேண்டுமா. உடன் ஆறுதலுக்காக — அமைதிக்காக “அவய” செய்தல் அழகல்ல அஃது ஒருநாளை இன்பம் என்றும் பொன்னுப் புகழாகிய பொறுத்தலே நீடிப்பதாகும் என்பதை ஒத்துணர்வோன் ஓவாது உன்னுதல் வேண்டும். தன்னை அவாக்களைப் பொதுநலமாக மாற்றியவன் தன் முனைப்பான உள்ளப் போக்குகளைக் காலடி

யில் போட்டுத் துவைத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மனிதன் தன் இனத்தின் செயலையும் செயலின் பின் நின்ற கருத்துக்களையும், அதைத் தூண்டிய நோக்கங்களையும், அடிமுதல் முடிவரையும் அறிய முடிகின்றது. நல்லோன் ஒரு தீயோனைக் காண்கின்றான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். உடனே அந்நல்லோன்; “ஓ! இம் மனிதனைப்போல நானும் ஒரு காலத்தில் இருந்தவன் அன்றே” என்று தன் இயல்புக்குப் புறம்பான இயல்பை அவனிடம் காண்பதில்லை. தன் அறியாமைக் காலக் காட்சியையே அம்மனிதனில் கண்டு கவலையுறுவன். அப்போது தான் அடைந்த துன்பம் இவனும் அடையப்போகிறானே என்று அம்மனிதன்மீது பரிவு கொள்வன். இந்த ஒத்துணர்வினால் உடல், பொருள், ஆவி முன்றையும் விற்றுவிடுகிறான். இக்கருத்துக்களையே திருவள்ளுவர்,

“ஓறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம்
பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றந் துணையும் புகழ்”

என்றும்.

“ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றம்
காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு”

என்றும் அருளிப்போந்தார்.

ஒத்துணர்வு உள் முதிர்ந்து மேன்மேலும் வளம்பெறவேண்டின் பொறுத்தல் பொன்னுது சிறக்கவேண்டும் “துன்பம் செய்தவனுக்குத் துன்பம் செய்” என்று உள்ளங் கவர்ந்த சினம் உள்ளத்தை உறுத்தும். அப்போது உள்ளம் அதை எதிர்த்துப் பொறுத்தலை மேற்கொள்ளாவிடில் ஒத்துணர்வு ஒழியும் ஆம்! உண்மை சினந்தணிக்கும் செம்மருந்து காணவேண்டும் அதுவே மறத்தல் என்க. கொடுவினையை எவ்வாறு மறத்தல் முடியும்? மனப்பண்பால் என்க. மனப்பண்பின் அளவே மெய்யுணர்வின் அளவு. மெய்யுணர்வின் அளவே ஒத்துணர்வின் அளவு என்க. எனவே ஓறுத்தலை ஒழித்து பொறுத்தலைப் பிடித்து மறத்தலை ஆள

வேண்டும். மறத்தல் எளிதன்று. தன்னலம் கலக்காது காத்தலே மறத்தல் எனின் இதற்கு வழியென்ன? இன்னல இயற்றியவன் என்றும் இன்னா செய்வனா? இனியது செய்யாதவனா? என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தித்தால் அவன் செய்த இனியவை தோன்றும். அந்த இனியவையாருக்கு? தனக்கா? பிறர்க்கா? அஃது யாருக்காயினும் என்ன? இனியவை இயற்றியவன் ஆதலின் அவன் இனியவனே என்று இவ்விதம் அகமானது பகுநிலைப் படுபபோது அவன் அவ்வமயம் ஆற்றிய அவம் அத்தனையும் மறையும் என்று திருவள்ளுவரே வழிகாட்டி விடுகின்றார்.

“கொன்றன்ன இன்னா செயினும்
அவர்செய்த
ஒன்று நன்றுள்ளக் கெடும்”.

என்று ஒத்துணர்வு வாழ்வதற்கு ஒரு கேடயம் தந்துள்ளார்.

மனிதனின் செயலுக்குப் பின்னணியாக உள்ள தூண்டுதல் அவனின் அறிவின் அளவும் அறியாமையின் அளவு

மாகும். அறிவு அவர்கள் நேரியதைச் செயலாற்ற உதவும் அறியாமை அல்லது அறிவுக் குறைவு தவருனவற்றைச் செயலாற்ற உதவும் நம் ஒத்துணர்வு அவர்களின் அறிவுடன் செயலாற்றுகிற இடத்தில் அவ்வழி அவர்களை மென்மேலும் ஊக்குவிக்கும். அறியாமை அல்லது அறிவுக் குறைவு உள்ள இடங்களில் அவர்களைத் திடுமென மாற்ற முடியாது. கட்டாயப் படுத்திச் செய்த முன்னேற்றம் உயிர்வளர்ச்சியாக உன்னமுடியாது ஆகவே ஒத்துணர்வு மூலம் நாம் அவர்கள் சூழலை மாற்றி அதன்பின் அறிவுக்குறைவால் அல்லது அறியாமையால் வந்த இயல்பை மெல்ல மாறுபடச் செய்யவேண்டும். உயிர்மலர்ச்சிக்குத் தகுந்த சிறு செயல்களை நாம் தக்க தக்க காலங்களில் அறிந்து செய்யவேண்டும். எனவே ஒத்துணர்வின் செயலிலே அறிவின் கண் மலர்தலும் அறியாமையின் கண் குவிதலும் இயலாது எந்நிலையிலும் ஒரு நிலையாக அமைய நம் நல்லறிவை நாம் ஆளுதல் வேண்டும். இதுவே ஒத்துணர்வின் உயர்ந்த வேலைப் பாடாகும்.

நாவலர் செயல் வன்மை

[1962-ல் இந்துசாதனம் நடாத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் வளர்ந்தோர்பிரிவில் 1-ம் பரிசைப்பெற்ற கட்டுரை]

செல்வி ஆ. பரமு

ஈழநன்னூட்டிலும், தென்னகத்திலும் சைவநன்னெறியும், தண்டமிழ் மொழியும் ஏற்றம் குன்றி நின்ற காலத்திலே, ஆங்கிலமே நாகரீகம், கிறிஸ்துவமே ‘அரசியல் மதம்’ என மக்கள் மயங்கி நின்ற நேரத்திலே, பாதிரிமார் சூழ்ச்சியும், வஞ்சகமும் மக்களைப் பலி கொண்டு நின்ற நிலையிலே அந்நி

யர்கள் அதிகாரவெறி பிடித்து ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்த சமயத்திலே, சுரண்டலும், சுயநலமும் சூழ்ந்து கொண்ட வேளையிலே, அன்பு நெறியும் ஆண்மைச் செயலும் கொண்ட அருள்மூர்த்தி நாவலர் பெருமான் தோன்றினார். யாழ்ப்பாணத்திலே என்ன — இலங்கையிலே எத்தனையோ நாவலர்கள்

தோன்றி உள்ளார்கள்! பாரதியார் என்றால் சுப்பிரமணிய பாரதியாரையே குறிப்பதுபோல நாவலர் என்பது ஆறுமுகநாவலரையே சுட்டும். “நமக்கொரு நாவலர் வந்தார்” என்று தமிழர் கூட்டமே பெருமை கொள்ளும்போது யாழ்ப்பாணம் பெருமைகொள்ளக்கேட்கவேண்டுமா? ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் ஒவ்வொரு பெரியாராவது உலகில் தோன்றுவர் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை அப்படியே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குன்றிய உத்தமருள் சமய தீபமாக விளங்கியவர் நாவலர் அவர்களே. அன்று அவர் தோன்றாவிடின் இன்று தமிழ்நாடும், சைவ உலகமும் என்ன விதத்தில் இருக்குமென்பதைக் கற்பனையாளர் கணக்கிட்டுக் கொள்ளலாம்.

அந்தநாளில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே கச்சேரி ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தில் இருந்த பெரியார் கந்தப்பிள்ளைக்கும் மனைவியார் சிவகாமியம்மைக்கும் மகனாக 1822-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 5-ம் திகதி பிறந்தார். சிறுவயதிலே தந்தையாரிடம் படித்தார். ஆறுமுகத்தின் ஒன்பதாம்வயதிலே, தந்தையார் ஒரு நாடகம் பாடிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் கையில் எழுத்தாணியுடன் சடுதியில் சிவபதமடைந்தார். நாடகத்தின் குறையை அந்த வயதிலேயே ஆறுமுகம் எழுதி முடித்தார். தமையன்மார் அனைவருக்கும் இது அளவுகடந்த பிரீதியைக் கொடுத்தது. ஆறுமுகத்தைத் தமிழ்க் கல்வி கற்குமாறு அறிஞரிடம்

அனுப்பினார்கள் இவர் தமிழில் உள்ள இலக்கண இலக்கியங்களை வரைவின்றிக் கற்றார். இவரது தமிழ்ப் புலமையை அறிந்த தமையன்மார் பார்சிவல்துரை என்னும் பாதிரியார் நடத்திய ஆங்கில பாடசாலையிற் சேர்த்தனர் ஆறுமுகம் பாதிரிபள்ளிக் கூடத்திற் படித்தும் அவர்களின் துர்ப்போதனைக்கு உட்படவேயில்லை. சிறுபிள்ளையாயிருந்தபோதிலும் அக்கொடிய கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பயப்படாமல் சைவவைராக்கியம் உடையவராய் சமய சின்னங்களை முறைப்படி அணிந்து கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்று படிப்பார். தமது உடன் மாணவர்களுக்குச் சமய அனுட்டானங்களை அனுட்டிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுவார். அந்தக் காலத்திற் பாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பதானால் விபூதியை அழித்துவிட்டுப் படிக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க ஆறுமுகம் இவற்றைச் செய்வதைக் கண்டும் பார்சிவல்துரை அவரை வெறுக்கவில்லை. அவரின் கல்வித்திறனையும், நேர்மையான குணத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும், செயல்வன்மையையுங் கண்டு அவர்மேல் அளவற்ற அன்பு வைத்திருந்தார். அச்சிறுவயதிலே ஆறுமுகத்திற்குப் பொய்புரட்டென்பன இன்னவென்று தெரியாது. இத்துடியாட்டமுள்ள பருவத்திலே அவர் அவ்வளவு பொறுமையுடன் வாழ்ந்தது யாவரும் சிந்திக்கத்தக்கதே.

ஆறுமுகம் தமிழில் மிகுந்த திறமைசாலியாக விளங்கியது

போல ஆங்கிலத்திலும் முதல் மாணவனாக விளங்கினார். இவரது திறமையைக் கண்ட பார்சிவல் துரை இவரது பதினாறாம் வயதிலே அந்தப் பாடசாலையிலேயே ஆசிரியராக்கிக் கொண்டார். ஆசிரியர் ஆறுமுகம் அவர்கள் கற்ற நூலளவிலமையாது மீட்டும் மீட்டும் நூல்களைத் தேடிக்கற்றவர். எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காணும் அறிவும் பெற்றவர். ஆறுமுக உபாத்தியாயர் பாதிரிப்பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பிக்குங்காலத்திலும் சைவசமய உண்மைகளைப் படிப்பித்தார். பிள்ளைகளுக்குப் பாடங்களை விளங்கப்படுத்துகிற சக்தி தமிழர்களுக்குள் இவருக்கே படைக்கப்பட்டது. எவ்வளவு கடினமான பாட்டுக்களையும், விஷயங்களையும், மாணாக்கருடைய மனசில் நன்றாகப் பதியும்படி மிகத் தெளிவாக விளக்குவார். இலக்கியத்தை இலக்கணத்திலும், இலக்கணத்தை இலக்கியத்திலும் அமைத்துப் பொருத்தி மாணாக்கர்களுக்கு நன்கு காட்டினவர் இவரே.

ஆறுமுக உபாத்தியாயர் கிறிஸ்தவ பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்தும் ஊர்கள்தோறும் சென்று சைவப்பிரசாரஞ் செய்தார். சைவசமயத்தின் மேன்மைகளையும், கிறிஸ்தவர்களின் கொடுமைகளையும், உண்மைப் பொருளாகிய இறைவனின் தன்மைகளையும் போதித்தார். தங்கள் சமயத்திற்கு மாறாகப் போதனை செய்வதைக் கண்ட கிறிஸ்தவர்கள் பார்சிவல்

துரைக்கு முறையிட்டார்கள். துரை உபாத்தியாயரிடம் நயமாகச் சொன்னார். “உங்களுக்கு விருப்பமில்லாது விட்டால் நான் உத்தியோகத்தினின்றும் விலகுகிறேன்” என்று ஆறுமுக ஆசிரியர் கூறினார். துரை எதிர்வார்த்தை பேசவில்லை. பாதிரியாருடைய வேண்டுகோளின்படி ஆங்கிலத்திலிருந்த கிறித்துவ வேதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இதற்குப் போட்டியாக எழுந்த சென்னை பட்டினத்தாரின் மொழிபெயர்ப்பை ஆறுமுக உபாத்தியாயரின் மொழிபெயர்ப்பு வென்றுவிட்டது. அது அக்காலத்திருந்த இந்திய அறிஞர்களாலும், இலங்கை அறிஞர்களாலும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பெனப் போற்றப்பட்டது. இவர் ஓர் சிறந்த ஆங்கில வல்லுநர் என்பது இவரின் விவிலிய நூல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பினால் நன்கு விளங்கும். இதனாலும் பார்சிவல் துரைக்கு இவரிடம் அளவுகடந்த மதிப்பு உண்டாகி விட்டது. பண்டிதர் என்ற பட்டத்தையும் சூட்டினார்.

கிறிஸ்தவ வேதத்தை மொழிபெயர்த்ததனாலே அவருக்கு அச்சமயத்தைப்பற்றிய விளக்கமான அறிவு உண்டானது. சைவசமயத்தை நசுக்கும் முயற்சியில் பாதிரிமாரும், மறைமுகமாக அரசாங்கமும் முயல்வதைக் கண்டார். கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் சைவர்களை அஞ்ஞானிகளென இகழ்ந்தும், மதமாற்றஞ் செய்தும் கேடுகள் புரிவதை அறிந்தார். அதுவுமன்றிச் சைவர்களைக் ‘குருட்டு

வழி' முதலாகிய புத்தகங்களாலும், நல்ல சம்பளம், உத்தியோகம் தருவோம் என்று கூறும் மருட்டு மொழிகளாலும் தம்வசமாக்கித் தமது சமயப்படுகுழியில் வீழ்த்து தலைக் கண்டார். உண்மையறி யாத மூடசனங்கள் விளக்கிற் போய்விழும் விட்டிற் பறவைபோல பாதிரிமாரிட்ட வலையில் விழுத லையுங் கண்டார். பழமையும், பெருமையும், நாகரிகமும் வாய்ந்த தமிழ்மொழியும் சைவமதமும் அடைந்துள்ள தாழ்வினை எண்ணி எண்ணி வருந்தித் துடித்தார். சைவர்களாயுள்ளார் மாமிசம் புசித் தலையும், சைவாலயங்களின் ஒழுங் கீனமான பூசைகளையும் கண்டு மனம் வருந்தினார். இந்தக் கவலையையும், மனவருத்தத்தையும் கொடுத்தே பரமசிவன் இவரைத் தமது தொண்டுக்குரியவராக்கிக் கொண்டார். இவற்றைச் சகிக்க மாட்டாதவராயும், தமிழ், சைவம் என்னும் இரண்டன் வளர்ச் சிக்காகவும் தமது வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்தார். தமது கண் களில் ஒன்றினைச் சைவமாகவும், மற்றதனைத் தமிழாகவும் கருதினார். இல்லையேல் தமிழையும், சைவத்தையும் இவ்வளவு உச்ச நிலையிற் கொண்டுவர முடியுமா? தமிழை வளர்த்தற்கு மாணவர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்குக் கருவி நூல்களையும், சமய நூல்களையும் பிற்பகலிலும் இரவிலும் வேதனம் பெருது கற்பித்து வந்தார். இவரிடம் பாடங்கேட்டுப் புலமை எய்தி விளங்கியவர் பலர்.

சைவசமயத்தை வளர்த்தற்கு இவர் கையாண்ட முதல் வழி சைவப்பிரசங்கமாகும். முதன் முதல் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயிலில் பிரசங்கத்தை நடத்தினார். அன்றுதொட்டு ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் ஒழுங்காகப் பிரசங்கஞ் செய்து வந்தார். தமது உத்தியோகம் இதற்கு இடையூறாய் இருத்தலையறிந்து அதனை விட்டார். அந்நேரத்தில் இவரை விடுவதற்குப் பாதிரியார் பெரிதும் வருந்தினார். இவரது பிரசங்கத்தைக் கேட்ட சனங்கள் தம் சமய உண்மைகளையறிந்து உள்ளம் உருகினர். கல்லெனும்படி கடிய மனமுடையவர்களும் நீரெனும்படி நெகிழ்ந்து விட்டனர். கிறிஸ்தவர்களின் துர்ப்போதனைகளையும் உணர்ந்தனர். ஆறுமுகப்பிரசங்கியார் சைவப்பிரசாரத்திற்குக் கிறிஸ்தவர்களின் முறையைக் கைக் கொண்டு நடத்தினார். இதனால் அந்த நேரத்தில் மக்களுக்கு உண்மைகள் இலகுவிற் புலனாயின. இவர் சொற்பொழிவுகள் "கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் விரும்பத்தக்க" பெருமையினை யுடையன. செந்தமிழ் நடையும், இலக்கணவரம்பும், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் அழகும் நிறைந்தன. ஆஸ்திகரை மாத்திரமன்றி நாஸ்திகரையும் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிய வைப்பன. சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிவதைப் போன்றிருக்கும் இவர் பேச்சுக்கள். இவரது பிரசங்கம் கேட்டுத் திருந்தியோர் பலர். சைவசமயக் கொள்கைகள் மெய்யறிவைப் புகட்டி வீட்டுலகை

எய்துவிக்கும் என்ற உண்மையறிந்த மக்களிற் பெரும்பாலோர் கிறீஸ்துவமதத்தை விட்டுச் சைவத்திற்குத் திரும்பினர்.

ஆறுமுகப் பிரசங்கியார் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியாவிலும் தமது பிரசாரத்தை நடத்தினார். இவரது பேச்சு வன்மையை உணர்ந்த திருவாவடு துறையாதீனம் 'நாவலர்' என்னும் வரிசை தந்து சிறப்பித்தது. நாவலர் சகல கலைகளிலும் வல்லவராய் விளங்கினார். தமிழில் தூய இனிய வசனநடையினை ஆக்குந் திறனுக்கொரு வழிகாட்டியாய் வந்தவர் நாவலர் அவர்களே. இவரை அறிஞர்கள் "வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்" என்று போற்றினர். இலக்கிய இலக்கணங்களிலும், நீதிநியாயங்களிலும், சைவசித்தாந்த சாஸ்திர, சைவாகமங்களிலும் மிகவும் வல்லவர். சைவாகமப் பெருமையைச் சாதித்துப் போதித்தலிலும் வல்லவர். கற்றலிலும் வல்லவர். கலைபயில்வோருளங்கொளக் கற்பிக்கும் செயலிலும் வல்லவர். உலகியல்களைப் பலகலையின்றி உணர்தலிலும் வல்லவர். இன்னும் சிவபூசை, தேவார திருவாசக பாராயணம், சைவாசாரம், அருள், ஆண்மை, கொடை, சால்பு முதலியவற்றிலும் சிறந்தவர். கற்றதொலாய பலனாகிய கடவுள் வழிபாடு எனப்படும் மகாகைங்கரியத்திற் சிறந்தவர்.

மறைகணிந்தனை, சைவநிந்தனை கண்டு பொறுக்காத மனமுடையவர். புறச் சமயங்களையும்,

பிழைபட இயற்றும் நூலுரைகளையும், வழுநிலை காட்டிக் கண்டிக்கும் செயலுமுடையவர். கடுமையான சைவ ஒழுக்கமுடையவர். பஞ்சமாபாதகங்களைக் கொஞ்சமேனும் அறியாதவர். பகைவர்கூட இவரிற் தவறு காணமுடியாது. இவருடைய நாவன்மைக்கும், வீரச்செயலுக்கும், சைவப்பற்றிற்கும் உதாரணமாக ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுவோம். நாவலரும் அவர் மாணவர்களும் காவேரிக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு எல்லோரும் ஆசாரமாகத் திருநீறிட்டு வந்தபொழுது ஒரு வீரவைணவப்புலவர் நாவலர் முதுகைச் சுரண்டினார். தெருவில் சாம்பலினால் முடிக்கிடந்த மலத்தைக் காட்டிப் "பாரும் உமது சிவக் கோலத்தை" என்று கிண்டலாகச் சொன்னார். உடனே நாவலர் "உமது வராகப்பெருமாளுக்குப் பிரியமானதல்லவா இது அவருக்காகப் பாதுகாப்பாயிருக்கிறது" என்று எதிர்ச்சூடு போட்டார். நையாண்டி செய்தவர் மனம் சுருங்கியது. மேலே பேசவில்லை. இங்ஙனமாகப் பல தடவைகளிலும் சிவநிந்தனை செய்யும் பலரையும் தமது நுண்ணறிவினால் அடக்கியுள்ளார். எதிரிக்கு வாய்ச்சொல் மூலம் நல்லபாடம் கற்பிக்கும் வன்மையாளர் நாவலர்.

இவர் உறுதி நல்லறம் செய்பவர் தங்களோடு உறவுமுடையவர்; நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடாநிலையுமுடையவர். புகழ், அதிகாரம், பொருள் வரவு முதலியன கருதி மனிதரை வழிபடாதவர்.

ஒழுக்கம் தவறியவரை இவர் மதிக்க மாட்டார். ஒரு நண்பர் தமது வைப் பாட்டி மகனுக்கு அட்சராப்பியா சம் செய்து வைத்தால் ஆயிரம் ரூபா தருவதாகக் கேட்டார். நாவலர் “மனைவி இருக்கும்போது விப சாரம் செய்தவன் வீட்டிற்கு நான் வரமாட்டேன்” என்று மறுத்தார். நண்பர் பதினாயிரம் ரூபா தருகிறே னென்று மன்றூடவும் “கோடிவந் தாலும் ஒழுக்கங் கெட்டவரை மதி யேன்” என்று நாவலர் கண்டிப்பா கக் கூறிவிட்டார். மதுவருந்தலும் விபசாரமும் செய்யும் வேறொரு செல்வர் அவையிரண்டையும் கண் டிக்காது விட்டால் நாவலரது பாட சாலைச் செலவு முழுவதும் தருவ தாகக் கூறினார். நாவலர் அவை யிரண்டையும் கண்டித்து அச்சப் பிரசாரம் வெளியிட்டார். இப்படி யான தூயபிடிவாத ஒழுக்கமுடையவர் நாவலர்.

சைவசமய விருத்திக்கும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் சைவப் பாடசாலை களை ஸ்தாபிப்பது அவசியமெனக் கண்டார். யாழ்ப்பாணத்திலே வண் ணார்பண்ணை, புலோலி, கோப்பாய் போன்ற இடங்களிலும் சைவப் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தார். இந் தியாவிலே சிதம்பரத்திலேயும் கட் டுவித்தார். நாவலர் காலத்திற்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு சைவப் பாடசாலையுமே கிடையாது. படித்தவர்கள் ஒருவர் இருவர்தான் உண்டு மாணாக்கர் ஆசிரியரின் தேவைகளை நிறைவேற்றி அவர் கள் வீட்டுத் திண்ணைகளிலிருந்து லான் படிக்க நேர்ந்தது. தமது

காலத்திலும் இங்ஙனம் நடப்ப தைக்கண்டு நாவலர் பள்ளிகளைக் கட்டுவித்தார். இப்பாடசாலைகளிற் சைவப்பிள்ளைகளை வரவழைத்துப் படிப்பித்தார். தமக்கு ஓய்வான நேரங்களிற் சில பிள்ளைகளை வீட் டிற்கு அழைத்துப் பாடஞ் சொல் லிக் கொடுத்தார். தமிழ் மாணவ ரிடையே தமிழ் உணர்ச்சியையும், சைவப் பற்றையும் வளர்த்தார். இவரது பண்பாடு உண்மையி லேயே மிகவும் உன்னதமானது. தமது சைவத் தமிழ்ப் பணியால், தம்மை ஈன்று தமிழுலகிற்கு வழங் கிய தாய்நாடாம் ஈழத்திற்குப் பெருமை வாங்கித்தந்த தனிப் புகழ் நாவலர் அவர்கட்கே உரியது.

தமிழ்மக்கள் தங்கள் மொழி, சமயம், சமூகம் இவற்றைப்பற்றி யறிவதற்குப் பத்திரிகை நடத்த வும், பிரசுரங்களை வெளியிடவும் அச்சகம் அவசியமெனக் கண்டார். யாழ்ப்பாணத்திலே நாவலர் யந் திரசாலையையும், சென்னை பட்டி னத்திலே வித்தியானுபாலன யந் திரசாலையையும் தொடங்கி நடத் தினார். புதிய நூல்களை எழுதிக் குவித்தார். செல்லரித்தும், இராம பாணத்தால் துளைக் கப்பட்டும், இடை முரிந்தும் அழியும் நிலையி லிருந்த பழைய தமிழ் ஏடுகளைத் தேடி எடுத்தார். இராப்பகல் ஓயாது ஒப்புநோக்கி வழுவின்றி அச்சிற் பதித்து வெளியிட்டார். பிறரையும் அங்ஙனம் செய்யத் தூண்டினார். சமய உண்மைகளை யாவரும் விளங்கத்தக்க முறையில் வசனரூபத்தில் பத்திரிகைகளில்

எழுதி வெளியிட்டார். உதய தாரகை இலங்கைநேசன் முதலிய சஞ்சிகைகளிற் பகிரங்கம் செய்த விஷயங்கள் பல அனேகம் சைவ நெறி நிறுவற்காரணமான விஷயங்கள். கசட்டு நெறிகளை மறுத் தெழுதும் கண்டனங்கள் பல. இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டானது அவரது சுப்பிரபோதம் என்ற நூல். இதற்கு சுதுமலை கறல் விசுவநாத பிள்ளை என்ற கிறிஸ்தவர் “சுப்பிர போதநிராகரணம்” என்ற கண்டனத்தை எழுதினார். இகையறிந்தநாவலர் அவரோடு நேரே சமயவாதம் செய்யவிரும்பி சிதம்பரத்திலே அவரை அழைத்து வாதத்தனர். விசுவநாத பிள்ளை வாதத்திற் தோற்றுச் சைவசமயத்தைத் தூஷணம் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தமாக நடேசமூர்த்தியின் சந்நிதானத்தில் பொன்னாசி காய்ச்சித்தம் நாவிற் சுட்டு சைவமதத்திற் சேர்ந்தாரென்பர். இப்படி நாவலர் பர சமய கண்டனங்கள் எழுதுவதில் மிகவும் வல்லவர். பாலர்முதல் விருத்தர்வரை யாவரும் படிக்கக் கூடிய மிக எளிய நடையில் நூல்களை அச்சிட்டு வெளியாக்கினார். பல நூல்களைப் பரிசோதித்துத் திருத்தினார். நாவலர் பதிப்பு என்றாலே அதற்கோர் தனிமதிப்பு. சைவசமயப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்குச் சைவவினாவிடைகள், பால பாடங்கள், பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலான நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழ் வாக்கியங்கட்குக் குறியீடு இட்டு எழுதும் வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தார். தமிழ்நனை

புதியதொரு அழகுநடை பூண்டு பவனி வரலாயினள் சைவத்தையும் தமிழையும் சூழ்ந்துகொண்ட காரிருள் அகன்றது.

நாவலர் அநியாயத்திற்கு அஞ்சாதவர். நேர்மைதவறி நடப்பவர்களைச் சிறிதும் மதிக்கமாட்டார். அந்தநாளிலே மாகாண அதிபதியாக இருந்த துவைணம்துரை, மணியகாரர் முதலியோர் நெறி தவறி நடந்தபோதெல்லாம் பகிரங்கமாக—அப்பட்டமாக அவர்கள் குறைகளை எடுத்துக் காட்டித் திருத்தியவர்; சைவாலயங்களிலே பலியிடுதல், தாசியர் நடனம், வாணவேடிக்கை, சிற்றின்பப் பாடல் நடத்தல் முதலிய இழி செயல்களைக் கண்டித்து விலக்கிய வீரன் நாவலர். எதைச் சரியென்று கண்டாரோ அதற்காகத் தன்னுயிரையும் மதியாமற் போராடினார். நல்லூர்க்க் கந்தசுவாமி கோவிலில் பலியிடுதல், தாசிகள் நடனம் போன்ற அருவருக்கத்தக்க செயல்களை ஒழித்துச் சீர்திருத்தம் செய்ய முயன்ற காலத்தில் அக்கோயிலதி காரிகள் நாவலரை நையாண்டி செய்யும் எண்ணத்துடன் தங்கள் பணியாளருக்குப் பனங்காய்ப்பணி காரங்களைக் கோத்துக்கட்டி நாவலர் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து செல்ல ஏவினர். இவ்வாறு இகழ்ச்சி வந்த காலத்திலும் தாம் உண்மையெனவும், உயர்ந்ததெனவும் பேணிய கொள்கைகளை நாவலர் விட்டதே யில்லை தமிழ் மக்களுக்குள்ளே அஞ்சாநெஞ்சம், அறிவுச் சுடரு மாக விளங்கியவர் நாவலர். வீரத்

தமிழ் மக்களின் உண்மை இலட்சணங்களை உலக மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிய உன்னத தெய்வமாவலர். அச்சமின்றி ஆண்மையாக அறப்போர் செய்த தீரன். தமிழர்களது கலை கலாசாரத்தை எடுத்துக்காட்டிய நிலைக்கண்ணாடி.

நாவலர் இல்லாது விட்டால் இன்று இலங்கையில் தமிழ் மணத்தையோ, சைவ ஒளியையோ காண முடியுமா? வீரத் தமிழரின் பண்பாடுகள் வீறுற்று விளங்க முடியுமா? சைவமும் தமிழும் தழைத்துத் தரணியில் பெரும் விருட்சமாக விளங்கவேண்டுமென்ற பேரவாவினால் இல்லறத்தை மறந்தார். தூய நைஷ்டிகப் பிரமச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்தார் தமது சம்பாத்தியங்களெல்லாவற்றையும் தமது வித்தியாசாலைக்கும் தாம் மேற்கொண்ட பிற தருமங்களுக்குமே செலவிட்டார். இவ்வளவு உலகப்பிரசித்தமான பௌத்த சமயத்தைத் தாபித்த புத்தரும் மனைவி மக்களோடு கூடி இன்பமனுபவித்து அதன் பின்னரே உலகத்துக்கு நன்மை செய்யத் தொடங்கினாரென்று பௌத்த சமய நூல்கள் சொல்லும். கிறிஸ்துமத தாபகராகிய யேசுவும் முப்பது வயது வரையும் என்னென்ன சுவானுபவங்களை அனுபவியாது விட்டாரோ தெரியாது. இஸ்லாம் மதகுருவாகிய மகம்மது எல்லாச்சிறிறின்பங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டே தமது மதத்தைத் தாபித்தாரென்ப. நாவலரோ உணவாகப்பூசை கைவேத்தியத்தை மட்

டும் உண்டிருந்த காலங்களும் உள. இவரனுபவித்த இம்மைச் சுகம் புகழொன்றே யல்லாமல் வேறொன்றில்லை. இங்ஙனம் அரும் பணியும் அளப்பருந்தொண்டும் புரிந்த நாவலர் பெருமான் தமது ஐம்பத்தேழாவது வயதில் இறைவன் திருவடிநீழலை அடைந்தார்.

இன்றும் நாம் தமிழர், நாம் சைவ சமயத்தவர்கள் என்று பெருமை பாராட்டுவதும் நாவலராலேதான் என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது. யாழ்ப்பாணம் முதல் கையங்கிரி வரையிலே பரவியுள்ள விரிவான இந்துசமய விருத்திக்கு ஓர் உறுதியான பிணைப்பாக நின்று வழிகாட்டின பெருமை நாவலரையே சாரும். வள்ளுவனை உலகினிற் கு அளித்துப் பெருமை கொண்ட தமிழ்நாடு எனப்பாரதியார் பாடிக்களிப்பெய்துவதுபோல நாமும் “நாவலன்தன்னை உலகினுக்கே தந்து நற்புகழ் கொண்டது நம்நாடு” எனப்பாடிக்களிப்பெய்துவோம்.

எங்களை இவ்வளவு பெருமையுடன் வாழச்செய்த இச்சான்றோனுக்குத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் செய்யவேண்டிய கடமை இம்மட்டம்மட்டல்ல. இவரின் தீரச்செயல்வன்மையைப் பாரோர் அறியச் செய்யவேண்டும். மதாபிமானங்கொண்ட உரோமாபுரி, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நாவலர் அவரித்திருந்தால் இரண்டாவது இயேசு நாதராக அழைக்கப்பட்டிருப்பார். புத்தமதம் வாழும் சீனாவிலோ, பர்மாவிலோ

அன்றேல் ஐப்பானிலோ பிறந்திருந்தால் மற்றவோர் புத்தராகப் போற்றப்பட்டிருப்பார். துருக்கியிற் தோன்றியிருந்தால் அடுத்த நபியாக இஸ்லாம் மக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பார். இத்தமிழ் நாட்டிற் றேன்றிய குற்றத்திற்காக இன்று மறைபொருளாக மதிக்கப்பட்டு வருகின்றார். “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றலரிது” என்ற வள்ளுவர் பொன்மொழியைப் போற்றும் மக்கள் நாவலரை மனம், மொழி மெய்களால் வாழ்த்தவேண்டும். சைவம் தழைக்கவும், சமணம் குறுகவும் ஞானசம்பந்தர் எவ்வாறு தோன்றினாரோ அவ்வாறு நல்லூர் நாவரும் தோன்றினார். சைவசமய குரவர் காலத்தில் அந்நியர்களான புத்தர்களாலும், சமணர்களாலுமே எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் நாவலர் காலத்திலோ அன்னியர்களால் மாத்திரமன்றிச் சைவமதத்தினராலுமே எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. இதற்கஞ்சாது நேர்நின்று போராடி சைவத்தை நிலைநாட்டினார். சமய குரவர் சமய அறிவிலும், தமிழிசையிலும் வல்லவர். நாவலரோ அவற்றோடு நாடகத் தமிழிலும், தேச சேவையிலும் வல்லவர் எனவே சமய குரவர்களுக்கு அடுத்த ஐந்தாம் இடத்தில் நாவலரை அமர்த்த வேண்டும்.

அவர் பிறந்த இடமாகிய நல்லூரிலும், வாழ்ந்த இடமாகிய சிதம்

பரம் - சென்னை யிலும் ஞாபகார்த்த மண்டபங்கள் எழுப்பவேண்டும். விழாவெடுத்து உருவச்சிலைகள் நாட்டி அவர் பெயரை உலகறியச் செய்யவேண்டும். தமிழ் மக்களது இல்லங்கள்தோறும் நாவலரது அழகிய திருவுருப்படங்கள் பொலிந்து விளங்கவேண்டும். எங்கெங்கெல்லாம் தமிழர் வாழ்கின்றார்களோ அங்கங்கெல்லாம் ஞாபகார்த்த தினங்கள் கொண்டாடவேண்டும். நாவலர் எழுதிய அத்தனை நூல்களும் அச்சிட்டுப் பள்ளியிற் கற்கும் பாலர்களுக்குத் தகுதிக்கேற்ப வழங்க வேண்டும். இதுவே நாம் அவரை எண்ணிச் செய்யும் செயல். இன்றுள்ள பாலர்களும், இளைஞர்களும் நாவலரின் அறமொழிகளை உற்றுணரவேண்டும். யாவரும் அவரது வாழ்க்கையின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றவேண்டும். சைவசமய உண்மைகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகுதல், தமிழைப் பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தூய்தாக வழங்குதல் முதலியனவும் செய்தல் வேண்டும். சைவசமயிகள் — சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இவரது குருபூசைத்தினத்தைக் கட்டாயமாகக் கொண்டாடுதல் வேண்டும். அந்த நாளிலேயாகுதல் அவரை நினைந்து வழுத்தல் வேண்டும்.

நாவலர் வளர்த்த
நன்னெறி வாழ்க!

சிந்தியாத நாம்!

(அளவையூர் - சஞ்சீவி)

ஊன்பெருக்க உண்கின்றோம் ஓடி ஓடி
உழைக்கின்றோம் உடுக்கின்றோம் ஒப்பொன் றில்லா
வான்பெருத்த மனைமாடம் வகுப்போம் இன்ப
மைந்தர்தரு மனைவியுடன் மகிழ்கின்றோம் பேர்
தான்பெருக்கப் பிறர்மதிக்கும் தலைமைக் காகச்
சார்ந்தபணம் செலவிடுவோம் தாணி மீதில்
ஏன்பருத்த உடலெடுத்தோம் எதற்கு வந்தோம்
என்றெம்மில் யாராவ தெண்ணி னோமோ? (1)

அவனியெலாம் ஆட்சிசெய ஆசை கொள்வோம்
அழகினிலே சிறந்திருக்க அலங்க ரிப்போம்
உவமையெமக் கெவருமீலை உயர் குலத்தில்
உலகினிலே பெரியோமென் றுடல்பூ ரிப்போம்
எவரையுமே மிகவருத்தி இறுமாப் போடு
எண்ணியஎல் லாம்முடிப்போம் இரக்க மின்றிச்
சுவையுணவுக் குயிர்வதைப்போம் சுகங்கண் டோமோ
சுகவாழ்வு தருபவனைத் துணைக்கொண் டோமோ? (2)

சித்துபல கற்றெல்லாம் தெரிந்தோம் என்போம்
தேசமதில் செல்வரெனச் செருககுக் கொள்வோம்
புத்தகமும் பலபடித்தோம் பொலிந்த பட்டம்
பொருந்தினோம் பொன்னாடை புனைந்தோம் என்போம்
சித்திராத் தினமணிவோம் தேசஞ் சுற்றச்
சிங்கார வாகனமும் தேடிக் கொள்வோம்
உத்தமராய் அத்தனருள் ஓங்காரத்தின்
ஓளிகாண வழிநாடி உணர்ந்துய்ந் தோமோ? (3)

ஊராரும் உற்றாரும் உண்மை யன்பாய்
 ஊறுவரும் போதவர்கள் உவந்து காப்பர்
 போரும் எம்பதவிப் பெருமை யாலே
 பெறற்கரிய சாதனையும் பெறுவோம் என்போம்.
 தோரும் சூரனொடு சும்பத் துள்ளோன்
 சீவியத்தைக் கணமேனும் சிந்தித் தோமோ?
 சூரடு சுடலையழல் சூழும் வேளை
 துணைநிற்கும் பாமனடி தொழுதுய்தோமோ? (4)

ஆலயமேன்? பூசைகளேன்? அறங்க ளென்ன
 அப்பிறப்பும் இப்பிறப்பும் ஆர்கண் டார்கள்
 துலென்ன தவமென்ன? யோக மென்ன?
 துவல்கின்ற ஆகமத்தின் நோக்க மென்ன
 வேலென்ன? மயிலென்ன வேலையில்லா
 வினாது மாற்றமென விளம்பு சின்றோம்
 பாலன்ன உமைபங்கள் பயின்ற ஆறு
 பத்துநாள் காடல்களின் பலன்கண் டோமோ? (5)

மனிதனெனும் பொருளுணர்ந்து வாழ வேண்டும்
 மரபழியாத் தமிழ்ச்சைவம் வளர்க்க வேண்டும்
 புனிதமந் திரந்று பூச வேண்டும்
 புகழுருத்தி ராக்கமணி புனைய வேண்டும்
 கனிதருமெய் யருட்பாட்டில் கலக்க வேண்டும்
 கருணைவெளிப் பசுபதியைக் காண வேண்டும்
 வினைதருமிச் சைனமதில் வெற்றி காண
 விம்லனடி யவாக வேண்டும் நாமே.

உ
சிவமயம்

ஆரியத் தமிழ்ந்தாதி

கடவுள் வணக்கம்

ஆரிய மேதமி ழாகு மிருமா மொழிகளைத்தா
மாரிய மாயிருந் தான்கு ரீடைவந்த சான்றவர்க்குச்
சீரிய வாய்மையி னுன்மரு டர்தாச் சொன்னவனைக்
கூரிய வாரியங் கூடுந் தமிழ்கொண்டு காணுவமே.

குருவணக்கம்

பக்கணம் பக்கமு றத்தக வற்றவ ருட்கொருமின்
பக்கணம் பக்கமு றும்பய னுற்றன மானனியின்
பக்கணம் பத்தருக் குற்றரு ளங்குரு முன்னுதலப்
பக்கணங் கொக்கவ ணிந்தபி ராற்றெழு லொத்திடுமே.

நான் முகம்

ஆரிய மேதத னுற்பய னென்னிங் குரைத்தமிழ்
பாரிய தோவதன் பண்பெது பொய்யர்மெய் யென்றுரைக்குந்
தாரிய போலிக டுய்யன வேவென் வாய்ந்துசொலுங்
காரிய ராங்குரு கண்டமெய்க் கொள்கைகள் கூறுதுமே.

முற்று முணர்ந்து மருடர்ந் தறத்தி னுயர்சிகரம்
பெற்றுப் புவியிற் பிறந்த பயன்றுய்ப் பதுவிசும்பி
னெற்றுக் குழன்றுண் டிருந்துக ழித்தே மெனக்கடிந்தே
மற்றுத் தமிழ்கொ டாரிய மாய்ந்திடு மெய்யுகே.

அவையடக்கம்

ஆவா வெனவயிர்த் தார்வமு றத்தமி ழாரியமே
யோவா துளங்களி கூரக் கணபதிப் பின்னையெனும்
மாவா லறிவுள மன்னு குருச்சொல மாந்தியபிற்
பாவா னுரைத்திட வேண்டுமென் றேநெஞ்சு பூரித்ததே.

தேனார் தருத்தமிழ் தாந்தக்க வாறுளத் தேநிறைக்கு
மாண வறிவி னெனியார் குருச்சொற்ற வரம்பொருட்க
ளேநா னுரைப்ப னெனினு மதிமயக் குற்றிடுங்கா
லாநாப் பிழைக்கு மதுநடு தானென்னவரே.

நூல்

- 1 தூய கருத்துக்க ளெல்லாந் தெரித்தித் தாணிமிசை
மாய மொருங்குபொன் றும்படி மன்னிய மாமருந்தே
யாய நடையறி வன்பென் றிரண்டுள வென்பமிகுந்
திய தனையிரிந் தீண்டா ரியந்தமிழ் தேர்ந்தவரே.
- 2 தேர்வா ருலகத் தியற்கைநன் றோர்ந்தே தெரிந்தவற்றுள்
நேர்வாய்ந் ததுவிதென் றன்பு செயத்தகு நற்பொருளாஞ்
சீர்வா முருமா ரியமெனச் சிந்தை செறித்திடுவார்
பார்வாய் முதற்படி நல்வாழ் வதனிற் படர்ந்தவரே.
- 3 படர்ந்தநல் லன்புசென் றேயுறத் தக்க பொருட்களிலே
யடர்ந்தே நிகழுமவ் வன்பி னமைதியிங் காய்வதுதான்
சுடர்ந்து விளங்கிய சோதியிற் பொன்னுற்ற சுந்தரம்போற்
டுடர்ந்துசென் றூரியத் தோடத் துவிதஞ் செயுந்தமிழே.
- 4 தமிழா ரியமுற் றரிதாய்ந் தனையி னிமிழ்மருந்துத்
தமிழா குமஃதா ரியமுற வின்றேற் றயங்குபோலித்
தமிழாந் தனையுறு வார்க்குத்தன் றிங்கு வெளியொளித்துத்
தமிழிதென் றேமாற் றிடுமா லிதன்நெறி தீநெறியே.
- 5 நெறியே வருமா ரியந்தமி மென்னு நடையிரண்டு
மறிவாற் பெயர்தம் வாழ்வி லறிந்தன் பழைந்தவிரு
நெறியும் படியும் நிரைத்த புரியும் நலஞ்செறிந்த
குறியுமென் றோர்பவர் கோடிய காட்சி கடிந்தவரே.
- 6 கடிந்தன வாய வசுத்தக் கருத்துக்கள் கொண்டிருளைத்
தடிந்தில வாய நடைக ளானந்தந் தழைக்கவிவை
படிந்தன வாகிய பாஷைப் பெருக்கமும் பின்னனந்தம்
முடிந்தன வாசி விழுங்கின மக்களின் மேன்மையையே.
- 7 ஏதந் தனையொழித் தோங்கு தமிழி னியன்றமுழுத்
தீதில் வகையிரண் டொன்றன் பமைதி தருமகமாய்
வேதப் பொருள்செறிந் தன்புற வின்பம் விரித்திடுமற்
றீதுக் குறுமுப காரத் திசங்கு மதுபுறமே.
- 8 புறமே வருந்தமிழ் பந்தித் திடுநற் பிரிவிண்டா
யறமே பொருளே யெனவரு மென்ப வவையிரண்டுந்
திறமே யமைந்தொன் றினுக்கொன் றுதவுமற் றுதரவா
யுறவே கொளவந் தகமுற் றமுதா மருமுயிர்க்கே.

- 9 உயிர் பே ருறுதி யுறநின் றுயர்ந்த வறம்பொருடாம்
மயர்வறக் கண்டார் தலைவன் றலைவியர் மற்றிவரே
யயர்வறு மன்புக் குரிய ரிவர்புரி யுங்களவே
யுயர்வுறு மின்பத் தணையுமென் பாரறி வுள்ளவரே.
- 10 உள்ளரு மவ்வன்பி னெண்பாகு பாடைந் தவைமுழுதுங்
கொள்ளுமொவ் வோர்நில முங்கொளு மாயினு மவ்வவற்றுக்
குள்ளதொவ் வொன்றுயர் வென்ப வலாது நிலப்பிரிவை
விள்ளுவ தில்லை யுயர்வா யருநெறி வண்மையரே.
- 11 வண்மை தருமுய ரன்பாரு மைந்து திணைக்களவாற்
றண்மை யுறுமில் லறம்புக் கிருந்துபிற் றம்மையுண
ருண்மைத் துறவி னருளாரு மைந்து திணைக்களவாற்
பெண்ணைப் பொருந்துமெம் பெம்மாற் பெறுந்திறம் பெற்றனரே.
- 12 பெற்றூற் பெறுமா றுரைக்கு மருட்டுறைப் பெற்றினுக்கே
யுற்றநல் லன்புத் துறையுப காரி யெனவறிந்தும்
மற்றிவ் விருவழி மன்னியுட் டங்கிய மாலொழிநூல்
கற்று முணர்ந்தவ ராரிய வொண்டமிழ் கண்டவரே.
- 13 கண்முத லைம்பொறி யின்றேலெம் புந்தி கருத்துறுமோ
கண்ட ரறம்பொரு ளாம்புறங் கொள்ளாக் கருத்திலகம்
மண்ணி லம்புற மாகும் புறப்புற மென்பதுமாம்
உண்மையி துன்னு ரொருபயன் கொள்ள ரருமுயிர்க்கே.
- 14 அருமுயிர்க் காய விரும்பொரு ளாகி யறிவுறுத்திப்
பெரும்பய னுமொரு நாலும் பெருகப் பெறுகவெனத்
தரும்புறத் தோடகந் தாய வியற்றமி ழானடந்து
வரும்பி னிசையொடு நாடக மாகி விளங்கிடுமே.
- 15 விளங்கிட மெய்ம்மை விரித்திடு நல்லியல் வாய்ந்ததமிழ்
களங்கமி லாப்பொருள் வேறிசை வேறெனக் காண்டவின்றி
யுளங்கொள வுந்துந ளார்வத்தி னுலெழு மின்னுசையான்
மழுங்கலி ளாதவந் தெய்திடி னுங்கது மன்னிசையே.
- 16 இசையு மியனு மிணங்கிய பாவ மெழுந்துடலி
னசைவினெ டெய்திட வுள்ளொளி யான்வரு மாரியமும்
நசையறு நல்லன்பும் நின்றொன்றி நோய் நிறைந்திடுமேல்
வசையறு நாடக வொண்டமி மென்ன விளங்கிடுமே.
- 17 விளங்கு தமிழா ரியத்து ளிலக்கிய வண்பகுப்பொன்
றுளதென் றுரைப்பதற் கில்லையென் பேமவ் விலக்கியத்தை
யளந்தறி கின்றதொன் றஃதா ரியமதி லன்புளதாய்
வழங்குவ தேதமிழ் வண்பகுப் பீதன்றி வேறிலதே.

- 18 வேறில தாக விளங்கு தமிழே யிலக்கியமாய்
மாறில தாகு மீதுவே தமிழெனும் மாட்சியுமாய்க்
கூறில வாகு மீரண்டுமொன் றேயெனக் காட்டுவர்கா
ணுறில தாய வுயர்நெறி யிற்படர்ந் துய்ந்தவரே.
- 19 தவமே யீயற்றித் தமது கருமந் தழைத்துயரச்
சிவனா ருரைத்தவிச் செந்தமிழ் சிந்தை செறித்தமுனி
யவமே யழிந்தொழி யாத படிக்கதன் பண்பனைத்தும்
நவமே நிறைத்தீந் தனனிங் ககத்திய நூலினையே.
- 20 நூலின் நுணுக்க நுழைந்தறிந் தான்ற நலஞ்சிறப்பப்
பாலினெய் போற்பரந் தீண்டிய வாரியம் பற்றிவரு
நாலு பயனு நவிலுமுச் சங்க நயத்தமிழ்க்கு
நூலித னோடுதொல் காப்பிய முற்பல நேர்ந்தனரே.
- 21 நேர்தந்த சங்கத் தமிழ்தா லனைத்தும் நிறைந்தபெருஞ்
சீர்தந்த வான்பொரு ளேசொல்ல வைத்துநஞ் செய்யதமிழ்
ஏர்தந்த வித்தொல் லிலக்கண நூல்களிங் கேந்துபுக
ழார்தந்து சொல்லவல் லாரென்று போற்றுவ ரான்றவரே.
- 22 ஆன்றவ ராராய்ந் துரைத்த வருந்தமி முன்புரியை
ஏன்றுமுன் பெற்றே யருளரிப் பட்டிட வென்றுமொளி
கான்றுயர் வாஊத் தனது துணையாங் கருமுதலுஞ்
சான்றுள வென்னச் செறிபய னீந்து செழித்ததுவே.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் தொழிற் பெயர் வழக்கு

ச. தனஞ்சயராசசிங்கம், B. A. (Hons); M. Litt.

பேச்சுத் தமிழ் இடத்துக்கு இடம் வேறுபடுகிறது. தனிப்பட்ட வெருவர் பேசும்மொழியை "Idiolect" என்றும் மக்கட் கூட்டத்தினர் பேசும் மொழியை "Dialect" என்றும் மொழிவல்லுநர் அழைப்பர். ஒரிடத்து வாழ்பவர் வேறிடத்து வாழ்பவரோடு பேசும்போது அவ்விருதிற்றத்தார்க்கும் விளங்கும் மொழியின் பொதுத்தன்மை "Mutual intelligibility of dialects" என்றழைக்கப்படுகிறது. உலகின் பல்வேறிடங்களிலும் வாழும் தமிழர் தமிழைப் பல்வகையிற் பேசிவருகின்றனர். ஈழத்தமிழர் பேச்சும் இடத்துக்கு இடம் வேற்றுமைப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் தொழிற் பெயர்கள் ஒலியிலும் பொருளிலும் அடையும் மாற்றங்களை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். எடுத்துக்காட்டுகளில், எழுத்து வடிவங்கள் இடதுபக்கத்திலும் பேச்சு வடிவங்கள் வலது பக்கத்திலும் தரப்பட்டுள்ளன.

ஒலியியல்

உயிர்: எழுத்துவடிவம் பேச்சு வடிவம்
கும்பிடு கம்புடு

'கும்பிடு' என்ற முதலிலைத் தொழிற் பெயரிலுள்ள இறுதியுகரம் தனக்கு முன் வரும் பகரத்தின் இகரத்தையும் உகரம் ஆக்குகிறது. இவ்வாறு ஒரினமாக ஒலி மாறுவது 'assimilation' எனப்படுகிறது.

உலாத்து லாத்து

ஈண்டு மொழி முதலில் வரும் உகரம் பேச்சுத் தமிழில் கெடுகிறது, 'லாபம்; லாம்பு; லாச்சி' எனப் பிறமொழிச் சொற்

களை முன்னுயிர் (prothetic vowel) இன்றி யொலித்துப் பழகிய மககள் தமிழ்ச்சொல்லாகிய 'உலாத்து' என்பதனையும் அம் முறையில் ஒலிக்கின்றனர்.

புரட்டல்
புரளி

பிரட்டல்
பிரளி

ஈரிதழ் வெடிப்பில் லொலியாகிய (voiceless bilabial plosive) பகரத்திற்கும் நுனியண்ணவடிவொலியாகிய (alveolar flap) ரகத்திற்கும் இடையே வரும் உகரம் இகரமாக மாறுகிறது.

கொடுக்கல்
தொடக்கம்

குடுக்கல்
துடக்கம்

மொழிமுதலில் பின்னிடையுயர் இதழ் குவிந்த (back highermid rounded vowel) ஒகரம் பின்னுயிர் இகழ் குவிந்த (back high rounded vowel) உகரம் ஆகிறது.

மெய்: அணுப்புதல் அளாப்புதல்

நாமடி (retroflex) யொலியாகிய ணக கரம் ளகரமாக மாறுகிறது.

கிழிதல்

கிளிசல்

உடைதல்

உடசல்

குறைத்தல்

குறச்சல்

எரித்தல்

எரிச்சல்

முன்னுயர் இதழ்குவிந்த இடையண்ண உயிரொலியாகிய (front high unrounded palatal vowel) இகரத்திற்குக் கூட்டொலியாகிய (diphthong) ஐகாரத்திற்கும் பின் வரும் பல்வல்லொலியாகிய (dental plo-

யண்ண மூக் கொலியாகிய (alveolar nasal) ணகரம் மாறுகிறது.

பொருளியல்

சொற்களின் பொருள் காலத்துக்குக் காலம் மாறுகின்றது. ஒரு சொல் குறிப்பிட்டவொரு காலத்தில் உணர்த்திய பொருளையிழந்து புதுப்பொருளை உணர்த்துவதம் உண்டு. இலக்கிய வழக்கில் மட்டுமன்றிப் பேச்சு வழக்கிலும் பல சொற்கள் அவற்றிற்குரிய, பழைய பொருள்களுடன் புதிய பொருள்களையும் உணர்த்துகின்றன. சில சொற்கள் அவற்றின் பழைய பொருளையிழந்து புதுப்பொருளை யுணர்த்துகின்றன. சொற்களின் பொருள் வேறுபாட்டை ஆராயும் கலை 'semasiology' என மொழி வல்லுநரால் வழங்கப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் தொழிற்பெயர்கள் பல புதிய பொருளையுணர்த்துகின்றன. அச்சொற்கள் குறிக்கும் புதிய பொருள்கள் நிலைத்து நிற்கும் என்று நாம் கருத முடியாது காலப்போக்கில் மக்கள் வாழ்க்கை முறைக்கும் தேவைக்கும் ஏற்றவாறு அவை மாறும். 'பாவிப்பு' என்ற தொழிற்பெயர் 'பாவி' என்ற வினையடியோடு 'பு' விசுதி பெற்றுப் பிறந்தது. சென்னைப் பக்கலைக் கழகத் தமிழ் அகராதியில் 'பாவி' என்பது வடமொழி '(bh) பாவி' என்ற வடிவத்தினின்றும் பெறப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'பாவித்தல்' பாவிப்பு' முதலிய வழக்குகள் முதலில் எண்ணுதல், கருதுதல்' என்ற பொருளையே உணர்த்தின. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் "மற்றுப்பற்றெனக்கின்றிநின்றிருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்" என்ற அடியில் "பாவித்தேன்" என்ற சொல்லைக் "கருதினேன்" என்ற பொருளிலே வழங்கினார். ஆனால், இன்று பேச்சுத்தமிழில் 'பாவிப்பு' என்ற தொழிற்பெயர் 'பயன்படுத்தல் அல்லது வழங்குதல்' என்ற பொருளை மட்டுமே உணர்த்துகிறது. சிங்கள மொழியிலும் 'பாவிச்சுகறனவா' என்று இதே பொருளில் இச்சொல் வழங்கு

கிறது. தென்னிந்தியத் தமிழ்க் கிளை மொழிகளில் இப்பொருளில் இவ்வழக்கு வழங்காதது குறிப்பிடத்தக்கது.

"நாத்தம்" (நாற்றம்) என்பது 'நாறு' என்ற வினையடி இரட்டி 'அம்' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயராகும். பேச்சுத் தமிழில் இரட்டிய நகரம், இரட்டிய தகரமாக மாறுகிறது. சங்க நூல்களில் 'நாறு' என்ற வினை நல்மணம் (பூவிலிருந்து) வீசுவதைக் குறிக்கும். இப்போது நாம் நாத்தம் என்னும்போது கேட்ட மணத்தைக் குறிக்கிறோம். தரங்குறைந்த பொருளின்மேலுள்ள வெறுப்பை ஒருவர் உணர்த்துவதற்கும் இச்சொல் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு உயர்ந்த பொருளிலிருந்து தாழ்ந்த பொருளை ஒரு சொல் உணர்த்துவதை 'degradation' என்கின்றனர்.

'வெட்டுக் கொத்து' என்ற முதலிலைத் தொழிற்பெயர் 'வெட்டு, கொத்து' என்ற இருவினையடியாகப் பிறந்தது. இவ்வழக்கு 'வெட்டுதல், கொத்துதல்' ஆகிய தொழில்களை ஒரு காலத்தில் உணர்த்தியது. ஆனால், தற்காலத்தில் இலஞ்சம் பெறுவதையும் வேறு தகாதனங்களில் பெறும் வருவாயையும் அது குறிக்கின்றது. 'சம்பளத்தை விட வெட்டுக் கொத்தைக் கொண்டுதான் அவர் அந்த வீடு கட்டினது' போன்ற வார்த்தைகளை நாம் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்தில் கேட்கிறோம்.

'எழுது' என்ற வினையின் இறுதியிலுள்ள தகரம் இரட்டித்து 'எழுத்து' என்ற தொழிற்பெயர் வடிவம் பெறுகிறது. பேச்சுத் தமிழில் 'எழுத்து' என ஒலிக்கப்படுகிறது. நெடுங்கணக்கிலுள்ள ஒலிகள், தலைவிசி, வரைதல், பொறித்தல் ஆகியவற்றை 'எழுத்து' என்ற சொல் குறிக்கிறது. போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் முதலிய ஐரோப்பியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். அவர்கள் ஆட்சியில் கத்தோலிக்க கிறித்தவ மதமாற்றங்கள் பெருமளவில் நிகழ்ந்தன. திருமணங்களைப் பதிவு

செய்யுப் புதிய வழக்கம் ஏற்பட்டது. இதனால் 'எழுத்து' என்பது யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் 'கலியாணப் பதிவைக் குறிக்கிறது. கிறீத்தவ மணங்களை மட்டுமன்றி இந்து மணங்களையும் பதிவு செய்யும் வழக்கம் காலப்போக்கில் ஏற்பட்டது. இப்பொருளில் தென்னிந்தியாவில் இச்சொல் வழங்கப்படுவதில்லை.

'கழற்று' என்ற முதலிலைத் தொழிற் பெயர் பேச்சுத் தமிழில் 'களட்டு' என ஒலிக்கப்படுகிறது. ஓர் இயந்திரம் அல்லது கேறு சருவியின் உறுப்புக்களை நீக்குவதைக் 'கழற்றுதல்' என்கிறோம். இச்சொல் இப்பொருளுடன் வேறு பொருளையும் இன்று எமக்கு உணர்த்துகிறது. ஒருவரை எள்ளித் தலை குனியச் செய்வதைக் 'களட்டு' என்கிறோம். தென்னிந்தியக் கிளைமொழிகளில் இச்சொல் இப்பொருளில் வழங்குவதில்லை.

கனி அல்லது மாக்கறி வகைகள் கெடின் அவற்றை 'அளுகல்' (அழுகல்) என்கிறோம். 'அழுகு' என்ற வினையடியுடன் 'அல்' என்றும் தொழிற் பெயர் விகுதி சேர்ந்து இச்சொல் ஆக்கம்பெறுகிறது. நாளாவட்டத்திலே தரம் குறைந்த எப்பொருளையும் 'அளுகல்' என்று கூறத் தொடங்கினர். ஒருவருக்கு ஒருபொருளின் மேலுள்ள வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு குறிப்பிட்ட சில பொருள்கள் கெட்டுப் போவதைக் குறிக்கும் சொல் எல்லாப் பொருளையும் குறித்துப் பொருள் விரிவடைவதை 'expansion' என்று மொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

அரசன் அல்லது ஆட்சியாளர்க்கு உரிய வரிப்பணத்தை அறவிடுவதைத் 'தண்டல்' என்றனர். சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் 'தண்டல் நாயகர்' என்ற பெயருடன் அதிகாரியொருவர் இத்தகைய வேலைகளைக் கவனித்தார். ஆனால், இன்று பொதுமக்களிடம் இன்முகம் காட்டி, இன்சொற்பேசிப்

பள்ளிக்கூடம், நூலகம், கோயில் முதலிய பொது நலப்பணிகளுக்காக அவர்களிடம் பணம் திரட்டுதலையே "தண்டுதல்" என்கிறோம். உரிமையுடன் அறவிடப்படும் பண்டைக்காலத்துத் தண்டற்பணத்திற்கும் பொதுமக்கள் உவந்து தம்மால் இயன்றதையளிக்கும் தற்காலத் தண்டற்பணத்திற்கும் எவ்வளவு வேற்றுமைபுண்டு.

'நட' என்னும் வினையோடு 'பு' என்னும் தொழிற் பெயர் விகுதியைச் சேர்ப்பின் 'நடப்பு' என்னும் தொழிற் பெயர் பிறக்கும். இச்சொல் 'தற்காலம், நடத்தை' என்ற பொருள்களில் வழங்குகிறது. இன்று மேற்கூறிய பொருள்களுடன் ஒருவருடைய செருக்கு மிகுந்த நடத்தை யையும் செல்வாகையும் "நடப்பு" என அழைக்கிறோம்.

'கொள்ளிவைத்தல்' என்ற வழக்கு பண்டைக்காலத்தில், எப்பொருளுக்கும் கொள்ளிவைத்தலைக் குறித்தது. தற்காலத்தில் பிணத்தைச் சுடுகாட்டில் தீ முட்டி யெரிக்கும் சடங்கையே 'கொள்ளிவைத்தல்' என்று கூறுகிறோம். இவ்வாறு, பொதுப்பட வழங்கிய சொல்லின் பொருள் குறுகிச் சிறப்புப் பொருளைக் குறிப்பதை 'restriction' என மொழிநூலறிஞர் கூறுவர். ஒருவர்களை இன்னொருவர் பகைமை குறித்துச் சாதிக்கும் தீச்செயலையும் 'கொள்ளி வைத்தல்' என்கிறோம்.

ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் புறப்படுதலை 'வெளிக்கிடல்' என்று சொல்கிறோம், வீட்டிலிருந்து ஒருவர் ஓரிடத்திற்குப் புறப்படுவதெனின், தகுந்த உடையை அணிந்த பின்பே அவர் செல்வார். உடையை அணிதலாகிய தொழில் அவர் வெளிக்கிடுவதற்கு முன் நிகழ்கிறது. ஆனால், இன்றைய வழக்கில் 'வெளிக்கிடல்' என்றால் ஆடையுடுத்து வெளியே செல்வதற்குத் தயாராகும் செயலையும் அது குறிக்கிறது. தென்னிந்தியர் பேச்சுத் தமிழில் இவ்வழக்கிலில்லை.

'இளவு' (இழவு) என்ற வடிவம் 'இழ' என்ற வினையடியாகப் பிறந்தது, அது பண்டைக் காலத்தில் எப்பொருளையும் இழத்தலைக் குறித்தது. தற்காலத்தில் மக்கள் இரத்தலைக் குறிக்கிறது. உலகில் மக்கள் இழக்கும் பொருள்களில் மானிடவியிரே மேலானதாலும் அவ்வியிரே இழப்பதால் அவர்களுக்கு வரும் துன்பம் பெரிதாகையாலும் 'இழவு' என்ற சொல் மானிடரையிழத்தலைக் குறிக்கவே இன்று வழங்கப்படுகிறது போலும். இத்தமிழ் வழக்கு சிங்கள மொழியிலும் இடம்பெற்றுள்ளது பெருந் தொல்லைகைக் குறிக்கவும் இச்சொல் பேச்சுத் தமிழில் வழங்கப்படுகிறது.

பொருள்களைத் திருங்கு அல்லது கொளுக்கி வாயிலாக இணைத்தலைக் 'கொளுவல்' என்கிறோம். ஒருவர்க்கும் இன்னொருவர்க்குமிடையேயுள்ள பகைமையையும் 'கொளுவல்' என்கிறோம். ஒருவரை இன்னொருவருடன் பகைமை நாட்டச் சேர்த்து விடுதலைக் 'கொளுவிவிடல்' என்கிறோம்.

'வெருள்' என்ற வினையுடன் இகரம் சேர்ந்து 'வெருளி' என்ற தொழிற்பெயர் உண்டாகிறது. வயலிலும் தோட்டத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தவர் பயிரையழிக்கும் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் அச்சுறுத்தியோட்டும்ண்ணம் மனித வடிவத்தில் ஒருவத்தைச் செய்து வைப்பர். பறவைகளையும் விலங்குகளையும் வெருளச் செய்வதனால் 'வெருளி' என்ற காரணப்பெயரை அதுபெற்றது. செம்மையற்ற வடிவம் கொண்ட 'வெருளி' பார்ப்போருக்கு வேடிக்கையாகக் காட்சியளித்தது. அக்காட்சி மக்களுடைய ஒப்புமை காணும் ஆற்றலுக்கு விருந்தாயிற்று. இதனால், கோமாளித்தனமான எவரையும் 'வெருளி' எனவழைக்க முற்பட்டனர்.

'விடு' என்ற வினை 'நீங்கு', அனுமதி கொடு, எறி' முதலிய பொருள்களில் வழங்குகிறது. இவ்வினையடியாகப் பிறந்த 'விடுப்பு' என்ற தொழிற்பெயர் யாழ்ப்பாணப்

பேச்சுத் தமிழில் பிறர் அந்தரங்க வாழ்வைப்பற்றி அறிய விரும்பும் ஆவலைக் குறிக்கிறது. இவ்வினையடியுடன் 'கை' விசுவயைச் சேர்ப்பதால் பிறந்த 'விடுகை' என்ற தொழிற்பெயர் 'ஏமாற்றுதல்' என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

'போ' என்ற வினையடிபாகப் பிறந்த 'போக்கு' என்னும் தொழிற்பெயர், 'சொல்லுதல்' நடத்தை எனப் பொருள்படுகிறது. இப்பொருள்களுடன் வேறு பொருளிலும் இத்தொழிற்பெயர் வழங்குகிறது. ஒருவருடைய நடத்தை பிறர் கண்டனத்திற்கு உரியதெனின் அதனைப் 'போக்கு' என்கின்றோம்.

தொழிற்பெயர்கள் எல்லாம் தொழிலை உணர்த்துவனவல்ல. பல தொழிற்பெயர்கள் ஆகுபெயர்களாக (தொழிலாகுபெயர்) தொழிலை நிகழ்த்தும் கர்த்தாவையோ தொழிலை நிகழ்த்துதலும் கருவியையோ உணர்த்துகின்றன. மூடுகிற தொழிலைக் குறிக்கும் 'மூடு' என்ற வினையடியுடன் 'அல்' விசுவயைச் சேர்த்தால் மூடல் என்ற தொழிற்பெயர் உண்டாகிறது. ஆனால், நாம் 'மூடல்' என்னும்போது மூடுந் தொழிலைக் குறிப்பதில்லை. மூடுந்தொழிலைச் செய்யுங் கருவியாகிய மூடியைக் குறிக்கிறோம். 'பொறுக்கு' என்ற வினையுடன் இகர விசுவயைச் சேர்த்தால் 'பொறுக்கி' என்ற தொழிற்பெயரைப் பெறலாம். இப்பெயர் இன்று பொறுக்குந் தொழிலைக் குறிப்பதில்லை. அற்பச் செயலைச் செய்வனும் பிறரை நயந்து தன்செயல்களில் வெற்றி காண்பவனும் 'பொறுக்கி' எனவழைக்கப்படுகின்றனர். ஈண்டு தொழிலைச் செய்யும் கர்த்தாவை உணர்த்தவே இகர விசுவயன்படுகிறது.

வினையடி யிரட்டித்து விசுவயைப் பெற்றும் தொழிற்பெயர்கள் உண்டாகின்றன. அவ்வாறு இரட்டிக்கும் வினையடிகள் ஓசையினாலேயே தம் பொருளை உணர்த்துகின்றன. ஓசையினாலே பொருளை விளக்

கும் சொற்களை (onomatopoeic words) என்பர். பதைபதைப்பு, வயுவழுப்பு, தடி தடிப்பு, சுறுசுறுப்பு, கலகலப்பு, பளபளப்பு முதலியன யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் வழங்குகின்றன.

ஒரு வினையடி வெவ்வேறு விகுதிகளைப் பெறும்போது வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்துகிறது.

வினையடி விகுதி தொழிற்பெயர் பொருள்

- உல் + வி = கல்வி அறிவு
- கல் + தல் = கற்றல் கற்குந்தொழில்
- கல் + ஐ = கலை சாத்திரம்
- கல் + பு = கற்பு மாதரொழுக்கம்

பேச்சுவழக்கில் சில தொழிற்பெயர்களை வெறும் ஒசை நயத்துக்காக இரட்டித்து வழங்குகின்றனர். 'அலுப்புக்கிலுப்பு; வழக்குக்கிழக்கு' முதலிய வழக்குகளில் இரண்டாவது சொல்லிற்குத் தனித்துப் பொருளில்லை. மொழிவல்லுநர் அத்தகைய சொல்லை "echo word" என்கின்றனர் ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் இரு வேறு தொழிற்பெயர்கள் இணைந்து வழங்குவதை "அரிவுவெட்டு" முதலிய வழக்குகளிற்கு காணலாம். இவற்றை மொழிவல்லுநர் "பொருளில் இரட்டுதல்" (reduplication in sense) என்பர்.

**காளையாரின் கட்டழகுக்கு
கன்னியாரின் கண்கவர் எழிலுக்கு
சிறுவர் சிறுமியரின் சிங்காரத்திற்கு
ஏற்ற சகலவித ஆடைகள் துணி வகைகள்
நிதான விலையில்
மொத்தமாகவும் சல்லறையாகவும்
பெற்றுக்கொள்ள
S. R. S. புடவை மாளிகைக்கு
விஜயஞ் செய்யுங்கள்**

தீபாவளிப் பண்டிகையை முன்னிட்டு
விசேட துணிவகைகள் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன
தொலைபேசி 296. 216, K. K. S. வீதி, யாழ்ப்பாணம்

புலவர் பெருமை

—: புலவர் தமிழ்மாறன் :—

ஒரு மனிதனுக்குக் கண்போல் இருப்பது கல்வி. ஓர் இனத்திற்குக் கண்போல் இருப்பவன் அறிஞன்; அதாவது புலவன். மேலை நாடுகளில் புலவர்கள் நன்கு மதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் நம் நாடுகளில் எஸ். எஸ். எஸி. படித்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் மதிப்புக்கூடத் தமிழ் படித்த புலவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் வேலைதேடிச் சென்றால் “ஏன்தம்பி தமிழ் படித்தாய்? வேறு ஏதாவது படித்திருக்கலாமே” என்று அறிவுரை வழங்கப்படுகிறது. செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்குப் போனால் சிங்களம் படித்தாயா அல்லது ஆங்கிலம் படித்தாயா? என்று கேட்கப்படுகிறார்கள், “புத்தகப்பூச்சி” என்றும், “புதுமைகள் அறியாதவர்கள்” என்றும் பட்டப் பெயர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு நந்தமிழ்ச் சமுதாயம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் புலவர்களின் பெருமையை ஒருசீறித் ஆராய்வோம்.

இன்று நாம் ஒரு பாராளமன்ற உறுப்பினரிடமோ அல்லது அதிக செல்வாக்குப் பெற்ற ஒருவரிடமோதான் நற்சான்றிதழ்கள் பெறவிருப்புகின்றோம். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட அவர்களுடைய நற்சான்றிதழ்களுக்கு எங்குமே செல்வாக்கு உண்டு. இது இன்று. அன்று, பாராளம் வேந்தர்களெல்லாம் பாவாளம் வேந்தர்களின் பாட்டுக்களில் இடம்பெறத் துடித்தார்கள். புலவரால் பாடப்படும் புகழுடையாரே புத்தேமுலகு அடைவரென எண்ணினார்கள்.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவரை,
உலகமொடு நிலைய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை”. 72,

இவ்வாறு நெடுஞ்செழியன் டோருக்குப் போகுமுன் சபதம் எடுத்துக்கொள்கின்றான். அரசர்சளுத்தப் புலவர்சளிதம் இருந்த மதிப்பையும் அவர்கள் பாடாது நாட்டின் இழிவையும் இந்தப் பாடல் ஒன்றே நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. அரசர்களே இவ்வாறு மதித்தார்கள் என்றால் அந்நாட்டு மக்களைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை.

அரசன் புகழ் பாடிக்கொண்டு அவனுக்கு ஒத்தாதும் வெறும் அவைக்களப்புலவர்களாகமட்டும் அவர்கள் விளக்கவில்லை. கொற்றான் தவறிழைக்கும்போது கொதித்தெழுந்தார்கள். கூசாமல் இடித்துக் கூறினார்கள். நெஞ்சம் உலங்காமல் நீதிக்காக வாதாடினார்கள் குடிமக்களின் நிலைமைக்கூறும் குடிமக்களின் தலைவர்களாக விளங்கினார்கள்.

கிள்ளிவளவன் மலையம”னின் குழந்தைகளை யாலைக்காலில் வைத்து இடற முற்பட்டபொழுது கொற்றவனின் சிறப்பையும்; குழந்தைகளின் குடிச் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டி குழந்தைகளின் இயல்பைக் கொலைஞனும் உருகும்படி வர்ணித்து “நான் சொல்வதைச் சொல்லிவிட்டேன். நீ செய்வதைச் செய்” எனக் கோலூர்க்குழார் அஞ்சாமல் கெஞ்சாமல் சொல்லி அக்குழந்தைகளை மீட்ட பகுதியும், நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளியின் நாட்டை முற்றுகையிட்டபொழுது, நாட்டு நிலைமையை நாட்டுக்குள் ஒளித்திருந்த வேந்தனிடம் சொல்லி “அறவையாயின் நினைதெனத்திற. மறவையாயின் போரொடு திற. இரண்டுமில்லாமல் திறவாது அடைத்த திண்நிலைக் கதவினுள் (மதிவினுள்) ஒளித்திருத்தல் நாணுத்தகவுடைத்து’ என அதேபுலவர் இடித்துரைத்த பகுதியும், அதே அரசன் புலவன் ஒரு

வனை ஒற்றகைக் கருதித் தூக்கிலிட முயன்ற பொழுது அதே புலவன் 'பாராணம் வேந்தே! புலவர்களை யாரென்று நினைத்தாய்? அவர்கள் பிச்சைக்காரர்கள் அல்லர். உனக்குரிய தலைமையும் சிறப்பும் அவர்களுக்கும் உண்டு.' என்று புலவர்களின் சிறப்பைக் கூறி எச்சரித்து அப்புலவனின் உயிரை மீட்ட பகுதியும் புறநானூற்றிலே புலவரெல்லாம் படித்து இன்புறத்தக்க பகுதிகளாக இருக்கின்றன. புலவர்களின் பெருமைக்குச் சூட்டப்பட்ட பொற்பதக்கங்களாக மீளிக்கின்றன.

'எந்தவித வேறுபாடும் இல்லாமல் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்' என்ற உயர்ந்த நோக்கம் சீண்டு முடித்துச் சண்டைகளை மூட்டிவிடும் இக்காலப் புலவர்களிடம் இல்லை. அக்காலப் புலவர்கள் ஒவ்வொருவரது நெஞ்சத்திலும் இக்கொள்கையென்னும் விளக்கம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதன் விளைவு எங்கு சண்டை நடந்தாலும் அதைத் தணிவிக்கும் அமைதித் தூதுவர்களாக இவர்களைக் காணலாம்.

"உன்னுடைய மாடையும் ஆத்தி மாடையே, உன்னோடு சண்டை செய்பவனது மாடையும் ஆத்திமாதையே. ஒருவன் தோற்றமும்சோழன் தோற்றமும் என்ற பெயரே ஏற்படும். இரண்டுபேர் வெல்வது இயற்கையுமல்ல. எனவே உங்கள் சண்டை உங்கள் குடிக்கே இழுக்குத் தருவதாக உள்ளது. அல்லாமலும், பகைவர்களின் ஏளனத்திற்கு இடம் தருவதாகவும் உள்ளது" எனக் கோவூர்க்கிழார் நபமாகச் சொல்லி இரண்டு சோழவேந்தர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட போரை நீக்கினார். ஒளவையார் அதியமானுக்காகத் தூது சென்றார். இளங்கோ மூவேந்தர்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்துவதற்காகக் காவியம் எழுதினார். இதிலிருந்து புலவர்கள் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி அமைதிக்கு உழைக்கும் சமாதானத் தூதுவர்களாகவும் இலங்கினார்கள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இப்பொழுது குடும்பச்சண்டைகள் எல்லாம் கோடேறித் தீர்த்து வைக்கப்படுகின்றன.

இது, இன்று; அன்று, சாதாரணக் குடிமக்களிடம் ஏற்படும் சண்டைகள் மட்டுமல்ல, அரச குடும்பத்தில் ஏற்படும் சண்டைகள்கூடப் புலவர்களால் தான் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. பிரிந்திருந்த பேசனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்கைத் தீர்த்து வைத்ததும் புலவர்கள் தான். ஒரு சோழனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட ஊடலைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்தியுமே அழைக்கப்பட்டனர். இதிலிருந்து ஓர் உண்மையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இரண்டு பேரும் (எதிராளியும் வழக்காளியும்) கேட்டு நடக்கக்கூடிய செல்வாக்கும் சொல்லாற்றலும் உள்ளவர்களால்தான் சச்சரவுகளைத் தீர்க்க முடியும். எல்லோராலும் தீர்க்க முடியாது. அந்த முறையில் புலவர்களுக்கு அத்தகைய செல்வாக்கும் ஆற்றலும் இருந்தமையால்தான் அழைக்கப்பட்டார்கள். அதுவும் அரசர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள். இனிமேலாவது புலவர்களின் பெருமையை ஒத்துக்கொள்வீர்கள்தானே!

இனிப்புலவர்கள் அரசர்களிடம் சென்று பரிசில் பெறுவதால் அவர்களைப் பிச்சைக்காரரென்று ஒருசிலர் நினைப்பதுண்டு. அது தவறு. பிச்சைக்காரரிடம் மானம் கிடையாது எவ்வளவு பேசினாலும் ஏசினாலும், நாய்மாதிரி 'ஐயா' 'ஐயா' என்று திரும்பத்திரும்ப வருவார்கள். பழஞ்சோற்றைப் போட்டாலும் பெற்றுக்கொண்டு போவார்கள். ஆனால் புலவர்கள் அப்படியல்ல. அரசர்கள் கொஞ்சம் தாய்தித்தாலோ, அல்லது அற்ப பொருளைக் கொடுத்தாலோ அவர்களுக்கு வந்துவிடும் கோபம்.

ஒருமுறை பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் வெளிமான் என்னும் வள்ளலிடம் சென்றார். அவன் இறக்கும் நிலையில் இருக்கவே ஏதாவது கொடுக்கும்படி தன்தம்பி இளவெளிமானிடம் சொன்னான். அவனோ புலவரின் தகுதி அறியாமல் அர்பமாகக் கொடுத்தான். அவ்வளவுதான் புலவருக்கு வந்துவிட்டது கோபம். பொருளை வாங்கினார். போனார், குமணனிடம்; பெற்றார் யானையை; கொண்டுவந்தார்; இளவெளிமா

னின் காவல் மரத்தில் கட்டினார்; சென்றார், அரசசபைக்கு; "அரசே. நீ எங்களை ஆதரிப்பவனுமல்ல, எங்களுக்கு உன்னைத்தவிர வேறொருவர் இல்லாமலும் இல்லை. பார்! இப்பொழுதே போய்ப் பார்!! ஒரு யானை உன் காவல் மரத்தை அலங்கரித்திருக்கும். யானையை உண்டு நினைக்கிறாய்? உன்னைப் போல ஒரு வேந்தன் கொடுத்ததுதான். அதிகமான பொருள்தர அஞ்சினாய். அரசே! உனக்கு நான் 'இருந்தாலும் ஆயிரம்பொன் இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்' தரக்கூடிய ஒரு பொருளைத் தருகிறேன். அந்த யானையை நீயே வைத்துக்கொள்" என்றார் அரசனிடம்; சென்றார் சபையைவிட்டு. இந்தப் புலவருக்குத்தான் எவ்வளவு திமிர்? எவ்வளவு ஆணவம்? இப்படி வேறொருவன் செய்ய முடியுமா? செய்தால் அரசன் சும்மா விடுவானா? என்ன செய்வது? எதிர்த்தவன் புலவன்.

ஏதாவது தண்டனை கொடுத்தால் ஆட்சிக்கு ஆபத்து' என்று சும்மா இருந்துவிட்டான்.

இப்படிப்பட்ட மானமும் ஆண்மையும் உள்ள புலவர்களை யா இரவலர் வரிசையில் சேர்ப்பது?

எனவே புலவன் அறிஞன் மட்டுமல்ல. அரசனின் அபிமானியுங்கூட; அரசன் தவறுமிடத்து இடித்துக்கூறும் அமைச்சன்' மக்கள் குறைகளை எடுத்து முழக்கிடும் மக்கள் தலைவன்; நீதிக்காக வாதாடும் நியாயவாதி; சண்டைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் சமாதான நீதவான்; பொருளை இழந்தாலும் புகழை இழக்காத மானவீரன் என்பது அறிந்தோம். இனி அவனுக்கு உணவு கொடுத்து ஒண் பொருள் கொடுத்து அவன் எம் சமீப அன்னைக்கு அணி க ல ன் க ள் படைப்பதற்கு ஆதரவளிப்போம், அவன் வாழ்வில் ஒளியேற்றி வைப்போம்.

அருந்த இனியது! ஆற்றல் தருவது!
விருந்திற்குகந்தது!

ANNA COFFEE

TRADE MARK

ANNA INDUSTRIES
INUVIL

அண்ணா கோப்பி

ஏகவிநியோகஸ்தர்:-

மில்க்கைவற் தொழிற்சாலை

No. 527 K. K. S. வீதி, யாழ்ப்பாணம்

x கூறைகள்

x பட்டு வகைகள்

x பருத்திப் புடவைகள்

x வேட்டிகள்

x சேட் வகைகள்

x கைத்தறித் துணிகள்

இன்றும் தேவையான

பலவகை உடைகளுக்கும்

"வளர்மதி

ரெக்ஸ்ரைல்ஸ்"

நிறுவனத்தை நாடுங்கள்

தொலைபேசி: 557

176. கே. கே. எஸ். வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

புலவர் மு. கணபதிப்பிள்ளை

தேன்பாய்ந்து நெல்விளையும் எங்கள் நாட்டுச்
செந்தமிழே! தாயாகச் சிறந்தோர் போற்றத்
தான்தோன்றித் தனக்குநிகர் கலைகள் தந்து
தலையாய தகைமைகள் பலவும் பெற்று
வான்பொய்யா ஈழவள நாட்டில் வந்து
தமிழ்மொழியே தலைமையினை நிலைக்கச் செய்து
மேன்மேலும் புகழ்பெற்றுச் சிறக்கும் எங்கள்
தமிழ்த்தாயே நவமணியே வாழ்க! வாழ்க!! 1

சதிராடும் தென்றலிலே சதங்கை நாதம்
தவழ்ந்தோடி வருகின்ற எங்கள் நாட்டிற்
கதிரவனாய் எங்கட்கு வாழ்வு தந்த
தமிழ்த்தாயே கனிரசமே எங்கள் வாழ்வைப்
புதிதாக்கி வரலாற்றைப் புனையச் செய்யும்
பொன்விளக்கே நம்நாட்டிற் புதுமை பேசும்
இதிகாசப் பெருமைகளும் தழுவ எம்மை
ஏற்றிவைத்த எங்களன்றாய் என்றும் வாழ்க! 2

கடல்தடுக்கும் இடைவெளியிற் தமிழை விட்டுக்
கலக்குகிறோம் இருபுறமும் என்ற போது
நடமாடும் தமிழ்த்தாயின் அருளால் இங்கு
நற்றமிழை வளர்க்கின்ற சிறப்பை யெண்ணி
அடங்காத மகிழ்வுற்றோம் ஈழ மக்கள்
அழியாத புகழ்பெற்றோம்! தமிழைத் தூய
புடம்போட்ட தங்கமென மாற்றி இந்தப்
பூமியெலாம் பொன்னாகும் புதுமை செய்வோம். 3

வணக்கம்.

எஃப். ஜீவாஜி சகோதரர்கள்

மொத்த, சில்லறை வியாபாரிகள்

அச்சுக்கந்தோர்கள், பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான
காகிதம், அச்சடிக்கும் மைகள், பாடசாலை உபகர
ணங்கள், பாண்சாலைகளுக்கான 'கேக்' பெட்டி
கள், கடுதாசிப் பைகள், வியாபாரிகளுக்
கான என்வலப்புகள், நூல், மை.
கொப்பி, பென்சில், பேனை, பல
வித மட்டைகள், சோடனைக்
கடதாசிகள் என்பன

எம்மிடம் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்
மலிந்த விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

எஃப். ஜீவாஜி சகோதரர்கள்

ஜூபிலி பஜார், இலக்கம் 9

(ராணி சினிமாவுக்கருகில்)

மின்சார நிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 7126

[தலைமைக் காரியாலயம்:

ஜீவாஜி சகோதரர்கள்

புதியசோனக தெரு. கொழும்பு-12.

கிளை:

இன்டிப்பென்டன்

ரேடிங் கொம்பனி,

51 A, 1-ம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்பு-11

தொழிற்சாலை: 146, புதியசோனகதெரு, கொழும்பு 122.

THE HINDU ORGAN

APRIL 1967

SEVENTY SEVEN YEARS STRONG

Inspired by the exemplary service of the Great Sri La Sri Arumuga Navalar in the sphere of the study, exposition and practice of the Saiva Religion, a distinguished band of devoted disciples set about, eight decades ago, performing a religious duty to mould the growing spirit of their countrymen in the time-hallowed tradition of Hindu Culture. The immediate result of the patriotic activities of these stalwarts was the establishment of the Saiva Paripalana Sabhai, the Jaffna Hindu College and the Hindu Organ. These institutions still exist as magnificent monuments to the memory of the Great Navalar and his compatriots and continue to prove their worth and capacity for service.

Eighteen eighty nine — that was the year when the Hindu Organ was eloquently introduced to the Hindu Public by the eminent legal luminary, Shri T. Chellappapillai, our first Editor, for the special purpose of translating into true action the teachings of the great Navalar. And now we are in nineteen hundred and sixty seven, seventy seven long and laudable years having rolled by, still continuing the noble work of the patriotic pioneers of the past.

We are proud to proclaim that the Hindu Organ has devotedly performed its duty by consistently propounding the central thought of the true conception of Saiva Siddhantha and has, therefore, amply justified its place in the life of the people of this lovely land. It has withstood the serious challenges of irreligion and disruptive reforms and has carried aloft the banner of Saiva Siddhantha — the philosophy of eternal truth par-excellence. And very appropriately the Hindu Organ has earned a fitting place in the religious and cultural history of Lanka.

THE SAIVA PARIPALANA SABHAI: ITS HISTORY, AIMS AND IDEALS

By

Siva U. Somasegaram M. A., Ed , F. R., Econ. S

*Vice President, Saiva Paripalana Sabha, President, Hindu Institut^e of Culture
& President, Youth Council for Social and Economic Welfare, Jaffna*

It was over seventy five years ago that the Saiva Paripalana Sabhai was inaugurated. As its name implies it was founded for the propagation of the Saiva Siddhanta Faith and for the defence of Saiva interests in Jaffna in particular and Ceylon in general.

Little is known of the state of Saivism during the period of what may be called the military occupation of Ceylon by the British during the first half of the nineteenth century. The Government was inclined to be more liberal and to concede some of the rights of the indigenous population of Ceylon, their religions and their cultures, during the latter half of the century but the Missionaries who had followed the British flag and had built up a religious and cultural hegemony, suppressing the indigenous religions and cultures were loth to part with their powers. Their influence was so great that the battles had to be fought continuously and ground gained almost inch by inch.

The first to start the fight for the religious and cultural rights of the Saivites of Ceylon was the doughty champion of the Saiva Faith, the late Sri la Sri Arumuga Navalar who has created a tradition of religion culture and literary scholarship, that will last as long as Tamil and Hinduism exist in Ceylon. Brought up in a Christian Missionary atmosphere, he became a master craftsman and challenged them with a fair measure of success in their own ground. His field of work extended to South India also and he was hailed as a Saiva Revivalist and the father of Tamil prose. He had unfurled the flag of revolt against the dominance of Christianity and Western Culture and the movement gained momentum towards the end of the nineteenth century. It would be of interest to note that this was a phase of British Rule and similar revivalist movements were launched in the Buddhist areas of Ceylon and in India also.

The founders of the Saiva Paripalana Sabhai owed their inspiration to this champion of the Saiva religion and Tamil Culture. The flag of revolt unfurled by him had to be held high until final victory was won and the rights of the Tamils and the Saiva Faith were firmly established in our country. The nephew of the great Navalara was the first President and after an year he handed over the reins to more doughty fighters who could carry on the struggle in a more modern fashion. Mr. T. Chellappapillai B. A., B. L. retired Chief Justice of Travancore was the next President and with him were associated Mr. V. Casipillai, Crown Proctor Mr. S. M. Pasupathy Chettiar and towering above them all, Mr. S. Nagalingam Advocate, Mr. T. Kailasapillai the heir to the Navalara traditions was also in this group. The Sabhai had among its guides and workers a number of legal, political and religious luminaries among the Tamil Saivites, Among them may be mentioned Sir Ponnampalam Ramanathan, Mr. P. Cumaraswamy, Sir A. Kanagasabai, Mr. S. Kandayya, Proctor, Sir W. Duraiswamy, Speaker of the State Council, Mr. S. Sivapathasundaram the lucid exponent of Saiva Siddhanta and its culture, Mr. A. Ambalavanar Proctor, Adigar A. Naganathar, Mr. A. Thillaiampalam, Mr. R. Sivagurunathar Proctor, and Chairman of the Jaffna Urban Council and the last but not the least Mr. T. Muttusamipillai Barrister at law and Crown Advocate. They had sedulously safeguarded the Navalara tradition and though occasionally they had to diverge from the main goals, they had this tradition as their main guide and have so far kept it intact.

The field of work of the Saiva Paripalana Sabhai naturally varied with the times. The Saiva community was evolving both socially and politically and the Sabhai had to vary its scope and methods. Its work might be described under the following heads.

SAIVA RELIGION The Sabhai was founded to 'manage' the Saiva Religion and it had never hesitated to advocate the Saiva Siddhanta in its pure form. There were many phases of the Hindu Revivalist movement. The Arya Samaj, the Brahma Samaj and the Ramakrishna cult of Vedantism, did yeoman service in the beginning. Sri Aurobindo, Tagore, Ramana Rishi, Ram Das, Sivananda and others had their impact on Hinduism in our land and are continuing to do so even today, witness the Ramakrishna group and branches of the Divine Life Society. Other popular movements like the Y. M. H. A. the opposite number of the Y. M. C. A. and Y. M. B. A., Saiva Societies and Hindu Associations have sprung up in our land and are doing very useful work, among the younger generation

in particular, The Sabhai however as the oldest and only incorporated society has in duty bound to keep the flag flying of Saiva Siddhanta in its pristine form as expounded in the Saiva Agamas and exemplified by the lives of the Saiva Saints. It has to be the final authority on the interpretations of the Saiva Agamas and Saiva Religion and propagate it, perhaps not as the only one that could lead us on to salvation but as the most suitable way of life against the background of our history and tradition, for our community. Tamil scholars and able exponents of Saiva Siddhanta have joined the ranks of the Sabhai and are very ably performing this task.

The next field of work is education. The great Navalar founded schools, but they were few and far between, as against the Mission schools that dominated the scene. The ice was broken but there was still far to go. His efforts to start an English College proved futile against the entrenched interests of the Missions and it was left to the Sabhai, which had inherited his tradition, to found the first big Hindu institution of its kind, the Jaffna Hindu College. After a few years, as big financial interests were involved and the Departmental rules required specialised work, this branch of activity was handed over to the Incorporated body, the Board of Directors of the Jaffna Hindu College a section of the Sabhai. This Board extended its activities by taking under its management a number of affiliated Colleges and Schools and in 1960, when all the schools were taken over by the Government, this Board was the leading educational organisation for the Tamils. The Hindu Board of Education which had among its workers many doughty fighters like Sir Ponnambalam Ramanathan, Sir Wythialingam Duraiswamy and the present survivor of the tradition known as "Hindu Board" Rajaratnam also owes its inspiration to the educational work of this Sabhai and was ably supported by it, during the Board's chequered but successful career. Sir Ponnampalam Ramanathan, who created an educational tradition in his own grand and inimitable style, had learnt from the experiences of the Sabhai and probably improved on it. The Sabhai can hence claim to have led the field of high educational traditions in the Saiva style, and ably carried on the tradition of the great Navalar.

This work of the Sabhai has not ceased with the take over in 1960. The management and all the assets of the schools have been taken over by the Government and the Boards may cease to exist, their 'raison d'etre' having disappeared but the onus of

fighting for the maintenance of the tradition of Saiva Education in our community devolves on the Saiva Paripalana Sabhai which had been responsible for the birth of this movement and had sedulously fostered Saiva traditions in the field of education. In the present state of our political and national existence, the need for a powerful guardian of Saiva Education cannot be challenged. The Government, pulled in various directions by diverse interests and ideologies, may be misled in spite of its good intentions but the Sabhai has the sacred duty of fighting for the continuance of these traditions in our schools. Big onslaughts are made on our religion and culture by various pressure groups and the spectre of communist ideologies is hovering over every part of the world and it requires great courage and vigilance on the part of the Sabhai to face all these odds and save the youth of our community. There are other organisations busy in this field but the Sabhai has to set the right standard for Saiva education.

The next field is social culture and religious revival and the maintenance of the grand traditions of our faith, against the welter of confused ideologies that obtain in the country. The Sabhai is interested in politics only as far as it impinges on religion and the Saiva way of life and for this purpose it would canvas the support of all political parties and carry great weight in the ultimate decisions in the elections. Social reform on the principles of the Saiva Faith and economic regeneration on these lines are among the laudable aims of the Sabhai. The Sabhai is fully convinced that the Saiva way of life is the best way for our community and would strive to build up our society on these lines.

The chief organon for the work of the Sabhai is the Hindu Organ and the Inthu Sathanam which is as old as the Sabhai itself and has among its editors and managers a distinguished galaxy of members of the Sabhai. Among its editors were Mr. Chellappa pillai the Founder Editor, Mr. A. Cathiravelu, Mr. A. Sabapathy, Mr. M. S. Eliatamby, Mr. M. Sabaretnasinghe, Mr. M. S. Rasaretnam, Mr. V. Nagalingam, Mr. T. Kailasapillai, and Mr. V. T. Sambandhan. They had laboured hard for the propagation of the ideals of the Sabhai and they are no more. Mr. T. Muttusamipillai the present President had graced the editorial chair for a few years and the journalistic standards are ably maintained by the present holders Mr. Nama Sivaprakasam, Proctor and Mr. M. Mylvaganam. Among its managers were Mr. T. Kailasapillai, Mr. S. T. M. P. Sithamparanatha Chettiar, Mr. S. Ambikaipagan, and Mr. S-

Adchalingam, who had all worked hard to build up the Press and the journals, tiding over critical periods. Their names will go down to history as great workers in the field of Religion and Social development,

Another branch of activity of the Sabhai is the publication of religious literature and Text books. The Sabhai pioneered this field. The great Navalar himself started a press and published his own books but this was done from Madras. With the passage of time acute competition set in in this field. The private sector unfettered by rules and responsibilities and managed by single capitalist individuals was at an advantage, as against the Sabhai in recent times. The Government also has entered the field of publication of text books and is attempting to call the tune. The fight is against odds. Even if school text books are monopolised by Government, the sacred responsibility of setting the standards and the production of books correctly interpreting the Saiva scriptures devolves on the Sabhai and justifies the support of all true lovers of the faith. Considerable initiative tact and managerial abilities are required for this purpose and the Sabhai has in its fold many educationists who could serve it ably in this field.

To summarise, the Sabhai was organised at a time when the Saiva religion and cultural traditions were dying off and the great Navalar, who started the great struggle against odds single handed, had been cut off in his prime. Changing the faith and adopting Western cultural patterns were the roads to prosperity and status in that age. Followers were few for the maintenance of our great Saiva traditions and their efforts were often ridiculed as impractical and not to the best interests of the community. Saiva sadhanas were at a discount. The fight was started against terrible odds and these fighters should be given credit for their courage and persistence. Much water has flown under the bridge since them. The Missionary Gods have been dethroned and kept in their proper places. The rights of the Saivites to educate their children in the Saiva way of life and in their own mother tongue, in which they have their sacred literature, has been accepted. Political independence had been followed by the re-establishment of these fundamental rights but the dangers are still not over and so is the work of this Sabhai. New dangers and subtle cultural and religious onslaughts in new forms are in the offing. New patterns of thought and life have to be set up for our community and the Sabhai cannot relax in its work to guide our commu-

nity and safeguard these hallowed ideologies and traditions which have stood the test of ages. The Sabhai has to adapt itself to the new phases in the struggle. It has many allies in the form of various types of associations that work in the field as mentioned above. As the oldest among them and as the pioneers in this field with a wealth of experience, it becomes the responsibility of the Sabhai to give the lead, guide and co-ordinate these activities and make the work effective. Workers and funds are needed and every lover of the community and the Saiva religion should support this great cause, each in his own way. The Sabhai looks forward to the future with courage and confidence. May the Almighty Ishwara bless the work of this Sabhai and endow it with diligent workers and adequate funds.

There are subjects where reason cannot take us far and we have to accept things on faith. Faith then does not contradict reason but transcends it. Faith is a kind of sixth sense which works in cases which are without the purview of reason.

It is faith that steers us through the stormy seas, faith that moves mountains and faith that jumps across the ocean. That faith is nothing but a living wide-awake consciousness of God within. He who has achieved that faith wants nothing. Bodily diseased, he is spiritually healthy; physically poor, he rolls in spiritual riches. Without faith this world would come to naught in a movement.

—Mahatma Gandhiji.

SECRETS OF LONGEVITY

YOGI'S ADVICE

Health, happiness and long life are the three requisites which every human being aspires. But very often we are unable to realise our objectives owing to the wrong method we employ in our day-to-day life.

It may be conceded that most of the ailments that affects a man are mainly attributable to dietic disorders. The rich are generally over-fed while the poor working classes suffer for want of adequate nourishment.

In this connection it may not be out of place to mention here the advice and guidance given by a Great Yogi named, Bawa residing at present in the Himalayan region. He is over 135 years of age. It is said that even Queen Victoria had occasion to meet and consult him.

Some eminent Europeans and Asiatics visited him and when one of them questioned as to the cause for his youthful vigour and vitality at this old age, he is said to have attributed three main factors which a man should follow: -

First and foremost a person should study and select what food is agreeable to his body. We know in practice that what is good for one man may be poisonous to another.

Secondly our family life should be one of harmony, peace and concord without any jealousy, hatred or ill-will towards any. At the same time we should maintain a healthy and happy relationship with our kith and kin.

Lastly, if possible, we should render service to humanity by helping the poor and the needy in times of distress and hardship.

The Great Indian Yogi has no reason why a man should not have long life and happiness if the principles enunciated above are scrupulously followed. "Happy life."

THE TAMIL — HIS PAST AND FUTURE

By

Muhandiram E. P. Rasiah, J. P.

Hony. Treasurer, Saiva Paripalana Sabhai.

Geographical, cultural and economic factors have made the Tamil an individual distinct from the other nationals in Ceylon. Rainless months, the continual struggle with nature to make his sandy soil productive, and the effects of successive waves of invasions by the Portuguese, Dutch and British of the Jaffna Peninsula, have left an indelible mark on his mind.

Tamil Characteristics

He thought that he belonged to a breed superior to that of his South Indian cousin; he felt that he was different from his Singhalese brethren; he claimed to be culturally superior, even to his English Tutors. Thus he became an incongruous mixture of a shrewd worldly man and a simple philosopher. When it suited him he remained unbending; subservient, when it helped him to progress in life, and shrewd if it served him to score over his rival. These made him, more or less, a material being. His mind was objective and every

aspect of life was well analysed by him before trying them or venturing out on any project.

Foreign Invasion

Religion or Temple worship found a definite place in his daily routine. Temples had been built by individuals to serve their personal and family needs first, and the common good afterwards. This was obvious from the frequent litigation over temples, temple lands and their income.

The Portuguese and Dutch conquerors had deprived him, inter-alia, of the right to worship the Divine in his own way. They crowned this action

by destroying all Hindu Temples and other places of worship and erecting instead, Forts in various parts of Jaffna — the silent reminders of the foreign rule that once prevailed here.

Freedom of Worship etc.

To the British must, however, go the everlasting credit of restor-

ing freedom — freedom of worship, freedom of thought, freedom of expression, including the impartial dispensation of justice to all alike. The Jaffna man took full advantage of these freedoms that came over the country with the advent of the Britishers, who administered the country fairly, giving consideration mostly to merit and efficiency and affording every individual citizen equal opportunities for material, moral and economic development.

Advent of the Missionaries

The Christian Missionaries followed these English administrators, not to force the people into thinking as they thought, but to disclose the material and spiritual treasures the western civilisation had to those who were prepared to accept them and be benefitted by them. In the early British period, there came from the West, men and women actuated by sincere zeal to uplift humanity and teach them to lead a noble and civilised way of life. Accordingly, the Jaffna Peninsula became the centre of intense educational and missionary activity for the soil was ready and the mind receptive.

English Education

The Tamil was quick to take advantage of these, for, he realised the material benefits of learning English, a language that served as a key to 'unlock international information, scientific knowledge, and to secure jobs under government.

The Tamil language which had been bereft of its energising force, consequent to foreign invasions and centuries of moral and material stagnation, had reached its lowest ebb. The free atmosphere, created by the advent of the British, served as an incentive to invigorate the Tamil language. Realising the merits and sweetness of the Tamil language, Englishmen, Italians and even Americans studied Tamil and became proficient Pundits and published several books, dictionaries etc in Tamil. Rev Percival, the Wesleyan Missionary who discovered the talents of Arumuga Navalar as a gifted Tamil scholar, employed him to translate the Bible and other Christian literature, into chaste Tamil. After some time, Arumuga Navalar, gave up that job and devoted his time and energy to re-install Tamil and the Hindu Religion on its proper pedestal.

A small minority of Tamils, however, embraced the various denominations of the Christian religion, either through conviction or by the thought that they may be able, through their Christian tutors to secure salaried jobs under the Church or Government. The craze for government jobs, even though the remuneration was small, attracted all. The English-educated Tamil was wanted everywhere — even to defend the Singhalese, who had been cast behind prison bars consequent to the Muslim riots — to do the toughest jobs in the government service and later even to fight for Independence.

Donoughmore Constitution

Times changed rapidly. When the Donoughmore Commissioners recommended their novel form of government, they perhaps, hoped not only to raise the ignorant masses from apathy to a speedy realisation of their political rights and status, but also to bring the various communities together. But unfortunately, it had a contrary effect and had accentuated differences and mutual suspicion and jealousy. Universal franchise made the voters go to the polls by inducements or by coercion, rather than by conviction or the realisation of their rights.

Independence

In one leap, Ceylon cleared the long and arduous passage from autocratic rule to full self-government. After independence, the U. N. P. started off well, but with the death of its Founder, the late D. S. Senanayake, it floundered.

The S. L. F. P. rule has left the Tamils in a quandry. Fifty years ago, Jaffna was riding on the crest of a wave of prosperity but after Independence, she was in the shallows. The tables have turned and the Tamil-speaking Individual was unwanted even though Ceylon was his permanent home and had no other place to go. Satyagraha in the North was met with military might, but down South with orange juice. Election ballots seemed more important than national efficiency.

Bleak Future

Perhaps, never before in the history of Ceylon, had the Tamil

to defend his birth-right against such formidable odds. His language, his children's education, their employment and perhaps their entire future were all at jeopardy. Nearly 13,000 efficient government servants have all become inefficient overnight, by reason of their inability to pass the Singhalese tests. While the world itself was precariously balanced on the edge of a sword' Ceylon politics has taken a pragmatic turn and year after year the budget has become unbridgeable. We saw around us, people coddling for comforts, people who were willing to use all their resources ruthlessly for the achievement of one end — material gain. Some of them were prepared to lay down their lives for higher pay and not for higher ideals.

In our Parliament — where our Prime Minister has no place — its members resorted to assinine interruptions and at times, to the argument of force instead of the force of arguments, resulting in lamentable uproars. Nationalism has become an obsession with some. The relationship between the leaders and the led was getting reversed.

Unstable Democracy

Whilst praising the virtues of democracy, the individual, the corner stone of democracy has been neglected but heavily taxed. The concept of democracy has been pushed to the extent of destroying democracy itself, and the State was attempting to build the superstructure

of economic prosperity without first laying a sturdy foundation of a solid citizenship based on the will of a satisfied people. In the name of democracy, the Tamil was told where he should educate his child, what language he should speak etc. In the administration and political life of the country, large problems baffling human ingenuity to find solutions stood glaring at us. Politicians were hopelessly groping in the dark; misery through unemployment has spread and the country appeared to be approaching the brink of a cataclysm. We have reached a point where we seek learning without effort, wages without work, rights without duties and justice without discipline.

What Next?

What then is the future of the Tamil-speaking people? What should they do? While the past held a lesson and served as an object of correction, the future depended on ourselves and largely on what we do now to shape it. We should not remain despondent. We must first and foremost stand **united**. Even the various elements of the Leftists have united after quarter century of internal warring. So, why not the Tamils. We should work ceaselessly for our economic development. The days were gone, when we could have looked up to the State for financial assistance for almost everything.

We must learn to stand on our own legs. We need collective capital, right technical advice, initiative and honest leadership, for economic development, to re-instate the higher values of life and to rehabilitate mankind from the prevailing state of chaos and frustration. The way may be long drawn and perhaps rugged and the work may be arduous; yet we will have the consolation that the harder the struggle, the severer the suffering the more glorious the triumph. Some day, our Singhalese brethren will realise that the regeneration of Ceylon depended not on expelling a few thousands of persons, but on recovering its moral character, the lapses of which have led to the mounting corruption, the brutality of ordinary life indicating in the alarmingly high incidence of murder and the cheapening of politics.

Religion to Rescue.

Let us therefore face the future with hope and fortitude certain in the belief that God never abandoned those who ever followed His unerring and guiding Hand. At this hour of trial, may He give us Light, Strength and Courage evermore, that our leaders may not err and we may not falter.

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம்
நமனை யஞ்சோம்.....”

SIVA -- GITA

V. Muttucumaraswamy, B. A.

Gita means a song. Everybody has heard of the Bhagavat Gita, because it has been translated into several languages. But few have heard of Rama Gita, Surya Gita or Siva Gita. Bhagavad Gita, is a part of Maha-Bharata. Siva Gita forms a part of the Padma-Purana, and has been written in Sanskrit.

The Story of Rama does not end with Valmiki's Ramayana. It is continued in Atthiyatthuma Ramayana, the Maha Bharata, Padma Purana and Sedumadhmiyam. Kambar refers to the fact that there are three who wrote the Ramayana in Sanskrit. He differs from Valmiki in some places because he relies on the other two authors.

Rama when he dwelt in the forest was very sad after his wife had been stolen. Agatthiya Munivar having heard this sought to alleviate his agony and preached to him how to observe the "Pasupatha fast". Siva appeared unto him and bestowed on him, the special weapons named "Pasupathap peddai". Rama made use of these weapons, to kill Ravana and his horde. Siva-Gita is the preaching of Siva to Rama

Bhagavad Gita is the sermon of Lord Krishna to Arjuna. Some of the sayings seem to be almost the same

in substance. We should keep in mind that Rama lived earlier than Krishna and the Pandavas. Therefore Siva Gita is earlier than Bhagavad Gita and is pregnant with the thought of the ancient Vedas. In a spiritual sense, there is not much difference between these two Gitas; there is the common bed-rock of spiritual truth.

What really is the essence of Siva Gita? Let us summarise the main streams of thought that run through this work. First is the ordination for the fast - the turning of the mind to be free from grief and observe the fast of Pasupatha or Siva, so that Rama could obtain special weapons to slay Ravana. Steadfast devotion in the chanting of the "Mentra" is the secret.

One of the points that we find emphasized in this Gita is that a king should eliminate his enemies. Siva manifests himself as the protector of the universe. He reveals himself as the substance of the Upanishads. Rama opens his inner mind of Gnana and Siva shows his colossal form or the Visva Rupa. Here we have an elucidation of the birth of the Universe and cycle of births and deaths. The persons who are born in this world, should seek Lord Siva and be merged in him - that

is the only salvation. The place where the soul abides; the origin of life; its form; the place where the soul goes after death, and its migrations are explained clearly. The soul its nature, and its sheaths—its salvation in life and in God are expounded in the Siva Gita. The results of Karma or Kismet -- and spiritual wisdom and also the ways of worshipping the Lord are revealed by Siva Gita, salvation and the methods of obtaining it are also found in this work.

Siva Gita reveals to us how man gets the divine wisdom and

the different stages of becoming one with Siva. Bhakti and dedication to Siva and the methods of devotion are outlined very clearly in Siva Gita. Finally we read about the authority for the Moksha world and about the recital of Manthra's, with the holy beads and the importance of "Om—the Pranava Manthram and the performance of Yoga. There are sixteen chapters in Siva Gita. These were translated into Tamil; by Brahma Sri M. Muttucomaraswamy Kurukkal of Puloly and published by Sri T. Kailasapillai, in 1915 with an introduction (printed at Vidyanupalana Press, Jaffna.

NON-ARYAN INFLUENCE ON SANSKRIT

Late S. J. Gunasegaram, M. A.

The most important source of the foreign element in the Sanskrit vocabulary is to be found in the Dravidian languages. Although the comparative study of the Dravidian languages is still in its infancy, the position is much better than with the Munda languages. Full lexicographical material is available for the major literary languages, and although much work remains to be done in the first-hand study of the minor languages, more is known about them than about the majority of the Munda languages. More work has been done on the influence of Dravidian on Sanskrit and more abundant results have been achieved. It has become clear that quite a considerable portion of the Sanskrit vocabulary is of Dravidian origin, and that this influence has operated over a long period in the history of the language.

The influence of Dravidian on Sanskrit may be illustrated by a list of the most important and certain of the Dravidian loans:

aguru—'fragrant aloe wood': Ta. Ma. akil, Tu. agilu 'id'. அகில்

Ankola - 'Alangium hexapetalum': Ta. arincil, Ma. arinnil 'id'. அரிஞ்சில்

anala - 'fire': Ta. anal 'fire': vb. 'to burn', Ma. anal 'fire', 'heat', Ka. analu 'heat'. அனல்

Arka - 'Calotropis gigantea': Ta. erukku, Ma. erikku, Ka. erke, ekke' yakka, Tu. ekkamale, ekkame 'id'. ஏருக்கு

alasa - 'lazy, tired, faint': Ta. alacu 'to be exhausted, become weary, alacal 'laziness, languor', alaicu 'to be lazy', alaiyal 'languishing, drooping', Ma. alayuka 'to be wearied', alasal 'fatigue', Ka. alasu 'to become weary, relaxed, tired', etc. அலசு

arabhata - 'violent, turbulent, noisy': Ka. arbata - crying aloud, roaring', Tu. arbata 'a fearful noise, uproar', Ta. arbhatamu 'cry, uproar'

Unch - 'to glean' (prunch - 'rub, wipe, wipe out, efface'): Ta. urincu 'to rub, scrap', Ka. Ujju 'to rub' etc. உறிஞ்சு

ulapa - 'bush, shrub, a kind of soft grass, a creeper': Ta. ulavai 'green twig with leaves on it, branch of a tree, grove, n. of various shrubs. உலவை

ulupin - 'porpoise': Ka. unaci, Ta. uluca, ulasa. உளுக்கை

ulukhala - 'Mortar': Ta. ulakka; 'pestle', Ma. ulakka, Ka. olake 'id', Te. rokali 'a large wooden pestle'. உலக்கை

eda - sheep, ram, wild goat': Ta. yatu, atu, 'goat, sheep', Ma. atu 'id', Ka. adu 'goat', Tu. edu 'id', Te. eta

'ram' Go. yeti 'she-goat', Brah. het
'id' ஆடு

kanka - 'heron': cf. Ta Ma Ka.
kokku 'crane, stork, heron', Tu korn-
gu 'crane', Te. kongu, Kuvi kongi 'id'
etc. கொக்கு

Kajjala - 'soot, lampblack': Ta.
karical 'blackness! கரி

katu - 'pungent, acrid, sharp': Ta
katu 'severe, pungent, sharp', Ma.
katu - 'extreme, impetuous, fierce',
katukka 'grow hard, sharp', Ka. Te. Tu.
kadu 'severe, intense', etc.

kathina - 'hard, firm, stiff': Ta.
katti 'anything hardened, coagulated',
Ka. kadugu 'become hard', gati 'firm-
ness, hardness' Tu. gatti 'firm, hard',
Te kattidi 'hard-hearted', gatti 'hard,
firm' கட்டி.

karira - 'shoot of bamboo': cf. Ka.
karile 'bamboo shoot', Tu. kanile, Pj.
karri, Kur. kharra 'id', Brah. kharring
to sprout'

kalusa - 'turbid': Tu. Kalur 'to
become turbid', kaluri 'turbid water',
cf. Ta. kalanku 'to be stirred up',
Kur. khalakhna 'to disturb, make
muddy as water', etc. கலங்கு

kaka - 'crow': Ta. kakkai, Ma.
kakka, Ka. kake, Pj. kakal, Kur. kha-
kha, Malt. quqe, Brah. khakho 'id'.
காகை

kaca - , kaja - 'carrying yoke': Ta.
ka 'id', kavu 'carry with yoke', Pj.
kacal 'carrying yoke', kan - 'to carry
with yoke', Kui kasa, Kuvi kanju
'carryina yoke'. காவு

kancika - , kanjika - 'rice-gruel':
Ta. kanci, Ma. kanni, Ka. Tu. Te. gangi
'id' கஞ்சி

kanana - 'forest': Ta. ka. 'forest',
kan 'id', kanam 'woodland, grove',
kanal கா. 'grove or forest on the sea
shore', Ma. kavu 'garden, grove',
kanal 'dry jungle', Ka. ka 'forest'.

kala - 'black': Ta. kar, Ka. kar
'blackness', kargu 'to turn black'. கரி

kuta - 'pot': Ta. Ma. kutam, Ka.
koda, Kot. korm 'id'.

kuti - 'hut, house': Ta. Ma. kuti,
Ka. Tu. Te. gudi 'hut, house, temple',
Kui. kuri 'hut'. குடி

kutila - 'crooked': Ta. kotu 'crook-
ed', kuta 'curved, bent, kutavu
'bend, curve', Ma. kotu, Ka. kudu
'crooked'. கோடு

kutt - 'to pound': Ta. Ka. kuttu
'pound, beat', Malt. gote 'knock,
strike, beat', Kur. khottna 'to break',
etc. குட்டு

kunda - 'hole in the ground, pit':
Ta. kuntu 'hollow, pool, pit', Ma.
kuntu 'hole, pit', Ka. kunte, kunda,
gundi 'hole, pit', etc. tt (th) குண்டு

nirgundi - 'Vitex negundo': cf. Ta.
Ma. nocci, Tu. nekki, Ka. nekki. lekki,
lakki, 'id'. நொச்சி

nira - 'water': Ta. Ma. Ka. nir,
Tu. niru, Te. niru, Pj. nir 'water', Kui
nir 'juice, sap, essence', Brah. dir
'water'. நீர்

Patola - 'Trichosanthes dioeca':
Ta. putal, putalai, Ma. puttal, pittal,
Ka. potla 'id'.

pan - 'to bargain, wager', pana - 'wager, compact, agreement': Ta. punai 'to tie; tie, bond, pledge, security', Ka. pone 'bond, bail', Tu. pune 'id'. பண்ண

panda - 'eunuch, effeminate man': cf. Ta. pen, pentu 'woman', pettaiyan, பெண்ணு peti 'hermaphrodite', Ka. pen, penda 'woman', Te. penti 'female', pedi 'eunuch' etc. பேடை

pandita - 'wise, learned': properly 'ripened, mature', cf. Te. pandu 'to ripen, mature; ripe', panda 'wisdom, intelligence', Pj. pand - 'to mature', Go. Kol. pand - 'to ripen'.

palli 'house lizard': Ta. Ma. Ka. Tu. palli, Te. balli 'id'. பாலி

palli 'small village': Ta. Ma. Ka. palli 'hamlet, settlement, small village' Te. palli, palliya 'small village'. பள்ளி

pali - : 'row, line, margin, dike': Ka. pari 'row, line, regularity, method, rule', Ma. pali 'row, line', Te. padi 'propriety'.

pitaka - 'boil, blister': cf. Tu. putla, potla 'pustule, blister', pudi 'sore ulcer', Go. botta 'blister', Kui. podosi 'boil', potkori 'blister', adiputi 'small-pox pustule'.

pinda - 'lump, clod': Ka. petta, pette, pente, hente, hende 'clod, lump of earth', Te. pedda, pella 'id', pindali 'alump or mass'. Ka. Te. pindu 'to squeeze together'.

punkha - 'feathered part of arrow': Ta. puruku 'arrowhead', Ka.

piluku, pilku 'feathered part of arrow':

puta - 'fold, pocket, leaf basket'. cf. Ta. puttil 'basket, sheath', Ka. putti 'basket of leaves', etc., Te. puti 'flower basket', Kui. puti 'basket'. Cf. further Skt. pitaka - 'basket'. புட்டில்

puttika - 'termite': cf. Ta. puttu, Ka. puttu, Ka. puttu, Te. putta, Malt. pute 'anthill'. This Drav. word also appears in Skt. as puta - in pipilaka-puta - 'anthill'. புற்று

punnaga - 'Calophyllum inophyllum'; Ta. punnai, Ma. punna, Ka. ponne, punnike' Tu. ponne, Te. ponna 'id'.

baka - 'crane': Ta. vakka, vanka 'white stork', Te. vakku 'crane'.

bala - 'strength': Ta. val 'strong', valam 'strength', Ma. val 'strong', Ka. bal 'strong', balume, baluhu 'strength, power', Tu. balu 'big, powerful', வல் Te. vali, valuda 'id' etc.

bidala - , birala - 'cat': Ta. Ma. veruku, Ka. berku, Go. warkar, Kur. berkha are related radically though formed with a different suffix. வீருகு S. balaba

- bila - 'hole, cave': Ta. pilavu 'cleft, crack', vil, villu 'to crack, பிளவு split', Ma. villu 'to crack' burst open', villai 'a hollow, rent', villu 'a crack, aperture'.

bilva - 'Aegle marmelos': Ta. vila, vilavu, vellil, Ma. vila, Ka. belaval, Te. velaga 'id'.

manku - 'confused, stupefied' (Buddh, skt madgu -): cf. Ta. makku

'to become dull, dullness', manku 'to grow dim, lose lustre', Ma. mannuka 'id', Ka. Manku 'dimness, obscurity', maggu 'grow dim or faint'. மக்கு

Matact 'grasshopper, locust': Ka. midice, midite 'grasshopper, locust', Te. miduta, Pj. mitaka, Kol. mitte 'id'.

mayura - 'peacock': Ta. mannai, mayil, Ma. mayil, Tu. Mairu, Pj. manil 'id'. மயிலை

Mallika 'jasmine': Ta. mullai, Ma. mulla, Ka. molle, Te. molla 'id'. முல்லை

masi - 'ink, lampblack': Ta. mai 'blackness, ink, lampblack', Ka. masi கை 'dirt, impurity, soot, ink', Tu. maji 'coal, black powder, ink', Kui masi 'dirt'.

mahila 'woman, female': Ta. makal 'daughter, woman, wife', makatu 'id' மகள் Ma. makal 'daughter', Tu. magalu, Pj. mal 'id'. மகள்

mala - 'wreath, garland': Ta. malai, Ma. Te. mala, Ka. male. 'id'; cf. further Ta. malai 'to wear as a garland' and Ta., etc. malar 'flower'. மாலை

mina - 'fish': Ta. min, Ka. min, Te. minu, Go. Pj. min, Kui, Malt. minu 'id'.

mukuta - 'crest, diadem': cf. Ta. Ma. mukatu 'top, highest part, head; Ta. mucci 'crown of head', Ma. mukal 'top, summit, ridge, roof', Ka. Te. mogadu 'ridge of a roof', Tu. mugili 'turret', Go. mukur 'comb of cock'. Ta. முகுடம்

mukula - 'bud': Ta. Ma. mukir 'a bud', Ta. mukai 'to bud; a bud', Tai kokkul 'a bud', Ka. mugul 'a bud: to bud', moggu, mogge 'a bud', Ku. mogo 'bud'. முகிழ்

mukta 'pearl': Ta. muttu, muttam, Ma. Ka. Tu. muttu 'id'. முத்து

muraja - 'drum': Ta. muracu 'a drum', muravam 'a drum; noise, reverberation', mural 'to sound', Ka. more 'to hum, buzz', Te. morayu 'to sound', முரசு

murungi - 'Moringa pterygosper. ma': Ta. murunkai, Ma. murinna, Ka. nugge, nuggi, Tu. nurige, nurge, Te. munaga, Pj. mulnga 'id' முருங்கை

lala - 'saliva, spittle': Ma. nola-nola, Tu. noli, none, Ka. lole 'id'.

valaya - 'bracelet': Ta. valai 'circuit, bracelet', etc.; vb. 'to bend, to be round, surround', Ka. bale 'bracelet', balasu 'to go round, encircle encompass'. வலை

valli - 'creeper': Ta. Ma. valli, Ka. balli, Te. valli 'id'. வல்லி

sakala - 'scales of fish: bark, (salka - , salkala - 'id'): Ta. cekil 'skin or rind of fruit: fish-scales', Tu. caguli 'rind of fruit', Malt. Cheglo 'id' செதிலை

Kunda - 'pot': cf. kuta - , etc. Kundan குண்டான்

Kunda - 'clump': Ka. konde 'tassel', gonde 'cluster, tuft, tassel', Tu. gone 'id', etc. Ta.

Kundala - 'ring, earring, coil of rope': cf. Ka. gunda, gundu 'round', Tu. gundu 'anything round', gundala 'an ear-ornament', Te. gundrana 'roundness', gundrani 'round'. Ta kundu.

Kuddala - 'kind of spade or hoe': Ka. guddali 'kind of pick axe, hoe', Tu. guddoli, Te. guddali 'id' gud-dalinccu 'to hoe', Kat. kuday 'hoe', Malt. godali 'id'; cf. Ka. guddu 'strike, pound', etc. Ta. கோடரி

Kuntal - 'hair of the head': Ta. Ma. kuntal; Ka. kudal 'id'. Koonthal Ta. கூந்தல

Kurula - 'curl': Ta. surul 'to curl, a curl', Ma. kurul 'curls' Ka. kurul, Te. kurulu 'id'. சுருள்

Kulattha - 'Dolichos uniflorus': Ta. kol, Ma. kollu, Tu. kudu, Pj kol 'id',

Kuvalaya -; Ta. kuvalai, Ka. ko-male, koval, kole 'id'. குவளை

Kurd - 'to leap, jump, play': cf. Ta. kuti 'jump, leap', Ma. kuti 'leap, gallop', Ka. kuduku 'trot', gudi 'jump'; cf. also Ta. Ma. kuttu 'to dance', Ka. kutu 'dance, play'. குதி

Kupa - 'mast': Ta. Ma. kumpu, Tu. kuve, kuve 'id'. கூம்பு

Ketaka - 'Pandanus odoratissimus': Ta. kaitai, kaital, Ma. kaita, Ka. ke-dage, Te. gedage 'id'.

kemuka - (also kevuka-, kecuka-, kacu-, kaevi) 'Colocasia antiquorum'; Ta. Ma. cempu, 'Tu. cevuu, tevu, Ka. kesu, kesa, kesavu, kesu, kesave, Te. cema 'id'.

Kotara - hollow, cavity': Ka. gota-ru, gotru, cf. godagu 'hollow, hole', kotta, gotta 'bamboo tube', etc. கோது

Kona - 'corner': Ta, konu crooked-ness, corner, angle', konu 'to be bent crooked', Ma. kon kon 'corner, angle', konuka 'to bend', Ka kon. kone, Tu, kone, Te. kona 'corner'. கோணை

Koraka - 'bud': Ta. kurai 'prout, shoot', Kui, koru 'new shoot or bud', Go. korsana 'to sprout', Kur. khorna 'to shoot out new leaves', khor 'leaf bud, new leaves', Malt goroce 'to sprout'. Ta குருத்து

Khala - 'threshing floor': Ta Ma. kalam 'threshing-floor, open space' Ka kala, kana threshing floor', Te, kalanu, Pj kali, Go. Kara, Kui. klai 'id'. களம்

Khala - 'a rogue': Ta. kal 'to steal', kalvan 'thief', kalavu 'theft' decep-tion' Ka. kalla thief'; Te. kalla deceit', kallari 'a rogue', etc. கள்வன்

Ganda - 'lump, excrescence, boil'; Ka. gadde 'a bulbous root, a lump', gante, gadde, gende 'id'. Cf. also Skt. gadu excrescence, lump', from the same source கண்டூ (Ta)

Guda - 'globe, ball': Te. gudusu 'a circle, round', guddu 'eyeball', godda 'a cylindrical stone', Ka. gu-dasu 'anything round' guddu 'eye-ball', etc. குடம்

ghuna - 'wood worm': Ka. gonne (-puru) 'id'

Ghuka - 'owl': Ta. kukai, Ka. gugi, guge, gubi. Te. gubi, guba 'id'. கூகை

Cikkana - 'unctuous, viscid: cf. Ta. Ma. cikku 'to be stuck fast', Ka. sikku 'id' cigil, jijil 'to be viscous, glutinous', jigatu 'stickness, guminess' etc. சிக்கு

Catura - 'dexterous, clever': Ta. catur, 'ability, skill', Tu. cadupu, 'skill', Ka. caduru, ceduru 'cleverness', Te. caduvu 'to learn', caduru 'caduru cleverness' சதுரன்

Candana - 'sandal wood' cf. Ta. cantu 'paste, sandal paste', cattu, daub, smear', Ma. cantu 'sandal paste', Ka. sadu 'a fragrant substance', Te. cadu 'to rub into a paste'. சாந்து

Capeta 'slap with the open hand': Ka. capparisu 'to slap', cappali clapping the hands', Te. cappata 'a clap of the hands', etc.

Cumb - 'to kiss': Ta. cuppu 'to suck', cumpu 'to suck, fondle with the lips', Tu. jumbuni 'to suck', etc. சூப்பு

Cuda - 'tuft of hair, crest': Ta. cutu 'to wear on the head; hair-tuft, crest', Ma. cutuka 'to wear on the head', cuttu 'cock's comb, Ka. sudu.

Talina - thin, slender, meagre, clear': Ka. tel 'thinness, fineness', tellage 'thin, delicate'; tellane 'id', etc.

Tadaka -, tala-, talaka- 'lock, bolt': Ta. tar 'bolt, bar', tar-kkol 'id' Ma. Ka. tar, Tu. tarkolu 'id'. தாழ்க்கைல்

Tamarasa - 'lotus': Ta. tamara, Ka. tamare, tavare, Te. Tamara Pj. tamar 'id'. தாமரை

Tala 'Palmyra-palm': Ka. tar, Te. tadu 'id'. Ta. head

Tubari - 'Cajanus indicus': Ta. tuvarai Ma. tuvara, Ka. togari, tovari, Tu. togari, togare' id'. துவரை

Tuvara - 'astringent': Ta. tuvar to, be astringent: astringency', tuvarppu

'astringent taste' Ka. tuvara-, togari, togaru 'astringent'. துவா(ப்பு)

Tula - 'cotton down'. Ta. Ma. tuval 'feather down' etc.

Danda - 'stock, cudgel, stem, handle': Ta. tantu 'stalk, staff', Ka. dantu 'stalk', dada 'staff' Tu. dantu 'stalk', dante 'walking stick', dandu 'stalk', Te. dantu 'stalk', etc. தண்டு

Nakra - 'alligator': Ka. negar, Tu. negadu 'id'.

Nibida - 'pressed tight, close, compact': cf. Ta. nemittu, nimintu 'crush, press, squeeze' Ma. mamuntu, nevintu 'id', Tu. nauntuni 'to pinch'. நிமி த்து

satha - 'deceivable, dishonest': cf. Ka. cotta, sotta 'crookedness', சூது sati, sete, sede 'become crooked or bent', Te. cotta 'crookedness, lameness'.

sava - 'corpse': cf. Ta. ca 'to die', cavu 'death', Ka. sa 'to die', savu 'death'; a corpse', Te. caccu 'die', cavu 'death', etc. சவம சாவு

surpa - 'a winnowing basket or fan': Ka. turu 'to winnow', turuvike 'winnowing', Tu. tupu 'winnowing', tupuni 'to winnow', Te. turpidi 'winnowing' turpettu 'to winnow'.

simika 'ant': Te. cima, Kol. si-ma, Kuvi sima 'ant'.

hintala - 'the marshy date tree': Ta. into 'date palm', incu, iccam-panai 'date-palm', Ma. itta. ittal, Ka. ical, icil, Tu. incilu, icilu, Te. idu idadu 'id'. ஈந்து

hudukka - 'small drum': Ta. utuku, uttukai 'small drum', Ma. utukka, Tu. uduku, Te. uduka - 'id'. உடுக்கு

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை
வேளியீடுகள்

‘இந்துசாதனம்’ - ‘HINDU ORGAN’

சைவமக்களின் செய்திப் பத்திரிகைகள்

பாலர்க்கேற்ற

பாலகதாவாசகங்கள், பாலபாடங்கள்,

தமிழ்முத்துறுப்புப் புத்தகங்கள்,

சைவத்திருநெறித் தோத்திரத்திரட்டு,

சமயசுரவர் சந்தானசுரவச்சரித்திரம், செந்தமிழ்வாசகமஞ்சரி.

Tiruppasuram, உலகம்பலவிதக் கதைகள்,

கந்தபுராணம் (முதற்பகுதி) உரை

சைவப்பெரியார் திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் எழுதிய

சைவபோதம் 1-ஆம், 2-ஆம் பாகங்கள்

திருவருட்பயன் உரை,

Glories of Saivism. An Outline of Sivagnanabodam

Genesis of the Sivagnanabodam, Arumuga Navalar

தொகையாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சகலவிதமான அச்சவேலைகளுக்கும்

சிறந்த இடம்

சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை

450, காங்கேசன்துறைவீதி — கல்லூரி வீதி

வண்ணாப்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.